

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka
(2)\Norman_John-Kroniky_Protizeme_6.PDB

PDB Name: Norman_John-Kroniky_Protizeme_6
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 7.3.2004
Modification Date: 7.3.2004
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

John Norman

Vrahem na planetě Gor - 1

KRONIKY PROTIZEMĚ, ČÁST 6

Kapitola první

Kuurus

Kuurus z kasty nájemných zabijáků dřepěl na vrcholku kopce a opíral se oběma rukama o ratiště kopí. Shlížel dolů do údolí a čekal. Zatím nebylo žádoucím, aby se ukazoval.

V dálce se rýsovaly bílé hradby a několik věží města Ko-ro-by, jež se znovu budovalo. Ko-ro-ba je staré gorejské slovo, které znamená trh. Málokdo je však považuje za archaické. Kuurus si prohlížel město. Předtím ho zničili kněží-králové, nyní se stavělo znovu.

Kuurus se o takové věci příliš nezajímal. Byl z kasty nájemných zabijáků. Zavolali ho sem, a proto přišel. Krátce po sedmé gorejské hodině se od vzdálených bílých hradeb odrazilo slunce. Město zářilo mezi zelenými kopci jako drahokam. Věže jitra, vzpomněl si Kuurus, Věže jitra.

Zabiják se neklidně zavrtěl a obrátil svou pozornost znovu k údolí. Muži už téměř dokončili svou práci.

Klády byly většinou z přitesaných kmenů ka-la-ny, sladce vonícího gorejského stromu, na němž roste vinná réva. Muži je skládali přes sebe tradičním složitým způsobem, aby mezi nimi mohl proudit vzduch, a sestavili tak důmyslně uspořádanou pyramidu bez vrcholu. Kuurus zaujatě pozoroval dva muže v červeném oděvu bojovníků, kteří pokládali poslední kládu. Pak k pyramidě přistoupily tři svobodné ženy, oděné v roucho zahalení a se závoji na obličejích. Každá z nich nesla jakousi nádobu. Kuurus ucítil těžké aroma vonných olejů, mastí a koření, jimiž ženy polévaly a posypávaly dřevěné klády.

Od hradeb se k pyramidě blížil dlouhý průvod. Kuurus v něm rozpoznal barvy mnoha kast, snad všech, jejichž zástupci ve městě žili, až na bílou barvu mudrců. To Kuura překvapilo, neboť mudrci při takovýchto příležitostech obvykle nechybějí.

Věděl, že po zničení Ko-ro-by kněžími-králi byli obyvatelé Ko-ro-by rozptýleni do všech koutů Goru, avšak jakmile jim to kněží-králové dovolili, vrátili se do údolí, aby znovu vybudovali své město. Každý s sebou přinesl kámen, který vsadil do jeho hradeb. Říkalo se, že v oněch těžkých dobách byl domovský kámen města pečlivě opatrován, a byla to pravda. Dokonce i Kuurus z kasty nájemných zabijáků věděl, že město nezahyne, pokud se zachová jeho domovský kámen. Kuurus, jenž lidmi obvykle pohrdal, pocítil k obyvatelům Ko-ro-by cosi jako úctu.

Průvod, krácející za slunečního jitra vpřed, neodfíkával žádné modlitby ani nezpíval. Nikdo nenesl ka-la-nové větve, nikdo nehrál na sistu ani na bubinky, protože se to nehodilo. Ve chvílích, jako byla tato, Gorejci nezpívají ani nemluví. Mlčí, neboť slova neznamenaají nic, naopak by mohla celou událost znevažít. V takových chvílích zbývá Gorejcům jen mlčení, vzpomínka a oheň.

Průvod vedli čtyři bojovníci, kteří nesli na ramenou nosítka ze zkřížených kopí svázaných k sobě, na nichž leželo tělo zabalené do šarlatového koženého pláště tarnského jezdce.

Kuurus bez pohnutí sledoval, jak čtyři bojovníci vynášejí své šarlatové břemeno na vrchol obrovské, sladce vonící naolejované hranice. Bojovníci odvrátili zraky, stáhli šarlatový kožený plášť, a odhalili tělo větru a slunci.

Kuurus si povšiml, že na nosítkách ležel mohutný muž v koženém oděvu bojovníka. Jeho vlasy byly neobvyklé.

Průvod, včetně těch, kteří vynesli tělo na hranici, ustoupil do vzdálenosti asi padesáti metrů, neboť naolejované dřevo se vznítí prudce a rychle. U hranice zůstali jen tři muži. Jeden z nich měl na sobě hnědé roucho správce, nejskromnější oblečení ve městě. Obličej mu zakrývala kápě. Druhý, drobný mužík oděný do modrého roucha kasty písařů, stál nachýlen na stranu, sklíčený bolestí a zármutkem. Poslední z mužů byl velký rozložitý bojovník s hustým plnovousem a dlouhými světlými vlasy. Zdálo se, že i on podlehl dojetí.

Kuurus spatřil, jak bojovník zapaluje pochodeň a pak ji s výkřikem bolesti hází na hranici z naolejovaných klád. Klády se ihned rozhořely jasným plamenem. Trojice mužů si zakryla oči předloktím a odpotácela se stranou.

Muži a ženy Ko-ro-by stáli beze slova a bez hnutí v kruhu kolem hranice nejméně dva ahny. Asi po půl ahnu se hranice, stále ještě hořící mohutným plamenem, s rachotem zřítíla a vytvořila neuspořádanou hromadu dříví nasáklého

olejem. Konečně, když už dřevo hořelo jen tu a tam a z hranice zbyl pouze popel a žhavé uhlíky, vykročili ze zástupu muži z tuctů kast se džbány s chlazeným vínem a zalávali zbytky ohně. Jiní muži prohrabávali popel a hledali bojovníkovy ostatky. Na bílou plachtu nakladli několik kostí a šedý popel a uložili vše do urny z červeného a žlutého skla. Kuurus předpokládal, že tato urna je vzhledem k příslušnosti mrtvého ke kastě bojovníků nejspíš vyzdobena loveckými a bojovnými výjevy. Urna pak byla předána muži oděnému v rouchu správce města, který ji sevřel v dlaních a pomalu zamířil ke Ko-ro-bě, následován rozložitým světlovlasým bojovníkem a malíčkým písařem. Jelikož tělo bylo předtím zahaleno v šarlatovém koženém plášti tarnského jezdce, Kuurus hádal, že popel bude rozptýlen ze hřbetu tarna, snad nad vzdáleným mořem Thassa.

Kuurus se napřímil a protáhl se. Pak se shýbl pro krátké pouzdro s mečem, přilbu a štít a zavěsil si je přes levé rameno. Sebral kopí a vztyčil se na vrcholku kopce ve své černé tunice.

Ti, kteří přišli k hranici, se nyní pomalu vraceli do města. Poblíž kouřících zbytků zůstal stát jen jeden muž. Měl na sobě černé roucha s bílým svislým pruhem na prsou a na zádech. Kuurus věděl, že právě tento muž, oděný téměř zcela v černém, s ním bude jednat. Nevezele se pousmál. Ten proužek bílé barvy ho dráždil. Jejich tuniky, pomyslel si, jsou přece stejně černé jako jeho.

Když k němu muž, stojící poblíž dýmajícího dřeva, obrátil svou tvář, začal pomalu sestupovat z kopce do údolí. Nyní se směl ukázat. Kuurus se opět pousmál.

Muž ho nijak nepřivítal, a ani Kuurus neměl mnoho chuti pozvednout ruku s dlaní obrácenou k sobě a říct: "Tal." Na onom muži bylo cosi divného. Hlavu měl zcela holou a chybělo mu dokonce i obočí. Kuurus hádal, že snad patří k mudrcům.

Muž beze slova vzal dvacet zlatých tarnských mincí ražených v Aru a předal je Kuurovi, který je uložil do svého opasku. Zabijáci na rozdíl od většiny kast nenosí měšec.

Kuurus se se zájmem rozhlédl po zbytcích hranice. Tu a tam ještě dohořívaly ojedinělé kusy dřeva, jež unikly pozornosti mužů s chlazeným vínem. Většina klád, potřísněných vonnými oleji, však byla ožehnutá a vyhaslá.

"Je třeba zjednat spravedlnost," promluvil muž.

Kuurus na muže beze slova hleděl. Často, i když ne vždy, mluvili o spravedlnosti. Těší je mluvit o spravedlnosti, pomyslel si. A také o právu. Uklidňuje je to a dodává jim to jistotu. Kuura napadlo, že nic takového jako spravedlnost není. Je jen zlato a ocel.

"Koho mám zabít?" otázal se Kuurus.

"To nevím," odpověděl muž.

Kuurus mu věnoval hněvivý pohled. V opasku měl však již dvacet zlatých tarnských mincí.

"Máme jen toto," řekl muž a podal mu nazelenalý kousek látky.

Kuurus si látku pečlivě prohlížel. "To je proužek frakce," prohlásil. "Z tarnských dostihů v Aru."

"Je to tak," potvrdil muž.

Podobné proužky nosí v Aru příznivci dostihových frakcí. Tarnské dostihy ovládá několik skupin, jež mezi sebou navzájem soupeří a kterým se říká podle barev zelení, červení, zlatí, žlutí či stříbrní.

"Půjdu do Aru," pravil Kuurus.

"Vykonáš-li svou práci," řekl muž, "a vrátíš se, dostaneš sto zlatých mincí."

Kuurus na něho pohlédl. "Pokud nemluvíš pravdu," řekl, "zemřeš."

"Mluvím pravdu," odpověděl muž.

"Kdo je ten zabitý, kterého mám pomstít?" otázal se Kuurus.

"Jeden bojovník," odvětil muž.

"Jeho jméno?"

"Tarl Cabot."

Kapitola druhá

Ar

Kuurus z kasty nájemných zabijáků prošel velkou branou Aru. Strážní ho nezadrželi, protože měl na čele znak černé dýky. Černá tunika nájemných zabijáků nebyla v Aru vidána po dlouhá léta od obléhání města, k němuž došlo v roce 10 110 od jeho založení, za časů Marlenu, který mu vládl jako ubar, Pa-Kura, jenž byl mistrem nájemných zabijáků, a jistého bojovníka z Ko-ro-by, kterého v písničkách nazývali Tarlem z Bristolu.

Černá barva nájemných zabijáků byla už po léta ve městě zakázána. Pa-Kur, mistr zabijáků, vedl ligu vazalských měst proti Arejskému impériu v době, kdy byl uloupen domovský kámen města a ubar musel uprchnout. Ar padl a Pa-Kur, ačkoli pocházel z nízké kasty, vztáhl ruku na Marlenův ubarský plášť a trůn, což mu mýty Protizemě zapovídaly.

Pa-Kurovy hordy byly poraženy spolkem svobodných měst vedeným Ko-ro-bou a Thentisem. Velení tohoto spolku se ujal Matthew Cabot z Ko-ro-by, otec Tarla z Bristolu, a Kazrak z Port Karu, bratr po meči téhož bojovníka. Samotný Tarl z Bristolu porazil v souboji na vysoké Věži spravedlnosti Pa-Kura, mistra nájemných zabijáků. Od těch časů nebyla černá barva zabijáků v ulicích slavného Aru vidána.

Přesto však Kuurovi nikdo nebránil v cestě, neboť měl na čele malý, ale zřetelně viditelný znak černé dýky.

Pokud příslušník kasty nájemných zabijáků obdrží zlato jako zálohu za práci, kterou má vykonat, označí si čelo tímto symbolem. Pak je mu dovoleno vstoupit do jakéhokoli města, a nikdo mu v tom nesmí bránit.

Jen málokterý z lidí, kteří se dopustili nějakého zločinu nebo kteří mají vlivné a bohaté nepřátele, se neotřese při zprávě, že do města vstoupil muž se znakem dýky na čele.

Kuurus prošel velkou branou a rozhlédl se.

Jakási žena s nákupním košíkem mu ustoupila z cesty, přitiskla k sobě dítě a dávala pozor, aby se ho nedotkla.

Rolník přešel na druhou stranu ulice, aby na něho nepadl zabijákův stín.

Kuurus ukázal na ovoce, naložené na káře, kterou táhl malý čtvernohý rohatý tharlarion.

Kramář mu jeden kus rychle vtiskl do dlaně a pospíchal pryč, aniž na něho pohlédl.

K cihlové zdi věže poblíž brány se tiskla štíhlá otrokyně s útlými kotníky. Vystrašeně Kuura pozorovala, jako by byl prvním příslušníkem kasty nájemných zabijáků, kterého kdy spatřila. Měla tmavé vlasy, jež jí spadaly až na bedra, a tmavé oči. Oblečena byla do krátkého žlutého úboru bez rukávů přepásaného provázekem, jaký nosily otrokyně ve městech severního Goru. Na hrdle měla žlutě glazurovaný ocelový kroužek.

Kuurus se chtivě zakousl do kusu ovoce, až mu šťáva vystříkla z koutků úst, a se zájmem si dívku prohlížel. Otrokyně stála jako přimrazená a vyděšeně ho sledovala. Kuurus vyplivl několik semínek do prachu ulice. Když dojedl, odhodil jí jádro k nohám a uchopil ji za levou paži.

Otočil dívku a silným štulcem ji přinutil kráčet po ulici několik kroků napřed.

U laciné taverny pagy poblíž velké brány, zatuchlého a špinavého místa, které hojně navštěvovali cizinci a drobní kupci, vzal zabiják dívku opět za paži a vstrčil ji dovnitř. Návštěvníci taverny vzhledli od nízkých stolků. Tři hudebníci, kteří stáli u zdi, přestali hrát. Otrokyně v hedvábí rozkoše se otočily a zkameněly se džbány pagy opřenými o pravé předloktí. Nikdo se neodvažoval pozvednout číši ke rtům. Všichni muži sledovali zabijáka, jenž si je jednoho po druhém prohlížel. Muži před jeho pohledem uhýbali. Někteří spěšně opouštěli své stoly pro případ, že by muž nosil znamení černé dýky na čele právě kvůli nim.

Zabiják se obrátil k majiteli taverny, tlustému upocenému muži v černé zástěře a zašpiněné zlatobílé tunice.

"Kruh," poručil.

Majitel sňal klíč z řady háčků na zdi.

"Sedm," řekl a hodil klíč zabijákovi.

Zabiják chytil klíč, uchopil dívku za paži a odvedl ji do temného kouta místnosti. Kráčela za ním prkenně, jakoby ve snách. V očích měla strach.

V koutě klečelo několik děvčat, která se se zachřestěním řetězů stáhla zpět.

Zabiják srazil otrokyni na kolena u sedmého kruhu a připevnil jí k hrdlu asi půl metru dlouhý řetěz opatřený na konci kroužkem, jež jí nasadil na hrdlo a uzamkl klíčem. Poté pohlédl do dívčiny vystrašených očí. Žlutý oděv otrokyně se zdál tmavý. Z místa, kde klečela, viděla hlavní část taverny, visící lampy s tharlarionovým olejem, sedící muže a otrokyně oblečené v hedvábí a se zvonečky kolem kotníků, které se za okamžik zase pohnou, aby dolily pagu.

Uprostřed mezi stoly byla pod jednou z lamp jáma vysypaná pískem, kde mohli muži bojovat či děvčata tancovat. Na druhém konci taverny se tyčila nejméně šest metrů vysoká zeď se čtyřmi řadami malých výklenků s okrouhlými vchody o průměru asi půl metru, jež byly opatřeny závěsy. K výklenkům vedlo sedm úzkých žebříků zapuštěných do zdi.

Sledovala Kuura, který zamířil k jednomu ze stolů a se zkříženými nohama za něj usedl. Stůl stál po levé straně u zdi a zabiják si ho vybral proto, aby k nikomu nebyl obrácen zády.

Muži, kteří seděli u tohoto stolu nebo u stolů poblíž, se tiše zvedli a přemístili se jinam.

Kuurus opřel kopí o zeď a sňal z levého ramene štít a přílbu. Pouzdro s mečem položil na stůl vedle svého pravého lokte.

Majitel taverny pokynul jedné z obsluhujících otrokyň s blýskavými zvonečky kolem kotníků. Dívka ihned přispěchala k zabijákovu stolu, postavila před něho číši a naplnila ji ze džbánu, který měla opřený o pravé předloktí. Obsluhující otrokyně pak věnovala kradmý pohled dívce připoutané v temném koutě místnosti, lehce se otrásla a spěšně se vzdálila.

Kuurus uchopil číši pagy do dlaní, sklonil hlavu a prohlížel si její obsah.

Pak ji zachmuřeně pozvedl k ústům a napil se.

Když odložil číši znovu na stůl, otřel si předloktím ústa a pohlédl na hudebníky. "Hrajte," vyzval je.

Tři hudebníci se poslušně chopili svých nástrojů a tavernu za okamžik opět naplnil hovor, tóny barbarské hudby, zvuk nalévané pagy, cinkot číší a chřestění zvonečků na kotnicích otrokyň.

Neuplynulo ani čtvrt ahnu a muži, jak už bývá jejich zvykem, zapomněli, že popíjejí v jedné místnosti s někým, kdo obléká černou tuniku kasty nájemných zabijáků. Stačilo jim vědomí, že tentokrát nehledá nikoho z nich.

Kuurus pil a nevzrušeně je pozoroval.

Do taverny náhle vběhl malý človiček s velkou hlavou a rozježenou kšticí hnědých vlasů. Za dveřmi zakopl a s kvílením se skutálel ze schodů. Hned se však zase zvedl jako malé hrbaté zvíře. Jedno oko měl o poznání větší než druhé. Když se napřímil, nesahal ostatním mužům ani po pás. "Neubližujte Hupovi!" volal. "Neubližujte Hupovi!"

"To je blázen Hup," prohodil kdosi.

Malý človiček s velkou hlavou kulhal a poskakoval jako poraněný urt směrem k pultu, za nímž stál majitel ve špinavé tunice a otíral džbán.

"Schovej Hupa!" křičel človiček. "Schovej Hupa! Prosím, schovej Hupa!"

"Ztrat' se mi z očí, Hupe!" vykřikl muž a ohnal se po něm hřbetem ruky.

"Ne!" zavrčel Hup. "Oni Hupa zabijí!"

"Ve slavném Aru není místa pro žebračky," zavrčel jeden z hostů. Hupovy hadry snad kdysi bývaly tunikou kasty hrnčírů. Jeho ruce vypadaly jako pokroucené pahýly. Jednu nohu měl o poznání kratší než druhou. Hup složil své znetvořené ruce před tělem a rozhlédl se po taverně. Pokusil se skrýt za skupinou mužů, ale ti ho zvedli a hodili do jámy vysypané pískem uprostřed místnosti. Hup se jako vyděšené zvíře pokusil zalézt pod jeden z nízkých stolů, ale když rozlil pagu, muži ho odtamtud vytáhli a uštědřili mu pár pořádných štalců do zad. Hup kvílel a vřeštěl a pobíhal z místa

na místo. Pak přes hněvivý křik majitele přelezl pult a skryl se za ním.

Všichni muži v taverně až na Kuura se smáli.

Chvilku nato vtrhli dovnitř čtyři ozbrojení svalnatí muži v hedvábných tunikách se žlutými a modrými pruhy.

"Kde je blázen Hup?" vyštěkl jejich vůdce, rozložitý chlapík s přeraženým předním zubem a jizvou nad pravým okem. Jeho lidé zatím zachmuřeně prohledávali místnost.

"Kde je blázen Hup?" opakoval vůdce čtyř mužů a obrátil se k majiteli.

"Budu se po něm muset podívat," odpověděl majitel a mrkl na muže s přeraženým zubem.

"Ne," usmál se muž, podíval se za pult a naoko rozmrzele řekl: "Blázen Hup tu nejspíš není. Zdá se, že ho budeme muset hledat jinde."

"Zdá se," přisvědčil majitel. Po chvíli však s krutou radostí zvolal: "Počkejte! Něco tu je!" Hmátl pod pult, vytáhl odtamtud vřeštící kouli a hodil ji přímo do náruče vůdci ozbrojenců.

"No ne!" smál se muž, "to je on! To je blázen Hup!"

"Milost, pane!" ječel Hup a pokoušel se vyprostit z mužova sevření.

Ostatní tři muži, najatí ozbrojenci z kasty bojovníků, se smáli jeho zoufalým pokusům, stejně jako mnozí z hostů.

Hup vypadal vskutku odporně, protože byl malý, oteklý a pod špinavou tunikou hrnčife se mu rýsoval groteskně velký hrb. Jednu nohu měl kratší a z hlavy, vzhledem k tělu neúměrně veliké a nad levým spánkem zbytnělé, zíraly na svět dvě nestejně velké oči. Maličkými chodidly kopal muže, který ho držel.

"Opravdu ho zabiješ?" otázal se jeden z hostů.

"Tentokrát zemře," přisvědčil muž, který držel Hupa. "Troufl si oslovit Porta jménem a žebrat u něho o peníze."

Gorejci nemají žebrání příliš v oblíbě, a někteří ho dokonce považují za urážku sebe a svého města. Potřebuje-li někdo podporu, například muž, který nemůže pracovat, či osamělá žena, postará se o něho obvykle jeho kasta, popřípadě klan, spočívající na rozdíl od kasty na pokrevních svazcích až do pátého kolena. Pokud se někdo ocitne mimo kastu či klan, což byl zřejmě případ ubohého blázna Hupa, a navíc nemůže pracovat, bývá jeho život bídný a zpravidla netrvá dlouho. Gorejci jsou navíc nesmírně citliví na svá jména a na to, kdo je smí vyslovit. Někteří, zejména z nižších kast, svá pravá jména tají a používají místo nich smyšlená, aby je jejich nepřátelé nemohli zasáhnout čarodějnými zaklínadly. Podobně ani otroci obvykle neoslovují svobodné muže jménem. Kuurus si domyslel, že Portus, nepochybně významný muž, byl obtěžován maličkým bláznem Hupem už vícekrát, a proto se nyní rozhodl, že se ho zbaví navždy.

Ozbrojenec, jenž držel zmitajícího se Hupa, ubohého mrzáka volnou rukou udeřil a pak ho hodil jednomu ze svých mužů, který pokračoval v jeho týrání. Dav v krčmě se při pohledu na malé znetvořené tělo poletující od jednoho k druhému skvěle bavil. Hup, celý od krve, nakonec dopadl doprostřed jámy s pískem, přestal kvílet, schoulil se do klubíčka, vtáhl hlavu mezi kolena a rukama si objal kotníky. Čtyři ozbrojenci ho obstoupili a znovu a znovu do něho kopali.

Jejich rozložitý vůdce s přeraženým zubem pak poklekl, popadl Hupa za vlasy a zvedl mu hlavu tak, aby odhalil jeho hrdlo. V pravé ruce se mu zaleskla široká krátká čepel zakřiveného arejského nože.

Maličký Hup zavřel oči a třásl se po celém těle jako bezmocný urt v zubech sleena.

"Držte ho na pisku!" zabručel majitel krčmy.

Vůdce ozbrojenců se zasmál, rozhlédl se po mužích kolem nízkých stolů a s uspokojením zaznamenal, že všichni napjatě čekají, až řízne.

Smích mu však odumřel v hrdle, když pohlédl do očí Kuura z kasty nájemných zabijáků.

Kuurus odsunul stranou svou číši pagy.

Hup otevřel oči, překvapen, že stále ještě nepocítil na svém hrdle nelítostné ocelové ostří.

I on pohlédl na muže, který seděl se zkříženýma nohama v tmavém koutě a s nehybnou tváří ho pozoroval.

"Ty jsi žebrák?" tázal se Kuurus.

"Ano, pane," přisvědčil Hup.

"Měl jsi dnes dobrý den?"

Hup na něho ustrašeně pohlédl. "Ano, pane," hlesl, "ano."

"Máš tedy peníze," pravil Kuurus, přehodil si přes rameno pás s mečem a povstal.

Hup spěšně hrábl znetvořenou rukou do mošny a hodil Kuurovi měděnou tarnskou minci. Kuurus ji zachytil ve vzduchu a vložil do svého opasku.

"Neplet' se do toho," zavrčel vůdce ozbrojenců.

"Jsme čtyři," připomněl druhý z nich a položil dlaň na svůj meč.

"Přijal jsem peníze," pokrčil rameny Kuurus.

Muži v krčmě a obsluhující děvčata se spěšně přesouvali k vzdálenějším stolům.

"Jsme bojovníci," prohlásil další z mužů.

Na stůl nájemného zabijáka se zazvoněním dopadl zlatý peníz.

Všechny zraky se obrátily k otýlému muži v rouchu z modrého a žlutého hedvábí. "Jsem Portus," řekl. "Neplet' se do toho, zabijáku."

Kuurus sebral minci a zamyšleně ji držel v prstech. Pak pohlédl na Porta. "Už jsem přijal peníze," opakoval.

Portus si povzdechl.

Čtyři ozbrojenci nárazem tasili své meče. Hup se s kvílením odplížil po čtyřech pryč z jámy.

Jejich vůdce se rozběhl proti zabijákovi, avšak v přítomné místnosti nebylo vidět, co se vlastně stalo. Nikdo neslyšel zařinčení oceli, všichni však viděli, jak se tělo bojovníka s přeraženým zubem zatočilo a padlo na nízký stůl. Temná postava zabijáka se pohybovala po místnosti jako stín a bezpečně unikala výpadům tří protivníků. Pak, aniž bylo vidět lesklou ocelovou čepel meče, se zhroutil do písku arény další z nich. Zbylí dva máchali meči zuřivě kolem sebe, avšak

zabiják se jim mistrně vyhýbal, takže se jim nikdy nepodařilo zkřížit své meče s jeho. Náhle se i třetí muž s překvapeným výrazem v tváři pomalu a bez hlesu zhroutil k zemi, proboden zabijákovou čepelí. Poslední z mužů podnikl výpad vpřed, avšak zabiják proklouzl kolem něho jako stín. Meč zasunul do pochvy ještě dříve, než mužovo tělo padlo bezduché k zemi. Pak sebral ze stolu zlatý peníz a pohlédl na vyděšeného a zpoceného Porta.

"Dar Hupovi," prohlásil a hodil peníz k bláznovým nohám, "od Porta, který je laskavý."

Hup popadl zlaťák a vykradl se z krčmy jako urt, prchající otevřenými dvířky z pasti.

Kuurus se vrátil ke stolu, položil na něj pouzdro s mečem a usadil se k němu se zkříženými nohama, jako by se nic nestalo. Pozvedl číši pagy a napil se. Ještě nedopil, když si povšiml, že ke stolu se chystá přistoupit jakýsi muž. Položil dlaň na jilec meče.

Tím mužem byl otlý Portus v rouchu z modrého a žlutého hedvábí. Blížil se opatrně s pozvednutými rukama, otevřenými dlaněmi a úlisným úsměvem.

Posadil se, těžce oddychuje, u stolu naproti Kuurovi a položil si ruce na kolena.

Kuurus ho mlčky pozoroval.

Muž se usmál, ale Kuurus jeho úsměv neopětoval.

"Buď vítán, vrahu," oslovil Portus zabijáka titulem, který je v jeho kastě považován za čestný.

Kuurus se ani nepohnul.

"Vidím, že na čele nosíš znak dýky," pokračoval Portus.

Kuurus zkoumavě pohlédl na tlusté tělo, oblečené v modrém a žlutém hedvábí, a povšiml si záhybu roucha na mužově pravé paži. Kuurus vytáhl meč z pouzdra.

"Musím se bránit," řekl Portus s úsměvem, když Kuurus nadzvedl špičkou meče rukáv jeho roucha a odhalil koženou pochvu přivázanou k předloktí.

Aniž by spustil z Porta zrak, přeřízl Kuurus řemínky a krátkým pohybem meče odhodil pochvu i s dýkou několik metrů stranou.

"Těší mě," prohlásil Portus, "že se mezi nás opět vracíte černé tuniky."

Kuurus na znamení souhlasu přikývl.

"Dones pagu!" poručil otlý Portus jedné z obsluhujících dívek, která ho ihned uposlechla. Pak se opět obrátil s úlisným úsměvem ke Kuurovi. "V Aru se žilo těžce, co sesadili bývalého správce Kazraka z Port Karu a zavraždili vrchního mudrce Oma."

Kuurus o oněch událostech slyšel. Někdejší správce města Kazrak byl po několika letech vlády svržen, o což usilovali zejména jisté skupiny mudrců a kupců, které vůči němu měly různé výhrady. Mudrce si Kazrak pohněval především tím, že uvalil daně na obrovský majetek, jenž drželi, a nadřadil jejich soudům rozhodnutí soudů správních. Mudrci se svými výklady obětí a modlitbami postarali o to, aby se mnozí, zejména z nižších kast, začali obávat, že Kazrak se přestává těšit přízni kněží-králů. Po zavraždění Oma, který ke správci zaujímal smířlivý postoj, nastoupil do úřadu vrchního mudrce Complicius Serenus. Ten při obětování bílého boska při slavnosti sklizně vyčetl z vnitřností strašlivá znamení, jež stála proti Kazrakovi. Znamení na boscích játrech si přáli vidět i další mudrci, avšak Complicius Serenus je zděšeně odhodil do ohně, snad proto, že je chtěl neprodleně zničit, protože o něm bylo známo, že je správcovým blízkým přítelem. Poté se s plácem zhroutil na obětní sloup. Následkem toho Kazrak ztratil ve městě důvěru některých občanů, především z nižších kast. Jeho postavení ohrožovala i opatření směřující k potlačení výsadního postavení některých skupin kupců, zejména těch, které se zabývaly výrobou cihel a prodejem soli a tharlarionového oleje. Kazrak navíc ještě omezil arejské hry a soutěže tak, aby při nich nedocházelo ke ztrátám na životech. Nařízení se týkalo dokonce i bojujících otroků. Proti tomu se ozývaly námitky, že občané Aru mohou sotva zůstat silní a nebojácní, odvyknou-li pohledu na krev a smrt. A protože Kazrak pocházel, pro někoho snad překvapivě, z Port Karu, města, jež nemělo s Arem ani jiným gorejským městem příliš dobré vztahy, podsouval se mu ve všech těchto opatřeních zlý úmysl. Kazrak byl navíc jedním z vůdců armád, jež zachránily Ar, když byl ohrožován Pa-Kurem, mistrem nájemných zabijáků, zatímco jeho obyvatelé se rádi nechávali slyšet, že to byli muži z Aru, kteří sami a bez cizí pomoci svrhli vetfelce. Kazrak však zůstával živoucí připomínkou, že slavný Ar kdysi potřeboval pomoc jiných měst.

Ačkoli členy městské rady volí výhradně muži z vysokých kast, zlato kupců a vůle většiny obyvatel vždy hraje při jejich rozhodování významnou roli. Proto byl také Kazrakovi z Port Karu, dlouholetému správci města, veřejně odepřen oheň, chléb a sůl, čímž byl svržen a vyhnán z města, podobně jako před lety Marlenus, bývalý ubar Aru. Kazrak spolu s hrstkou věrných a krásnou Sanou z Thentisu, svou chotí, opustil město před několika měsíci. Nebylo známo, kde se nachází, ale proslýchalo se, že má v úmyslu založit kolonii na jednom z ostrovů v Thasse, ještě severněji, než ležel Cos nebo Tyros. Novým správcem Aru se stal muž jménem Minus Tentius Hinrabijs, bezvýznamný člověk, až na to, že pocházel z proslulé stavitelské rodiny Hinrabiů, jež měla většinový podíl v obrovských, zdí obehnaných hinrabiánských cihelnách, které vyráběly převážnou část arejské produkce tohoto zboží.

"V Aru se žije těžko, co Kazrak odešel," opakoval břichatý Portus.

Kuurus neodpovídal.

"Jako by přestaly platit zákony," posteskl si Portus. "Když jdu v noci ven, musím s sebou mít ozbrojený doprovod, dokonce i na vysokých mostech. Po setmění není radno se procházet mezi věžemi bez svítilny a oceli."

"Cožpak bojovníci už nehlídají ulice?" otázal se Kuurus.

"Některí," odpověděl Portus. "Ale není jich dost. Mnozí se účastní bojů poblíž vzdálené hranice na řece Cartius."

Karavany kupců nyní navíc dostávají bezplatně velký doprovod."

"Ale ve městě je přece mnoho bojovníků."

"To ano," připustil Portus, "ale ti dělají jen málo. Mají sice dobré platy, dokonce dvojnásobné než dříve, ale dopoledne tráví cvičením se zbraní, odpoledne a večery po krčmách, hernách a lázních."

"Dají se tu najmout ozbrojenci?"

"Jistě," potvrdil Portus, "a bohatí obchodníci a domy z ulice Mincí a ulice Cejchů si je také najímají." Usmál se. "Někteří kupci dokonce vyzbrojují a cvičí celé čety takovýchto mužů a půjčují je za velké peníze obyvatelům určitých ulic a věží."

Kuurus pozvedl svou číši s pagou a napil se.

"Co s tím mám společného já?"

"Kvůli komu nosíš na čele znak černé dýky?"

Kuurus mlčel.

"Snad bych ti mohl prozradit, kde ho najdeš."

"Najdu ho sám."

"Jistě," přikývl Portus. "Jistě." Tlustému muži, jenž seděl se zkříženýma nohama naproti zabijákovi, vystoupily na čele krůpěje potu. Neklidně mnul mezi prsty hedvábné roucho na kolenou a pak uchopil třesoucí se rukou číši pagy a pozvedl ji k ústům. Trochu pagy vyšplíchlo na jeho tvář. "Nemyslel jsem to zle," dodal.

"Jsi živ," odtušil Kuurus.

"Mohu se tázat, vrahu," osmělil se opět Portus, "zda jsi přišel provést první vraždu - nebo druhou?"

"Druhou," pravil Kuurus.

"Aha!"

"Jsem na lovu."

"Zajisté."

"Přišel jsem vykonat pomstu."

Portus se usmál. "Právě proto jsem rád, že se mezi nás znovu vracejí ti v černých tunikách, že je možné dojít spravedlnosti a nastolit opět pořádek a obnovit zákon."

Kuurus na něho chladně pohlédl. "Je jenom zlato a ocel."

"Samozřejmě," přitakal spěšně Portus. "To je pravda."

"Proč se mnou mluvíš?"

"Protože bych si rád najal ozbrojence, jako jsi ty."

"Jsem na lovu."

"Ar je obrovské město," připomněl Portus. "Možná ti bude trvat dlouho, než najdeš toho, koho hledáš."

V Kuurových očích se zablýsklo. Portus se k němu naklonil. "A mezitím by sis mohl vydělat značné peníze. Pro muže jako ty se práce vždycky najde. A navíc budeš mít spoustu času, abys našel, koho hledáš. Myslím, že bychom mohli uzavřít vzájemně výhodnou dohodu."

"Kdo jsi?" otázal se Kuurus.

"Jsem Portus," odpověděl muž, "pán domu Portů."

Kuurus o domě Portů slyšel. Byl to jeden z největších otrokářských domů v ulici Cejchů. Roucho z modrého a žlutého hedvábí mu samozřejmě prozradilo, že má co dělat s otrokářem.

"Čeho se obáváš?" zeptal se Kuurus.

"V ulici Cejchů je dům, který je větší než můj."

"Toho domu se obáváš?"

"Ti, kdo k tomu domu patří, stojí blízko správce a vrchního mudrce."

"Jak to myslíš?"

"Zlato z onoho domu má velký vliv v poradních sborech města."

"Vděčí správce a vrchní mudrc za svá křesla zlato z toho domu?"

Portus se hořce zasmál. "Nebýt zlata z onoho domu, nemohli by správce a vrchní mudrc pořádat závody a hry, které jim získaly přízeň nižších kast."

"Ale nižší kasty nevolí správce ani vrchního mudrce," namítl Kuurus. "Správce dosazuje Nejvyšší rada města a vrchního mudrce Rada mudrců města."

"Tyto Rady," prohlásil Portus pohrdavě, "mají z křiku nižších kast strach. A kdyby byli členové Nejvyšší rady města postaveni před volbu mezi ostřím zakřiveného nože a zlatem ve vlastním měšci, mnozí by bezpochyby dali přednost zlato." Portus na Kuura mrkl. Je jenom zlato a ocel."

Kuurus se neusmál.

Portus spěšně přiložil číši pagy k ústům a napil se. Očima ostražitě sledoval zabijáka na druhé straně stolu.

"Odkud bere ten dům takové bohatství, že dokáže přeplatit všechny ostatní arejské skupiny?"

"Je to bohatý dům," pokrčil rameny Portus a rozhlédl se po místnosti. "Je to bohatý dům."

"Opravdu?"

"Nevím, odkud pochází - všechno to zlato -" řekl Portus. "Můj dům si například nemůže dovolit pořádat ani dvoudenní hry."

"Proč tě ten dům zajímá?" tázal se Kuurus.

"Chce se stát jediným otrokářským domem v Aru," zašeptal Portus.

Kuurus se pousmál.

"Můj dům," prohlásil Portus, "je starý dvacet generací. Lovíme, vychováváme, směňujeme a prodáváme otroky už půl tisíciletí. Dům Portů je známý po celém Goru." Portus sklopil zrak. "Šest domů v ulici Cejchů už vyhlásilo úpadek."

"V Aru nikdy neexistoval monopol na otroky," poznamenal Kuurus.

"Přesto právě to je cílem domu, o němž mluvím," řekl Portus. "Neuráží tě to? Nejsi tím pohoršen? Nechápeš, co by to znamenalo pro ceny na trhu? Už teď je pro menší domy těžké získávat prvotřídní otroky, a když je dostaneme,

konkurence prodává pod cenou. Tento rok nakupuje otroky v menších domech stále méně a méně lidí."

"Jak může ten dům, o kterém mluvíš, stále prodávat pod cenou?" tázal se Kuurus. "Mají jich tolik, že se mohou spokojit s menším ziskem na každém z nich?"

"Dlouho jsem se tomu snažil přijít na kloub," odpověděl Portus, "a zjistil jsem, že v tom to nemůže být. V podnikání se vyznám, vím, kolik stojí informace, organizace, příprava, odchyt, převoz a ochrana otroků, kolik je třeba vynaložit na péči, krmení a výcvik, kolik činí mzdy dozorců, dražební jistina, daně z prodejů, doprava do vzdálených měst. Dům, o němž mluvím, navíc zaměstnává množství vzdělaných zaměstnanců, kterým dobře platí, a nemá ve městě sobě rovna co do velikosti a vybavení. Má vlastní lázně, jež se mohou měřit dokonce i s Capacianovými lázněmi." Portus nechápavě potřásl hlavou. "Ne," řekl, "musejí mít ještě jiné zdroje zlata než příjmy ze svých prodejů." Portus setřel palcem ze stolu trochu rozlité pagy. "Zpočátku jsem si myslel," pokračoval, "že hodlají prodávat s velkou ztrátou, dokud nezničí jiné otrokářské domy, a pak, až si budou moci určovat vlastní ceny, ztráty zase nahradí - ale když jsem si uvědomil, kolik zlata vynakládají na hry a závody na počest mužů, kteří se stali správcem a vrchním mudrcem, došlo mi, že to tak nemůže být. Jsem přesvědčen, že hlavní příjem tohoto domu pramení z jiných zdrojů, než je prodej otroků."

Kuurus mlčel.

"Na tom domě je ještě jedna podivná věc, které nerozumím," řekl Portus.

"A to?" otázal se Kuurus.

"Množství barbarských žen, které stavějí na kvádr."

Kuurus odbyl Portovu poznámku pokrčením ramen. "Na Goru byly vždycky barbarské ženy."

"Ne v takovém počtu," oponoval mu Portus. Pak pohlédl na Kuura. "Máš vůbec představu o nákladech na ulovení jedné barbarské ženy z krajů za městy - o vzdálenostech, které je třeba překonat? Obvykle se dopravují po jedné na hřbetu tarna. Karavaně otrokářských vozů by cesta do krajů za městy a zpět trvala nejméně rok."

"Stovka dobře organizovaných tarnských jezdců," poznamenal Kuurus, "může podnikat nájezdy na barbarské vesnice, svázat stovku děvek a vrátit se do dvaceti dnů."

"Pravda," připustil Portus, "ale takové nájezdy se obvykle podnikají na městské věže - kraje za městy jsou velmi daleko a ceny barbarských děvek nižší."

Kuurus pokrčil rameny.

"Navíc," dodal Portus, "to nejsou obyčejné barbarské děvky."

Kuurus na něho pohlédl.

"Jen málokterá mluví alespoň lámanou gorejštinou," vysvětloval Portus. "A chovají se podivně. Neustále prosí, pláčou a kvílí. Člověk by si pomyslel, že nikdy předtím neviděly otrocký kroužek ani řetězy. Jsou krásné, ale hloupé. Jediná věc, které rozumějí, je bič." Portus pohlédl znechuceně na stůl. "Muži se dokonce ze zvědavosti chodí dívat, když je prodávají, protože buď jen nehybně stojí, nebo se vzpírají a křičí cosi ve svých barbarských jazycích." Portus opět vzhlédl. "Ale bič jim připomene, co se od nich na kvádru očekává, a pak se předvedou, jak náleží - a za některé zájemci i dobře zaplatí, přestože jsou to barbarky."

"Předpokládám," řekl Kuurus, "že si chceš najmout můj meč, aby ti poskytl jistou ochranu před muži z toho domu a jejich záměry."

"Je to tak," přisvědčil Portus. "Když zlato nestačí, je třeba proti oceli postavit ocel."

"Říkáš, že ten dům je největší, nejbohatší a nejmocnější v ulici Cejchů?"

"Ano," potvrdil Portus.

"Jak se ten dům jmenuje?"

"Dům Cernů."

"Nechám se tedy najmout."

"Skvělé!" zvolal Portus a položil ruce na stůl. Oči mu spokojeně zářily. "Skvělé!"

"Domem Cernů," dodal zabiják.

Portus vyvalil oči a zachvěl se. Nejistě povstal a odpotácel se vzad. Nechápavě kroutil hlavou, ale pak se otočil a utekl z taverny. V panice porazil několik stolů.

Kuurus dopil, povstal a odkráčel k tmavému koutu místnosti, kde se střecha svažovala velmi nízko. Pohlédl do očí dívky ve žlutém otrockém oděvu, která tam klečela u zdi. Pak otočil klíčem v zámku kruhu číslo sedm, surově dívku zvedl a přinutil ji kráčet několik kroků před sebou. U pultu se zastavil a hodil muži v ušpiněné zlatobílé tunice klíč.

"Dvacet sedm," řekl mu muž a podal mu hedvábí rozkoše se sadou otrockých řetězů. Kuurus si přehodil řetězy a hedvábí přes rameno a naznačil dívce, aby šla před ním. Dívka, jako by byla omámena, prošla mezi stoly a zastavila se před úzkým žebříkem po pravé straně vysoké zdi, v níž se nacházely římsy s řadami výklenků. Beze slova vystoupila po žebříku a prolezla malým otvorem do výklenku označeného gorejskou číslicí dvacet sedm. Kuurus ji následoval a zatáhl za sebou závěs.

Výklenek se zakřivenými stěnami byl jen asi čtyři stopy vysoký a pět stop široký. Světlo obstarávala jen malá lampa v jedné ze stěn. Vnitřek výklenku byl obložen rudým hedvábím a vystlán kožešinami lásky a polštáři. Kožešiny byly více než decimetr tlusté.

Ve výklenku se dívčino chování náhle změnilo. Převalila se na záda, pozvedla jedno koleno a vyzývavě se na Kuura podívala.

"Na podobném místě jsem ještě nikdy nebyla," řekla.

Kuurus odhodil hedvábí a řetěz do kouta výklenku a usmál se na ni.

"Teď už chápu," pokračovala, "proč svobodné ženy nikdy nevstupují do nálevny pagy."

"Jenže ty jsi jen otrokyně," podotkl Kuurus.

"Pravda," přitakala smutně a zadívala se jinam.

Kuurus jí svlékl otrocký oděv. Dívka se posadila a objala si oběma rukama kotníky. Oči jí zářily.

"Tak takhle podobná místa vypadají," řekla a rozhlédla se kolem sebe.

"Líbí se ti?" zeptal se Kuurus.

"Já nevím," řekla vážně a sklopila zrak, "děvče se tu cítí - trochu jako -."

"Přesně tak," přisvědčil Kuurus, "vidím, že tě sem budu muset brát častěji."

"To by mohlo být příjemné," odpověděla, "pane."

Přešel jí prstem po ocelovém kroužku se žlutou glazurou, který se skvěl na jejím hrdle a hlásal do světa: "Jsem majetkem domu Cernů."

"To, co děláš, je nebezpečné, Elizabeth," pravil Kuurus.

"Raději bys mi měl říkat Vella," upozornila ho, "protože pod tím jménem mě znají v domě Cernů."

Sevřel ji v náručí a ona ho políbila. "Chyběl jsi mi," řekla, "Tarle Cabote."

"I tys mi chyběla," odpověděl jsem.

Políbil jsem ji.

"Musíme si promluvit o tom, proč jsme tu," řekl jsem, "o našich plánech."

"Záležitosti kněží-králů jistě nejsou tak důležité jako to, co chceme dělat teď," zašeptala.

Snažil jsem se něco namítnout, ale ona mě umlčela svými polibky. Náhle jsem ji měl v náručí. Přitiskl jsem ji k sobě a musel jsem se zasmát.

I ona se zasmála a zašeptala: "Miluji tě, Tarle Cabote."

"Jsem Kuurus," opravil jsem ji, "Kuurus z kasty nájemných zabijáků."

"Ano, jsi Kuurus," přisvědčila, "a já Vella z domu Cernů, kterou jsi zajal na ulici a přivedl na toto místo a jíž nezbývá než poskytnout rozkoš muži, který ani není jejím pánem - krutému Kuurovi!"

Líbali jsme se, dotýkali se jeden druhého a potom milovali. Po nějaké chvíli zašeptala: "Ach, Kuure, ty víš dobře, jak užít dívku." Oči jí zářily.

"Zmlkni otrokyně," okřikl ji Kuurus.

"Ano, pane," odpověděla.

Natáhl jsem se pro hedvábí rozkoše a podložil ho pod ni, aby bylo zmačkané a propocené.

"To je moudré, pane," řekla s úsměvem.

"Buď zticha, otrokyně," varoval jsem ji a ona se následující aha skutečně mým příkazem řídila a posloužila mi v tichu rušeném jen jejími tlumenými vzdechy a sténáním.

Kapitola třetí

Hra

Když jsem usoudil, že je vhodné se s Vellou rozloučit, uvázal jsem jí žlutý otrocký oděv kolem krku a vykřikl: "Zmiz, otrokyně!" Potom jsem tleskl, načež ona zaječela, jako kdybych ji udeřil, s hlasitými vzlyky se vyškábala z výklenku, spěšně slezla po žebříku dolů a vyběhla z nálevny. Přítomní hosté se při tom náramně bavili.

Za několik okamžiků jsem i já opustil výklenek, sestoupil po žebříku a přistoupil k nálevnímu pultu, na který jsem hodil hedvábí rozkoše a otrocké řetězy. Pohlédl jsem na majitele krčmy, ale ten, místo aby si řekl o poplatek, si mě raději nevšímal. Vyšel jsem tedy z nálevny opět na ulici.

Venku bylo stále ještě světlo.

Příliš jsem se neobával, že by mě někdo poznal. Obarvil jsem si vlasy na černo. Ar jsem nenavštívil několik let a navíc jsem měl na sobě oblečení a odznaky příslušníka kasty nájemných zabijáků.

Rozhlédl jsem se kolem.

Ar mě vždy uchvacoval, protože je to největší, nejlidnatější a nejbohatší město celého známého Goru. Jeho hradby, nespočetné věže nejružnějších tvarů, světla, majáky, vysoké mosty, svítilny a lucerny na mostech vypadají opravdu úchvatně až neskutečně, zejména při pohledu z nejvyšších konstrukcí a budov. Ar je snad nejnádhernější v noci ze hřbetu letícího tarna. Vzpomněl jsem si na onu noc před mnoha lety, po Slavnosti setí, kdy jsem poprvé přeletěl na tarnu hradby s úmyslem uloupit domovský kámen největšího gorejského města, slavného Aru. Tyto myšlenky jsem mohl potlačit, avšak nemohl jsem jim zcela uniknout, protože k nim patřily i vzpomínky na Talenu, dceru ubara ubarů Marlenu, která se před mnoha lety stala svobodnou družkou prostého bojovníka z Ko-ro-by, jenž od ní byl odloučen vůlí kněží-králů a vrácen na dalekou Zemi, kde musel čekat, až ho budou znovu potřebovat v dalším tahu své kruté gorejské hry. Když bylo město Ko-ro-ba kněžími-králi zničeno a jeho obyvatelé rozptýleni po celé planetě, Talena zmizela. Bojovník z Ko-ro-by ji nikdy nenašel. Nevěděl ani, zda dosud žije, či nikoli.

Kolenjdoucí by byli překvapeni, kdyby si povšimli v přítomném domě stojícího muže v černém oděvu zabijáka, který plakal.

"Hra! Hra!" uslyšel jsem náhle křik. Rychle jsem si otřel tvář, abych zahnal vzpomínky na někdejší Ar a dívku, již jsem kdysi poznal a vždy miloval.

Slovo, které jsem slyšel, bylo 'kaissa', což je gorejský výraz značící hru. Je to obecný pojem, avšak je-li užít bez dalšího přívlastku, může znamenat jen jedinou hru.

Vývolávač byl oblečen do červenožlutě kostkovaného roucha a na zádech měl zavěšen herní plán s deseti řadami a deseti sloupci stejnobarevných polí. Přes levé rameno, na němž bojovník nosí meč, měl přehozenou koženou brašnu s dvaceti žlutými a dvaceti červenými figurkami představujícími kopiníky, tarnské jezdce, jezdce na vysokých tharlarionech a další. Cílem hry je uchvácení soupeřova domovského kamene. Další pravidla včetně braní figurek se do

značné míry podobají šachům. Jsem si jist, že shodné rysy těchto dvou her nejsou jen dílem náhody. Připomněl jsem si, že na Gor, naši Protizemi, byli přivázeni lidé z různých kultur i časových období. Tito lidé si s sebou přinesli své zvyky, um a hry, které se ovšem časem změnily. Mám za to, že šachy s celými svými fascinujícími dějinami a vývojem, tak jak se hrají na Zemi, mají s touto gorejskou hrou společného předchůdce, jakousi dávno zapomenutou hru, snad egyptskou dāmu či primitivní stolní hru z Indie. Ještě bych se mohl zmínit o tom, že hra, jak ji budu nazývat, protože v gorejštině pro ni neexistuje žádný jiný pojem, je na Goru nesmírně oblíbená a její figurky dostávají jako hračky už malé děti. Hraje se v nesčetných klubech a mezi kastami a věžemi se pořádají soutěže. Z důležitých partií se pořizují záznamy, které jsou podrobovány pečlivému rozboru. Ve Věži písemností jsou uloženy seznamy soutěží a turnajů společně se jmény jejich vítězů. V každé gorejské knihovně najdete oddělení, kde je neuvěřitelné množství svitků, jež se věnují taktice a strategii hry. Téměř všichni civilizovaní Gorejci, ať už jsou z jakékoli kasty, ji hrají. Není neobvyklé najít dvanáctileté či čtrnáctileté děti, které tuto hru ovládají s inteligencí a brilancí, jakou by jim mohl závidět mnohý pozemský mistr šachu.

Avšak tento muž, který se blížil, nepatřil k pouhým milovníkům hry. Byl to muž uznávaný všemi kastami v Aru. Byl to muž, jehož umění ctil nejen každý pouliční povaleč, ale i samotný ubar. Byl to hráč, který se hrou živil.

Hráči nemají svou kastu ani klan, ale vytvářejí jakousi samostatnou skupinu, jež žije vlastním životem. Tvoří ji muži z různých kast, kteří kromě hry nemají mnoho společného. I to je však silné pouto, protože tito muži jsou pro hru nejen nadaní, ale zároveň i nesmírně zapálení. Pro hru doslova dýchají a opájejí se jemnými variacemi, kombinacemi a vítězstvími, jako se jiní opájejí zlatem, mocí, ženami či narkotickými smotky kandy.

Hráči mezi sebou pořádají soutěže o ceny, poskytované dobrovolnými sdruženími nebo městy. Tyto ceny jsou někdy tak velké, že z nich mohou hráči zbohatnout, většina z nich však živoří z podomního prodeje svých výrobků či z pouličních partií se zájemci, kteří si chtějí zahrát s mistrem.

Sází se obvykle jedna měděná tarnská mince proti čtyřiceti, někdy i osmdesáti, a to ještě leckterý protihráč trvá na dalších omezeních, jako je možnost tří tahů za sebou v libovolném okamžiku partie, popřípadě na tom, že mistr se vzdá dvou tarnských jezdců či jezdců na vysokých tharlarionech. Aby nalákal hráče, mistr navíc, pokud je moudrý, sem tam nějakou partii prohraje, což je za obvyklého sázkového poměru velmi nákladné. Partii je navíc třeba prohrát tak, aby se protihráč domníval, že vyhrál díky vlastnímu umění. V Ko-ro-bě jsem znal jednoho bojovníka, hloupého chlapíka s vodnatýma očima, který se chlubil, že porazil Quinta z Toru v jisté nálevně pagy v Thentisu. Ti, kdo hrají hru pro svou obživu, mají tvrdý chleba, protože trh zde patří kupujícím a ti jsou s nimi ochotni hrát pouze za podmínek, jež jsou pro ně výhodné. Když Centius z Cosu navštívil Ko-ro-bu, mohl jsem si s ním na mostě poblíž Věže bojovníků zahrát za pouhou hrst tarnských měďáků. Připadalo mi smutné, že já, který jsem o hře věděl jen málo, jsem si směl koupit právo posadit se k hernímu plánu s takovým mistrem. Myslel jsem si, že lidé by měli platit zlatou tarnskou mincí jen za to, aby mohli takového mistra vidět hrát, avšak skutečnost byla zcela jiná.

Přestože hráči se téměř u všech Gorejců těší vážnosti a obdivu, žijí nužně. V ulici Mincí jen málokdy získají půjčku. Majitelé hostinců je nevidí rádi a neposkytnou jim přístřeší, pokud nedostanou zaplacenou dopředu. Mistra můžete často najít zachumlaného do pláště v nálevně pagy, kde mu majitel dal něco masa z tarska a nechal ho přespat za to, že hrál celý večer zdarma s jeho hosty. Mnozí hráči sní o tom, že budou vybráni do soutěže mezi městy na trzích u Sardaru, protože vítěz takové soutěže si vydělá dost, aby se na několik let dopředu zabezpečil a mohl se věnovat ještě usilovnějšímu studiu hry. Mistři také získávají nějaké peníze za komentáře k partiím, které jsou zveřejňovány na velkých cedulích poblíž Ústřední věže, a za přípravu svitků a učebních spisů pro ty, kdo se chtějí ve hře zdokonalit. Všeobecně jsou však hráči velmi chudí, a navíc spolu ještě musí tvrdě soupeřit o stanoviště na určitých mostech a ulicích. Nejvýnosnější místa jsou samozřejmě vysoké mosty poblíž bohatých věží a nejdražších krčem. Tato místa, či území, si hráči rozdělují mezi sebou podle výsledků vzájemných partií. Místo na vysokém mostě poblíž Ústřední věže Aru, kde se nacházel palác ubara a sídlo Nejvyšší rady, patřilo už čtvrtým rokem jistému mladému brilantnímu hráči, obávanému Scormovi z Aru.

"Hra!" slyšel jsem odpověď na hráčovu výzvu a ze dveří vystoupil tlustý dýchavičný chlapík z kasty vinařů s bystrými očima, oděný do bílé tuniky se zelenými listy na límci a rukávech.

Hráč beze slova usedl se zkříženýma nohama na zem a položil před sebe herní plán. Vinař se posadil naproti němu.

"Rozestav figurky," vybídl ho hráč.

Překvapilo mě to, a tak jsem k nim přistoupil blíž a se zájmem sledoval, jak vinař snímá z hráčova ramene brašnu, vytahuje z ní svými silnými prsty figurky a rychle je rozestavuje po herním plánu.

Hráč byl postarší muž, což bylo na Goru velice neobvyklé. Příslušníci kasty lékařů Ko-ro-by a Aru už před staletími vyvinuli stabilizační séra a na sardarských trzích své zkušenosti předali i lékařům z jiných měst. Věk byl na Goru kastou lékařů tudyž pokládán za nemoc, a nikoli za nevyhnutelný přirozený jev. Skutečnost, že tato nemoc postihovala všechny bez výjimky, v žádném případě neodrazovala kastu lékařů od úmyslu najít prostředek, kterým by ji bylo možno léčit. Proto se výzkum po celá staletí obracel právě tímto směrem. Mnohé další nemoci, jež v minulých dobách sužovaly Gor, se zanedbávaly a považovaly za méně nebezpečné než stárnutí. Výsledkem bylo, že lidé více náchylní k nemocem umírali, zatímco jiní přežívali a předávali své geny dalším generacím. Dalo by se předpokládat, že k něčemu podobnému došlo i na Zemi během středověkých morových epidemií. V každém případě je nemoc v gorejských městech věcí téměř neznámou, s výjimkou obávané Darkosis neboli svaté nemoci, jejímž výzkumu brání kasta mudrců, která tvrdí, že tato nemoc postihuje výhradně ty, kdo upadli v nemilost kněží-králů. Otázku, proč nemoc postihuje stejným dílem ty, kdož se řídí pokyny kasty mudrců a kdo pravidelně navštěvují jejich nespočetné obřady, jako ty, kdož tak nečiní, se odvažuje vznést jen málokdo, a pokud k tomu dojde, hovoří mudrci o možných tajných prohrěsích vůči nezpochybnitelné vůli kněží-králů. Mám za to, že gorejský úspěch v souboji se stárnutím snad vyplývá i z mnohých tvrdých omezení vývoje techniky lidí na této planetě. Kněží-králové si nepřejí, aby se lidé stali natolik mocnými, aby

ohrožovali jejich neomezenou vládu nad planetou. Věří, a snad i oprávněně, že člověk je nebezpečné zvíře, jež by strach z kněží-králů dohnal k pokusu vyhubit je. Ať už je tomu jakkoli, kněží-králové člověka na této planetě v mnoha ohledech krutě omezovali, zejména ve vývoji zbraní, komunikace a dopravy. Na druhé straně důmysl, který by lidé věnovali ničivým cílům, byl směřován k rozvoji jiných oborů, zejména lékařství, i když značného pokroku bylo dosaženo i ve vývoji překladatelské techniky, osvětlení a architektury.

Stabilizační séra, na něž mají podle Gorejců právo všechny lidské bytosti, ať už civilizované či barbarské, přátelské či nepřátelské, se podávají v několika injekcích. Po nich následuje postupná, ale obdivuhodně trvalá přeměna určitých genetických struktur, která způsobí nekonečnou obnovu buněk, aniž by došlo k jejich degeneraci. Tyto přeměny lze navíc geneticky předávat dál. Když jsem například přibyl před lety na Gor, lékaři mi vpíchli stabilizační sérum se slovy, že v mém případě možná není nezbytné, neboť jsem byl synem člověka, který, ač ze Země, na Goru byl a tuto látku obdržel. Lidé reagují na stabilizační sérum různě, na některé má větší vliv, na jiné menší. U některých působí nekonečně dlouho, u jiných po několika stech letech ztrácí na účinnosti. U menšího počtu jedinců se vůbec neprojeví a najdou se bohužel i lidé, u kterých namísto stabilizace buněk dojde k uspišení jejich degenerace. Na příjemce však sérum obvykle působí blahodárně a jen málokterý Gorejec této možnosti nevyužije.

Jak už jsem se zmínil, byl hráč postarší muž. Hladce oholenou tvář měl bledou a vráscitou a vlasy bílé. Skutečnost, že onen muž vypadal starší, než je obvykle v gorejských městech k vidění, mě nepřekvapila tolik jako poznání, že je slepý. Na jeho oči nebyl příjemný pohled, protože byly prázdné a ověšené širokými jizvami. Pochopil jsem, jak byl ten muž oslepen. Kdysi ho někdo zbavil zraku horkými železy. Na čele měl vypálené tiskací písmeno gorejské abecedy, jež značilo otroka. Já však věděl, že tento muž nebyl otrokem, protože otrokům není dovoleno, aby se stali hráči. Kdyby otrok hrál, považovalo by se to za urážku svobodných mužů a potažmo i hry. Žádný svobodný muž by navíc nepřipustil, aby byl ve hře poražen otrokem. Podle oslepení a značky na čele jsem se spíše domníval, že tento muž kdysi urazil otrokáře, který měl ve městě značný vliv.

"Kameny jsou rozestaveny," pravil vinař. Prsty se mu nedočkavě chvěly.

"Tvé podmínky?" tázal se hráč.

"Mám první tah."

To samozřejmě umožňovalo vinaři zvolit vlastní zahájení, takové, jež vybrušoval celý život. Navíc mohl daleko rychleji vyvinout své silnější figury, umístit je do středu hracího pole a ovládnout nejdůležitější čtverce a průsečíky. První tah mu rovněž umožňoval získat postavení útočící strany, jež dobrý hráč dokázal udržet až do konce. Profesionální hráči, pokud hrají s vyrovnaným soupeřem, se často soustředí na remízu, nemají-li první tah.

"Dobrá," souhlasil hráč.

"Navíc," pokračoval vinař, "požaduji volbu tří tahů za sebou podle svého uvážení a ty musíš hrát bez ubara a ubarovny nebo bez prvního tarnského jezdce."

To už se u nich zastavilo několik dalších lidí. Byl zde stavitel, dva sedláři, pekař a chovatel tarnů. Posledně jmenovaný měl na rameni proužek zelené látky, který naznačoval, že je příznivcem zelených. Jelikož ten den se v Aru nepořádaly žádné závody, usoudil jsem, že pracuje v tarnských kotech zelených. Žádnému z těchto lidí má přítomnost zřejmě nevadila, i když nikdo si nestoupl vedle mě. Jakmile Gorejci vidí hru, zapomínají na společenské zvyklosti i na ostražitost. Když vinař oznámil své podmínky, v hloučku to pobouřeně zašumělo.

"Dobrá," souhlasil hráč a nevzrušeně upřel svůj vyhaslý zrak na herní plán.

"Volím sázku v poměru jedna ku osmdesáti."

Přihlízející utrousili několik velice nelichotivých poznámek.

"Jedna ku osmdesáti," trval na svém vinař.

"Dobrá," řekl hráč.

"Ubarův tarnský jezdec na lékařovu sedmičku," oznámil vinař.

"Centiova hra," poznamenal jeden ze sedlárů. Pekař pohlédl přes rameno a zavolal na jakési muže, kteří postávali na ulici. "Centiova hra!"

Muži se připojili k hloučku, sledujícímu partii. Pomyslel jsem si, že je zřejmě zajímavá hráčova odpověď na onen tah žlutého na pole čtrnáct. O tu se totiž přeli i největší autority: někteří hráči upřednostňovali tah ubarovým mudrcem na písarovu trojku, jiní stažení kopiníka ubarovny, čímž se pokryla volná ubarova dvojka.

Hráč k mému překvapení zvolil stažení kopiníka ubarovny, aby pokryl ubarovu dvojku. Byl to spíše obranný tah, kterým se připravil o riskantní, ale slibný protiútok, jímž by mohl při slibném vývoji obsadit druhým tarnským jezdce mudrcovu dvojku soupeře. Po provedení tahu se někteří přihlízející zatvářili znechuceně a rozhodli se odejít. Vinař si toho nevšímal a podnikl obvyklý útok druhým kopiníkem na mudrcovu pětku. Hráčova tvář zůstávala klidná. Já osobně jsem byl nesmírně zklaman. Připadalo mi zjevné, že hráč zahájil partii tak, aby se zpočátku vyvíjela v jeho neprospěch a aby svůj tah mohl obhájit odkazem na autority, jež ho upřednostňovaly.

V Ko-ro-bě jsem viděl hrát Centia z Cosu jeho vlastní zahájení nejméně tucetkrát. Nikdy v tomto okamžiku netáhl zpět kopiníkem ubarovny. Když jsem spatřil vzrušený výraz ve vinařově tváři a naproti tomu stoický klid hráče, bylo mi z toho smutno, neboť jsem pochopil, jako i mnozí další, že tuto partii měl vyhrát vinař, přestože se hrálo o velké peníze. Vinař nebyl špatný hráč. Ovládal hru celkem dobře a mohl se svým uměním rovnat jiným Gorejcům, kteří pro ni měli nadání. Hráčovy výkonnosti však jistě zdaleka nedosahoval.

Sledoval jsem partii dál, i když už ne s takovým zaujetím. Několikrát jsem si povšiml, že hráč provádí zbytečné tahy, které ho sice bezprostředně neohrožovaly, ale zanechávaly v jeho postavení slabá místa, jež mohla soupeřovi po několika následujících tazích poskytnout rozhodující výhodu. Ke konci partie se hráč vzchopil. Vinař se začal potit, třel si prsty o sebe, podpíral si hlavu a zachmuřeně hleděl na herní plán, jako by ho chtěl svým zrakem propálit. Nikdo z přihlízejících se nepozastavoval nad tím, že hráč je slepý, a přesto si pamatuje všechny tahy na složitém herním plánu.

Gorejci často hrají bez plánu a kamenů, i když jim dávají přednost, aby si nemuseli pamatovat tah po tahu. Na Zemi jsem viděl mistry šachu hrát simultánně na dvaceti šachovnicích se zavázanýma očima. Přestože jsem jako Pozemšťan věděl, že to, co vidím, vlastně není tak ohromující, udělalo to na mě dojem. Vinař se samozřejmě zajímal jen o hru.

V jeden okamžik, když se zdálo, že vinař je značně tísněn, jsem si spolu s ostatními povšiml, že vinařova ruka zabloudila k hernímu plánu a posunula druhého kopínika z lékařovy čtyřky na stavitelovu čtyřku, čímž obsadil otevřený sloupec. Jeden ze sedlářů hněvivě vykřikl. "Pozor! Posunul druhého kopínika na stavitelovu čtyřku!"

"To není pravda!" zaječel vinař.

Všechny zraky se obrátily k hráči, který zamyšleně sklonil hlavu, jako by si chtěl v paměti projít celou partii, všech více než čtyřicet tahů. Hráč se po chvilce napřímil a usmál se. Jeho druhý kopíník," prohlásil, "má být na stavitelově Čtyřce."

"Vidíte!" vykřikl vinař škodolibě.

Sedlář se rozhněvaně otočil a odkráčel ulicí pryč.

Nikdo už neřekl ani slovo. Občas se někdo zastavil a chvilku přihlížel, ale když pochopil, oč tu běží, šel si zase po svých. Kolem herního plánu však byl neustále hlouček nejméně osmi lidí.

Nakonec se hra přiblížila ke svému konci a vinařovi scházelo k zisku hráčova domovského kamene jen několik tahů.

Vinař využil možnosti provést tři tahy za sebou a rozvinul zničující útok. Hráč byl nyní v takovém postavení, s nímž by mnoho nesvedli ani takoví mistři, jako Centius z Cosu, Quintus z Toru nebo městský přeborník Scormus z Aru. Já i ostatní muži v hloučku jsme byli rozhořčeni.

Promluvil jsem. Hráč samozřejmě slyšel jen můj hlas. "Zlatá tarnská mince červenému," prohlásil jsem, "pokud zvítězí."

V hloučku to zašumělo. Vinař sebou trhl. Hráč ke mně pozvedl své slepé oči.

Vytáhl jsem z opasku slíbenou minci a podal ji hráči, který ji zkoumavě třel v prstech. Potom si ji vložil mezi zuby a skousl. "Je to opravdu zlato," řekl, když mi ji vrátil. "Proč si ze mě tropíš posměch?"

"Zlatá tarnská mince červenému," opakoval jsem, "pokud zvítězí."

Věděl jsem, že takovou sumu tento hráč nevydělá za celý rok.

Obrátil hlavu a pozvedl ke mně své vypálené oči. Svaly v jeho staré tváři byly napjaté, jako by se snažil proniknout temnotou, jež ho obklopovala a vpouštěla dovnitř pouze tahy kamenů na herním plánu. Napřáhl ke mně ruku a já ji přijal. Chvilku jsem ji podržel ve své a cítil jeho stisk. Usmál jsem se, protože jsem poznal, že ačkoli ho oslepili a vypálili mu na čelo značku, ačkoli byl starý a slabý, zůstal mužem. Hráč uvolnil stisk a znovu se posadil se zkříženýma nohama na zem. Žáda držel rovně jako ubar a v koutcích úst se mu usadil úsměv. Nevidomé oči jako by se rozzářily.

"Druhý tarnský jezdec," pravil, "na stavitelovu devítku na ubarově křídle."

Z hloučku se ozývaly překvapené výkřiky. Dokonce i vinař vykřikl.

Myslel jsem si, že se zbláznil. Ten tah s vývojem hry vůbec nesouvisel. Vypadal náhodně a nesmyslně. Hráč čelil jednomu z nejtěžších útoků, jaké bylo možné ve hře vést. Jeho domovský kámen měl ve čtyřech tazích padnout. Měl se ze všech sil bránit!

Vinař posunul svého druhého kopínika třesoucí se rukou doleva a zajal hráčova prvního kopínika, který nebyl chráněn. V duchu jsem zaúpěl.

"Ubarův jezdec na vysokém tharlarionu," řekl hráč, "na lékařovu osmičku na ubarově křídle."

Zavřel jsem oči. Další zbytečný tah. Hlouček ohromeně přihlížel neschopen slova a kladl si otázku, zda tento muž je opravdu hráč.

Vinař neúprosně táhl vpřed se svým druhým kopíníkem a tentokrát zajal hráčova jezdce na vysokém tharlarionu ubarovny.

"Ubarův písař na písařovu šestku na křídle ubarovny," řekl hráč.

Za jiných okolností bych už v tomto okamžiku odešel, ale jelikož jsem měl v držení zlatou minci, o níž se hrálo, musel jsem zůstat až do konce, který již naštěstí nebyl daleko.

Dokonce i vinař vypadal znepokojeně. "Nechceš si svůj poslední tah ještě rozmyslet?" navrhl. Takový ústupek byl v této hře velice neobvyklý a od vinaře bych ho vůbec neočekával. Napadlo mě, že snad není tak špatný chlapík, přestože po vítězství v partii bažil víc, než bývá obvyklé.

"Ubarův písař na písařovu šestku na křídle ubarovny," opakoval hráč.

Vinař bez dalšího přemýšlení posunul hráčovu figurku na požadované pole herního plánu.

"Můj první tarnský jezdec," řekl, "zajímá písaře ubarovny."

V příštím tahu hrozilo uchvácení hráčova domovského kamene.

"Nechceš si svůj poslední tah ještě rozmyslet?" tápal se hráč a pozvedl slepé oči přes herní plán. Usmíval se. V té chvíli vypadal majestátně, jako by činil velkodušné gesto, hodné vítězného ubara.

Vinař na něho nechápavě hleděl. "Ne," řekl posléze, "nechci."

Hráč pokrčil rameny.

"V dalším tahu získám tvůj domovský kámen," podotkl vinař.

"Nebudeš mít další tah," pravil hráč.

Po jeho slovech jsme si všichni se zatajeným dechem pozorně prohlédli herní plán.

Po chvilce mi unikl radostný výkřik, který se k mému černému oděvu vůbec nehodil. Pak se ke mně připojili i chovatel tarnů a sedlář a začali vzrušeně dupat a bušit se pěstmi do levého ramene. Po nich si toho povšiml i další a vesele se zasmáli. Vytáhl jsem meč z pochvy a udeřil jím několikrát uznale o štít. Vinař říčel a plácal se dlaněmi do stehů, tak ho hráčova léčba potěšila, přestože on sám se stal její obětí. "Úžasné!" zvolal, popadl hráče za ramena a zatřásl s ním.

A pak vinař, jako by to byl jeho vlastní tah, sám pyšně oznámil: "Písař bere domovský kámen."

Všichni jsme křičeli radostí a žasli nad tím, jak to bylo vlastně jednoduché. Útok, který byl na první pohled veden

nesmyslnými tahy, měl pouze připravit cestu skutečnému úderu, jenž přišel od písaře ubarovny, jedné z nejslabších figur hry, která však například v kombinaci s tarnským jezdcem a jezdcem na vysokém tharlarionu může být stejně nebezpečná jako samotný ubar. Nikdo z nás, ani vinař, takový útok nečekal. Vinař vtiskl hráči do dlaně prohranou měděnou tarnskou minci a hráč ji uložil do měšce. Potom jsem k němu přistoupil já a dal mu zlatou tarnskou minci. Muž ji sevřel v dlani a s úsměvem se zvedl. Vinař posbíral figurky a vložil je do kožené brašny, kterou poté zavěsil muži přes rameno. Pak mu podal herní plán.

"Děkuji ti za partii," řekl vinař.

Hráč si zavěsil hrací plán přes druhé rameno, natáhl ruku a dotkl se vinařovy tváře, aby si ji zapamatoval. "Děkuji ti za partii," odpověděl.

"Přeji ti vše dobré," rozloučil se s ním vinař.

"Přeji ti vše dobré," opakoval po něm hráč.

Vinař se otočil a odešel. Poblíž stáli sedlák a chovatel tarnů se zeleným proužkem na rameni a rozebírali partii.

"Bylo to opravdu jednoduché," vykládal sedlák "jasné na první pohled."

Usmál jsem se a povšiml jsem si, že i hráč se usmál.

"Ty jsi kupec?" otázal se.

"Ne," odpověděl jsem.

"Jak to, že máš takové bohatství?"

"To není důležité," řekl jsem. "Smím tě doprovodit domů?"

"Jistě jsi z vysoké kasty," soudil hráč, "když máš tolik zlata."

"Smím tě doprovodit domů?" opakoval jsem.

Chovatel tarnů se rozloučil se sedlářem a přistoupil k nám. Byl to nevysoký muž s krátce stříženými hnědými vlasy a hranatým obličejem. Pohlédl jsem na zelený proužek na jeho rameni. Usmál se na mě. "Dobře jsi udělal," řekl, "vrahu." Pak se otočil a odkráčel pryč.

Obrátil jsem se znovu k hráči. Najednou se zdálo, že je na ulici sám, přestože jsem stál po jeho boku.

"Ty patříš k zabijákům?" hlesl.

"Ano," přisvědčil jsem. "To je má kasta."

Vrátil mi zlatou minci a potácel se pryč.

"Počkej!" volal jsem. "Ten peníz ti patří! Vyhrál jsi ho!"

Rozběhl jsem se za ním.

"Ne!" křičel divoce a máchal rukou ve vzduchu, aby mě odehnal. Ustoupil jsem. Slepý hráč tam stál s tělem nachýleným dopředu a prudce oddychoval. "To je černé zlato," řekl hněvivě. "To je černé zlato." Potom se znovu obrátil a tápavě odcházel z místa, kde sehrál vítěznou partii.

Stál jsem uprostřed ulice a sledoval jsem ho. V ruce jsem držel zlatou minci, kterou jsem mu chtěl dát.

Kapitola čtvrtá

Cernus

"Postav proti mně první meč svého domu," pravil jsem, "abych ho mohl zabít."

Cernus z Aru z domu Cernů si mě zkoumavě prohlížel. Jeho široká tvář zůstávala nehybná, oči měl jako dva šedé kameny. Velké ruce mu spočívaly na opěradlech vyřezávaného kurulského křesla, které stálo na půl metru vysokém a tři metry širokém kamenném stupínku. Do základny stupínku bylo zapuštěno šest otrockých kruhů.

Cernus z Aru měl na sobě hrubé černé roucho, utkané pravděpodobně z vlny dvounohého hurta, domestikovaného vačnatce, který byl hojně chován na velkých oplocených farmách mnoha gorejských měst na severu. Tyto farmy hlídali ochočení sleeni. Čtyřikrát do roka stříhali hurty otroci v řetězech. Slyšel jsem, že dům Cernů měl v několika hurtích farmách poblíž města podíly. Černé Cernovo roucho zdobily pouze dva modré hedvábné proužky s jedním žlutým proužkem uprostřed, všité podélně do levého rukávu.

Když jsem promluvil, několik Cernových strážných sebou neklidně zavrtělo. Někteří se chopili zbraní.

"Já jsem první meč v domě Cernů," prohlásil Cernus.

Stál jsem v přijímací síni domu Cernů. Byla to rozlehlá místnost, nejméně čtyřicet metrů čtverečních velká a asi dvacet metrů vysoká. Po levé straně, na úrovni stupínku, bylo ve zdi zapuštěno asi tucet otrockých kruhů. V místnosti jsem nespasil jedinou zářící kouli. Na zdi visely nosiče pochodní, jež však byly prázdné. Sín matně osvětlovalo jen denní světlo, které pronikalo dovnitř několika holými okny, posazenými vysoko v tlustých zdech. Částečně mi to připomínalo vězení, což svým způsobem odpovídalo skutečnosti, neboť jsem se nacházel v domě Cernů, největším otrokářském domě celého Aru.

Cernus měl na krku zavěšen zlatý řetěz s medailonem domu Cernů v podobě tarna s rozepjatými křídly a otrockými řetězy ve spárech. Za Cernovým křeslem visela na stěně velká tapiserie, utkaná ze zlaté a rudé příze, na níž se skvěl týž rodinný znak.

"Přišel jsem, abych se nechal najmout domem Cernů," řekl jsem.

"Čekali jsme tě," odpověděl Cernus.

Jeho slova mě překvapila, ale nedal jsem to na sobě znát.

"Slyšel jsem," pokračoval Cernus, čerpaje zřejmě z informací, jež se mu donesly, "že tvůj meč se pokoušel najmout Portus, avšak marně."

"To je pravda," přisvědčil jsem.

"Jinak," pousmál se Cernus, "bys sem jistě nepřišel - protože v tomto domě žijí jen nevinní."

Narážel tím na značku, kterou jsem nosil na svém čele.

Noc po partii hry jsem strávil v hostinci, smyl jsem značku a časně ráno jsem si ji opět nakreslil na čelo. Pojehl jsem něco studeného bosčího masa a hrachu, napil se vody a odebral se přímo do domu Cernů.

Nebylo ani sedm gorejských hodin, avšak otrokář už byl vzhůru a rozděloval práci svým podřízeným, když mě k němu uvedli. Po jeho pravé ruce stál písař, hranatý, zachmuřený muž s hluboko zapadlými očima. V ruce držel tabulky a pero.

Byl to Caprus z Aru, vrchní účetní domu Cernů. Bydlel v domě a jen zřídka vycházel ven. Byl oním mužem, k němuž

Vellu přivedli a který ji zapsal do knih a vyřídil veškeré náležitosti ohledně jejího nákupu. V domě Cernů bývalo zvykem, že po sejmutí náramků, pout a kroužku nákupčí porovnali otisky prstů se vzorem v průvodních listinách. Vellu pak důkladně prohlédli lékaři domu. Když ji shledali způsobilou, nákupčí potvrdili její příjem na rubu průvodních listin a ponechali si od nich kopie, zatímco originál předali prodejci, který ho zanesl do Věže písemností. Potom se Vella vzdala domu Cernů, poklekla před jedním z jeho nákupčích, sklonila hlavu a napřáhla k němu paže zkřížené v zápěstí. Nasadili jí kroužek a předali Caprovi, který zařídil, aby ji zbavili pachu stájí, umyli, načesali a vydali dvě sady otrockého oblečení. Caprus jí vysvětlil její povinnosti. Věděl jsem o něm, že je přítelem kněží-králů, a tak s umístěním Velly v domě Cernů nebyly žádné potíže. Přesto jsem se obával o její bezpečnost. Hráli jsme vysokou hru.

"Mohu se tázat," nadhodil Cernus, "kvůli komu nosíš na čele znak černé dýky?"

O těchto věcech jsem chtěl s Cernem hovořit, protože bylo důležité, i když nebezpečné, aby věděl, co mě do města přivedlo. Přišel čas, abych jistě věci vyjevil. Doufal jsem, že z Cernova domu proniknou až na ulice Aru.

"Přišel jsem pomstít Tarla Cabota z Ko-ro-by," řekl jsem.

Několik strážných udiveně vykřiklo. Pousmál jsem se. Nepochyboval jsem nyní, že nejpozději za jeden ahn už se to bude přetřásat v nálevnách pagy, na mostech i věžích Aru.

"V tomto městě," pravil Cernus, "je Tarl z Ko-ro-by znám jako Tarl z Bristolu."

"Ano," přisvědčil jsem.

"Slyšel jsem o něm píseň," prohodil Cernus. Zpozorněl jsem. Zdálo se mi, že na otrokářově tváři vidím stopy pohnutí a překvapení.

Dva z jeho mužů vyběhli z místnosti. Slyšel jsem, jak cosi vykřikují po chodbách domu.

"Je mi líto, že to slyším," řekl konečně Cernus. Pak na mě pohlédl. "V Aru se najde jen málo lidí, kteří by neschvalovali tvou černou práci."

"Kdo mohl zabít Tarla z Bristolu?" vykřikl jeden ze strážných, aniž by požádal Cerna o svolení promluvit.

"Nůž na vysokém mostě," řekl jsem, "u Věže bojovníků - kolem dvacátého ahnu - v tlumeném svitu lamp."

Strážní si vyměnili významné pohledy. "Jenom tak se to mohlo stát," řekl jeden z nich.

Já sám jsem měl zlé vzpomínky na slabě osvětlený most u Věže bojovníků - a také jisté hodiny jistého dne - protože právě po tomto mostě kráčel mladý bojovník ani ne čtvrt ahnu přede mnou. Provinil se jen tím, že měl přibližně stejnou postavu jako já a jeho vlasy v tom tlumeném svitu lamp a tři měsíců Goru vypadaly jako mé. Tarl Starší, korobánský mistr zbraní, a já jsme na mostě našli jeho tělo a proužek zelené látky zachycený v mřížce lampy. Usoudili jsme, že ho tam ztratil přechající muž, který ho předtím nosil na svém rameni. Tarl Starší obrátil tělo. Když jsme ho prohlíželi, naše pohledy se střetly. "Ten nůž," pravil Tarl Starší, "byl určen tobě."

"Znáš ho?" tázal jsem se.

"Ne," odpověděl mi. "Vím jen, že ten nebohý bojovník pocházel ze spojeneckého města Thentisu."

Povšimli jsme si, že bojovníkův měšec zůstal netknut. Vrah nechtěl nic než jeho život.

Tarl Starší uchopil nůž za stěnkou a vytáhl ho z rány. Byl to vrhací nůž s ostrou špičkou, jaký se používá v Aru, mnohem menší než jižní kviva. Nůž určený k zabíjení. Na čepeli byla kromě krve oběti bílá šmouha, zbytek kandové pasty. Rukojeť dýky nesla hrozivý nápis: "Hledal jsem, našel jsem." Byl to nůž vraha.

"Kasta nájemných zabijáků?" prohodil jsem.

"To není pravděpodobné," potřásl hlavou Tarl Starší, "protože zabijáci se obvykle nesníží k tomu, aby užili jed."

Tarl Starší si pak beze slova přehodil mrtvé tělo přes rameno. Já jsem vytáhl z mřížky lampy zelený proužek látky. Odnесли jsme tělo do domu mého otce, Matthewa Cabota, správce města. Dům stál nedaleko a bylo už pozdě, takže jsme cestou nikoho nepotkali.

Spolu s Tarlem Starším a mým otcem jsme dlouho rozvažovali, co udělat. Bylo nám jasné, že tento útok na můj život měl cosi společného se Sardarem, kněžími-králi a Jinými, kteří nejsou kněží-králové, kteří usilují o nadvládu nad tímto světem kněží-králů a lidí a kteří se snad dosud obávají moci kněží-králů, protože netuší, do jaké míry byla tato moc otřesena v kruté válce o Hnízdo, a neodvažují se zaútočit přímo. Z tohoto důvodu jsme také nechali po městě rozhlásit, že Tarl Cabot byl zabít. V Cernově domě jsem se opravdu cítil jako mstitel. Opravdu jsem přišel kohosi pomstít, avšak věděl jsem jen, že se jednalo o tarnského jezdce z Thentisu. Přišel do spojeneckého města Ko-ro-by a našel v něm svou smrt jenom proto, že se mi trochu podobal.

"Proč nepřišli do Aru bojovníci z Ko-ro-by," přerušil mé myšlenky Cernus, "aby našli vraha?"

"Nejde o vyhlášení války," odpověděl jsem. "A navíc - Kazrak už není správcem a Ar by nepochybně nerad viděl v ulicích bojovníky Ko-ro-by."

"To je pravda," prohodil jeden ze strážných.

"Znáš jméno muže, kterého hledáš?" tázal se Cernus.

"Mám jen toto," pravil jsem a vytáhl z opasku zmačkaný kus zelené látky.

"To je proužek frakce," řekl Cernus. "Takových jsou v Aru tisíce."

"To je vše, co mám," pokrčil jsem rameny.

"Tento dům je příznivcem frakce zelených," řekl Cernus. "Jiné domy a městské úřady zase přejí dalším frakcím."

"Vím, že dům Cernů je příznivcem zelených," řekl jsem.

"Teď už chápu," odušil Cernus, "proč tolik toužíš dát svůj meč do služeb právě tohoto domu."

"Ano," přisvědčil jsem, "muž, kterého hledám, je podle všeho právě z tohoto domu."

"To je však málo pravděpodobné," namítl Cernus, "protože příznivců zelených jsou tisíce. Pocházejí ze všech gorejských kast. Samotný správce Aru a vrchní mudrc jsou nakloněni zeleným."

Pokrčil jsem rameny.

"Přesto jsi v tomto domě vítán," řekl Cernus. "Jak zřejmě víš, v Aru panují těžké časy a dobrý meč jsou dobře vynaložené peníze. Ocel má dnes často větší cenu než zlato."

Přikývl jsem.

"Občas tě budu posílat ven," prohodil Cernus a úkosem na mě pohlédl. "Ale prozatím si cením toho, že tvůj meč je v mém domě."

"Očekávám tvé rozkazy," řekl jsem.

"Teď tě zavedou do tvého pokoje," pravil Cernus a pokynul strážnému, který stál poblíž.

Obrátil jsem se a následoval strážného.

"Poslyš, vrahu," ozval se ještě Cernus.

Zastavil jsem se a pohlédl mu do tváře.

"Vím, že jsi ve Spindiově krčmě zabil čtyři bojovníky z Portova domu."

Mlčel jsem.

"Nechám do tvého pokoje poslat čtyři zlaté tarnské mince." Krátce jsem přikývl.

"Také se mi doneslo, že ses na ulici zmocnil jedné z mých dívek," řekl Cernus.

Napjatě jsem ho pozoroval a ruka mi sjela k jilci krátkého meče.

"Jaké měla číslo?" tázal se Cernus Capra, který stál vedle něho.

"74673," vysypal ze sebe písař. Předpokládal jsem, že se Cernus o Velle zmíní, protože bylo nepravděpodobné, že by o mém setkání s ní nevěděl. Ve skutečnosti jsem jí řekl, aby hned po návratu do domu Cernů s pláčem oznámila, co se jí údajně přihodilo. Proto mě nepřekvapilo, že písař si zjistil její číslo. Beztak ho zřejmě znal, protože mu byla přidělena, aby pro něho ve městě zařizovala různé věci. Caprus totiž jen nerad opouštěl Cernův dům. Potřeboval jsem být Velle nablízku, a tudíž jsem hrál na zvrácený smysl pro humor, běžný mezi otrokáři.

"Vadí ti to?" tázal jsem se.

Cernus se usmál. "Naši lékaři mě ujistili, že je pouze rudé hedvábí."

"Sotva by se dalo předpokládat," poznamenal jsem, "že dívka bílého hedvábí se bude po arejských ulicích procházet sama."

Cernus se zachechtal. "To skutečně ne. Ztráta by byla příliš velká, až deset zlatých." Potom se pohodlně opřel.

"74673," poručil.

"Tu dívku!" zvolal písař.

Bočním vchodem do sálu postrčili dívku, Elizabeth Cardwellovou, které zde říkali Vella. Byla oblečená stejně, jako když jsem ji poprvé spatřil poblíž velké brány Aru, bosá, ve žlutém otrockém oděvu, s vlasy rozpuštěnými a žlutým kroužkem kolem hrda. Spěšně přiběhla ke stupínku s kurulským křeslem, na němž seděl Cernus, a poklekla před ním se skloněnou hlavou jako otrokyně rozkoše. Pobavilo mě to, protože běžela tak, jak to učí otrokyně, drobnými krůčky s napnutými nohama, rovnými zády, připaženými rukama s dlaněmi vytočenými v úhlu pětadvaceti stupňů a hlavou obrácenou vlevo, což připomínalo spíše pohyby tanečnice než opravdový běh. Elizabeth to musela nenávidět. Vzpomněl jsem si na Turiánské roviny v zemi nomádů. Jen málo dívek se jí vyrovnalo dechem, vytrvalostí a silou, jen málokterá dokázala běžet vedle tmenu bojovníka tak dlouho. Otrokářská představa ladného běhu otrokyně ji nepochybně hluboce urážela.

"Pozvedni hlavu, děvče," poručil jí Cernus.

Uposlechla a já si uvědomil, že to bylo pravděpodobně poprvé, co pohlédla do tváře pána domu Cernů. Obličej měla nepřírozeně bledý.

"Jak dlouho u mě sloužíš?" tázal se Cernus.

"Devět dnů, pane," odpověděla.

"Líbí se ti tu?"

"Ó ano, pane."

"Víš, jak se tu trestá lež?"

Klečící Elizabeth sklonila hlavu až k podlaze, zkřížila pod sebou zápěstí a vystavila své chvějící se tělo bičí. Jeden z Cernových strážných pohlédl na svého pána, aby se přesvědčil, zda nemá být dívka připoutána k jednomu z otrockých kruhů ve stupínku a potrestána.

Cernus mu prstem naznačil, že si to nepřeje.

"Zvedni hlavu, děvče," vybídl ji.

Elizabeth se napřímila.

"Svlékni se," řekl Cernus.

Elizabeth si beze slova přetáhla krátký oděv přes hlavu a nechala ho viset na levém rameni.

"Jsi velmi krásná," zhodnotil ji Cernus.

"Děkuji ti, pane," odpověděla.

"Jak se jmenuješ?"

"74673."

"Tak to nemyslím," zavrtěl hlavou Cernus. "Jakým jménem chceš být nazývána?"

"Vella," odvětila, "pokud se pánovi líbí."

"To je hezké jméno," prohodil Cernus.

Sklonila hlavu.

"Vidím," pokračoval Cernus, "že máš značku čtyř bosčích rohů."

"Ano," přisvědčila.

"Jsi Kassarka, že?"

"Ne, pane," zavrtěla hlavou, "Tučukánka."

"A co tvůj nos?" podívil se. Tučucké ženy, svobodné i otroky ně, mívají v nose maličký zlatý kroužek, podobný pozemskému snubnímu prstenu. Nemotorní bosci, které kočovní lidé jako Kassari a Tučukové chovají, nosí v chřípi podobné kroužky, ovšem mnohem větší.

"Můj bývalý pán," vysvětlovala, "Clark z domu Clarků v Thentisu, mě ho zbavil."

"Je to blázen," poznamenal Cernus. "Takový kroužek vypadá skvostně. Prozrazuje barbarku a slibuje divokou a prudkou vášeň, kterou by muži z měst jinak sotva poznali."

Elizabeth mlčela.

"Jednou jsem měl tučucké děvče," vzpomínal Cernus, "divokou nomádku, kterou jsem si oblíbil, avšak když se mě pokusila zabít, zardousil jsem ji řetězem domu Cernů." Otrokář ukázal na řetěz s medailonem, který měl zavěšen kolem krku.

"Nejsem skutečná Tučukánka," řekla Elizabeth. "Jsem prostá dívka z ostrovů na sever od Cosu, unesená piráty z Port Karu, prodaná tarnskému jezdcí, který mě odnesl do Turie a prodal Tučukům za dvacet bosčích kůží. Tam mi nasadili kroužek a vypálili značku."

"Jak ses dostala do Thentisu?" zajímal se Cernus.

"Vozy Tučuků napadli Kassari," popisovala nevzrušeně svůj osud. "Unesli mě a později prodali do Turie. Pak jsem byla prodána v Toru, daleko na sever od Turie. Později mě odvezli na trh Se'Var na úpatí Sardaru, kde jsem se stala majetkem domu Clarků, odkud jsem spolu s mnoha dalšími měla to štěstí být vykoupena domem Cernů ze slavného Aru."

Cernus se opět pohodlně opřel, zřejmě potěšen.

"Ale když nemáš kroužek," pravil, "nikdo nebude věřit, že značka čtyř bosčích rohů je pravá." Usmál se. "Nikdo tě, má drahá, nebude považovat za skutečnou barbarku."

"To je mi líto," řekla Elizabeth a sklonila hlavu.

"Nařídím kováři, aby ti znovu nasadil nosní kroužek," řekl Cernus.

"Jak si pán přeje," odvětila.

"Podruhé už to nebude tolik bolet," dodal Cernus.

Elizabeth mlčela.

Cernus se obrátil ke Caprovi, jenž stál vedle něho. "Je vycvičená?" tázal se.

"Není," zavrtěl Caprus hlavou. "Je rudé hedvábí a nezná téměř nic."

"Otrokyně," oslovil Cernus dívku.

"Ano, pane?"

"Postav se rovně a dej ruce za hlavu."

Elizabeth uposlechla.

"Pomalů se otoč," poručil Cernus.

Elizabeth se jednou otočila a pak zůstala stát s rukama za hlavou.

Cernus se obrátil ke Caprovi. "Neměla stopy po bití?" otázel se.

"Prohlížel ji lékař Flaminius," odpověděl Caprus. "Byla ve výborném stavu."

"To je dobře," přikývl Cernus spokojeně. "Můžeš dát ruce dolů," řekl dívce.

Elizabeth spustila paže podle těla a zůstala před ním stát se skloněnou hlavou.

"Dej ji úplně vycvičit," přikázal Cernus Caprovi.

"Úplně?" ujistoval se Caprus.

"Ano," přikývl Cernus, "úplně."

Elizabeth na něho vylekaně pohlédla.

S tím jsem, stejně jako Elizabeth, nepočítal, avšak nedalo se nic dělat. Věděl jsem, že výcvik bude zevrubný a vyčerpávající a potrvá celé měsíce. Na druhou stranu bude s největší pravděpodobností prováděn v domě Cernů, a přestože zabere několik měsíců, denně mu bude vyhrazeno jen pět gorejských hodin, aby dívky vše důkladně zažily a aby si mohly oddychnout v bazénech a zahradách domu. Protože Elizabeth patřila ke Caprovým podřízeným, nepochyboval jsem, že si během této doby najdeme čas, abychom společně pracovali na věci, kvůli níž jsme do domu Cernů přišli.

"Nemáš radost?" otázel se Cernus.

Elizabeth padla na kolena. "Nejsem takové pocty hodná," řekla s hlavou stále skloněnou.

Cernus ukázal na mě a naznačil dívce, že se má otočit.

Elizabeth se váhavě otočila a při pohledu na mě si rychle zakryla dlaní ústa, jako by si mě teprve teď povšimla a vybavily se jí ty nejstrašnější vzpomínky. Zahrála to skvěle.

"To je on!" vykřikla a otřásla se.

"Kdo?" zeptal se nevinně Cernus.

Tehdy mi svítila jiskřička naděje, že moje riskantní hra na otrokářskou zlomyslnost snad přinese nějaké ovoce.

Elizabeth položila hlavu na kamennou podlahu. "Prosím, pane!" plakala. "To je ten zabiják, který mě přinutil jít do

Spindiovy krčmy! Ochraň mě, pane! Prosím, pane! Ochraň mě, pane!"

"Je to ta otrokyně, kterou jsi s sebou vzal do Spindiovy krčmy?" otázal se Cernus přísně.

"Myslím, že je to ona," připustil jsem.

"Odporné zvíře!" plakala Elizabeth.

"Jsi jen ubohá otrokyně," připomněl ji Cernus. "Byl k tobě hrubý?"

"Ano!" vykřikla s planoucím očima, "ano!"

Musel jsem uznat, že Elizabeth předváděla skutečně mimořádné herecké umění. Byla to nesmírně krásná, stejně jako inteligentní a nadaná dívka. Doufal jsem jen, že její srdceryvný výstup nepohne otrokáře k tomu, aby mě dal usmažit v sudu s víceméně tharlarionovým olejem.

"Chtěla bys, abych ho za to potrestal?" otázal se Cernus laskavě.

Elizabeth na něho pohlédla s nevěřící vděčností. Z očí jí kanuly slzy a rty se jí chvěly. "Ano!" vzlykala. "Prosím, ó pane! Potrestej ho! Potrestej ho!"

"Dobrá," souhlasil Cernus. "Potrestám ho tím, že ho pošlu do pokoje s nevyčvičenou otrokyní."

"Pane?" otázala se naoko udiveně.

Cernus se opět obrátil ke Caprovi. "Když nebude 74673 právě cvičena, nechť tráví čas v pokoji zabijáka."

Caprus si to poznamenal perem do tabulky.

"Ne!" ječela Elizabeth. "Prosím, pane! Ne! Ne!"

"Pokud tvůj výcvik přinese uspokojivé výsledky," prohodil Cernus, "možná ti po několika měsících najdu jiné ubytování."

Elizabeth se s hlasitými vzlyky zhroutila před kamenným stupínkem.

"Nechť tě to přiměje k poslušnosti, otrokyně," řekl Cernus tvrdě.

Pohodil jsem hlavou a rozesmál jsem se. Také Cernus se rozesmál a bušil pěstmi do opěradel kurulského křesla. I strážní se smáli. Pak jsem se obrátil a následoval jednoho ze strážných, který mě měl odvést do vykázaného pokoje.

Kapitola pátá

V domě Cernů

Elizabeth klečela opřena o paty po způsobu gorejských žen v mém pokoji a vesele se smála.

I já jsem měl radost.

"Jak hladce nám to všechno prošlo!" zvolala. "Ubohá Vella, která musí sdílet pokoj se zabijákem! Ubohá, ubohá Vella!"

"Ne tak nahlas," napomenul jsem ji s úsměvem, zatímco jsem si prohlížel místnost.

Předtím jsem ovšem zavřel těžké dřevěné dveře a zajistil je dvojitou závorou. Bez závor se daly dveře otevřít zvenčí, pokud nebyly zajištěny zámek. V opačném případě by vetřelec musel dveře vyrazit. Usoudil jsem, že bude dobré při odchodu pokoj zajišťovat, protože jinak mohl kdokoli snadno vniknout dovnitř a prohledat místnost nebo si na mě počíhat a překvapit mě uvnitř. Cennosti se v takové místnosti ukládají do těžké okované truhly, připevněné ke zdi. Většina vstupních dveří do gorejských bytů je opatřena zámky, obvykle ručně vyrobenými a bohatě zdobenými. Zámky bývají umístěny doprostřed dveří a ovládají dlouhou závoru.

Většina zámků, jakkoli rozličného vzhledu, funguje tak, že soustava jehlic zapadne při vysunutí klíče do vyvrtné vložky. Při vsunutí klíče se tyto jehlice z vložky opět uvolní, vložka se otočí a nadzdvihne závoru. Existují i další typy zámků, například pohyblivé kotouče, které se někdy používají místo jehlic.

Malý těžký zámek na dívčině otrockém kroužku mohl být různou variantou jehlicového nebo kotoučového zámku. Nacházelo se v něm tedy buď sedm jehlic, nebo sedm kotoučů. Sedmička prý značí sedm písmen gorejského slova kadžira, otrokyně. Mužský otrok neboli kadžirus nosí kroužek jen zřídka, často však pracuje v železech, obvykle na jednom řetězu společně s jinými otroky. V některých městech včetně Aru nosí železa všichni mužští otroci. Mužských otroků je však mnohem méně než otrokyň. Zajatá žena je téměř vždy opatřena kroužkem, zatímco zajatí muži se obvykle zabíjejí. Cílem pečlivě připravovaných otrokářských nájezdů bývají skoro bez výjimky ženy. Útočníci většinou napadnou vyhlédnutou věž, uzavřou mosty, vniknou do bytů a uloupí zlato a cenné předměty. Muže zabijí a ženy svléknou. Ty z žen, které se otrokářům nelíbí, rovněž zabijí. Ostatním ženám přehodí mošny s cennostmi kolem krku, bičem a ostruhami je naženou na střechu a přiváží buď k sedlům tarnů, nebo je naloží do proutěných košů připevněných pod těly obřích ptáků. Taková akce často trvá sotva čtvrt ahnu a otrokáři zmizí se svou kořistí dřív, než mohou být podniknuta účinná opatření, a zanechají za sebou jen hořící věž. Náhlé útoky otrokářů postihují všechna města, nejvíce však ta, která nemají tarny a při obraně spoléhají spíše na těžkopádné tharlariony.

Přestože na Goru je většina zámků z kovu, používá se někdy i dřevo. Nejběžnější dřevěné zámky se skládají ze dvou sad kolíků, z nichž jedna, připevněná k dřevěné lopatce, slouží jako klíč, a druhá, pohyblivá, představuje západku zámku.

Klíč se vloží pod západku a tlakem vzhůru uvolní ze západky pohyblivé kolíčky. Takový zámek však neposkytuje příliš spolehlivou ochranu, protože kolíčky lze jeden po druhém nadzdvihnout pomocí tenkých hůlek, vklíněných do klíčové díry. Vrubový zámek, který se otvírá těžkým srpovitým klíčem, je snad ještě méně spolehlivý než dřevěné zámky.

Srpovitý klíč se vkládá do díry ve zdi a otáčí se jím buď doprava, nebo doleva, podle toho, zda se dveře zamykají, či odmykají. Tyto klíče jsou poměrně těžké, a nosí se proto na rameni. V nouzi nejvyšší lze použít i jako zbraně.

Je třeba se zmínit, že na Goru jsou běžné i visací zámky. Ani zámky na heslo nejsou věcí neznámou, i když jsou k vidění jen zřídka. Obvykle se používá kombinace kroužků označených písmeny. Jsou-li písmena správně nastavena, zámek se otevře.

Některé zámky, zejména ty, jež zajišťují obydlí bohatých lidí, sklady kupců či městské poklady, chrání před nevídanými hosty čepele či jed. Zámek, zajištěný čepelemi, spouští mechanismus, který vysune velkou silou několik ostrých nožů z prostoru před i za narušitelem. Tyto zámky však neobstojí před zkušeným lupičem, který ví, na co si má dát pozor. Daleko nebezpečnější jsou zámky opatřené jedem, protože otvory, v nichž se skrývají maličké jehly napuštěné šťávou z kořenů kandy, jsou v bohatě zdobených těžkých gorejských zámcích sotva patrné a snadno přehlédnutelné. Obdobně nebezpečný je i zámek s propadlístem, na který lze někdy narazit v chodbách věží. Pokouší-li se ho otevřít nezvaná osoba, propadlíst se otevře a osoba spadne do jámy, na jejímž dně ji čekají ostré nože, živí osti, vyhladovělí sleeni či vodní tharlarioni. Někdy je však past pouhou holou jámou s hladkými stěnami, z níž není úniku, a zajatec je následně vyslýchán a dlouhodobě mučen.

Ještě je třeba poznamenat, že zámečník, jenž obvykle patří ke kastě kovářů, nesmí vyrobit duplikát neschválený majitelem zámku pro sebe ani pro nikoho jiného. Něco takového se považuje za hrdelní zločin. Dveře k mému bytu v domě Cernů však neměly zámek. Dvěma závorami jsem ho sice mohl uzavřít, ale musel jsem to udělat zevnitř.

Skutečnost, že můj byt se nedal zamknout zvenčí, zřejmě nebyla žádná náhoda.

Požadovat zámek na dveře jsem však přesto nepovažoval za moudré. Taková žádost by mohla znít jako neomalenost, popřípadě navodit dojem, že před domem, který si za zlato najal mou ocel, cosi skrývám. Taková žádost by mohla vzbudit podezření, že nejsem tím, za koho se vydávám. Mimoto jsem si byl jist, že dveře nakonec zámkem opatřeny budou. Cernus ho bezpochyby nechá vyrobit jedním ze svých kovářů, takže povaha zámku mu bude dobře známa a navzdory zákazu si nepochybně nechá zhotovit duplikát klíče.

Přesto však existovala možnost, jak pokoj zabezpečit. Když jsem si dveře pořádně prohlédl, zjistil jsem, že pod závorou je kromě otvoru pro zámek ještě malá dírka, již tam nepochybně vyvrtal ten, kdo obýval tuto místnost přede mnou.

"Tohle mi umožní udělat složitý uzel," řekl jsem a ukázal Elizabeth díрку pod závorou.

"Co je to?" podivila se.

"Dívej se."

Zvedl jsem se a prohlížel si místnost. Nacházelo se v ní několik skříní. Jedna z nich byla okovaná a opatřená těžkým zámkem. U zdi stály ještě police s talíři, pohárky s několika lahvevi pagy a ka-la-nového vína.

"Co hledáš?" ptala se Elizabeth.

"Provázek," řekl jsem, "nebo šňůrku, cokoli."

Otevřeli jsme skříně a Elizabeth téměř okamžitě objevila asi pět párů řemínků k sandálům.

"Bude tohle stačit?" otázala se.

"Bohatě," přisvědčil jsem a vzal si jeden pár.

Odnesl jsem si pár řemínků ke dveřím a usedl se zkříženýma nohama na zem. Elizabeth poklekla vedle mě a se zájmem mě pozorovala. Pečlivě jsem rozřízl řemínek mečem po délce. Nyní jsem měl dlouhou šňůrku z bosčí kůže. Přehodil jsem ji přes závoru a provlékl oba konce malou dírkou tak, aby visely na druhé straně dveří. Potom jsem dveře otevřel a natočil je vnější stranou k sobě.

"Představ si," vysvětloval jsem, "že jsem tyhle dva konce svázal tlustým uzlem."

Elizabeth si šňůrku chvíli prohlížela. "Tím bys stáhl závoru dolů, takže by ji nebylo možné zvenčí nadzdvihnout a otevřít."

Usmál jsem se. Elizabeth chápala rychle, jako vždy. Kdybych na šňůře přehozené přes závoru uvázal tlustý uzel, který by nebylo možné provléknout dírkou, udrželo by to závoru dole.

"Ale někdo by mohl uzel rozvázat," namítla, "a vstoupit."

"Jistěže," přisvědčil jsem a pohlédl na ni.

Okamžik na mě překvapeně hleděla. Pak se jí tvář rozzářila. "Ano!" zasmála se a nadšeně zatleskala. "Skvělé!" Elizabeth byla jedna z nejbystřejších dívek, které jsem kdy poznal. Jako Pozemšťanka tuto lest neznala, přesto však z kusých náznaků pochopila, k čemu může uzel sloužit.

"Dívej se," vybídl jsem ji. Uchopil jsem volné konce a začal je svazovat do uzlu, jaký zcela určitě ještě nikdy předtím neviděla. "Tohle je uzel jen o sedmapadesáti smyčkách," sdělil jsem jí, zatímco jsem splétal oba konce šňůrky stále složitějším způsobem. Uzel vznikající pod mými rukama nabýval na objemu. "Vytvořil jsem ho sám, i když jsem si nikdy nemyslel, že bych ho mohl potřebovat. Té lsti mě před lety naučil Andreas z Toru, z kasty básníků, protože dveře ve městě Toru obvykle nemají zámek. Jeho vlastní uzel měl dvaadesát smyček, uzel jeho otce jednadesmadesát. Jeden z jeho bratrů používal uzel o stočtyřech smyčkách. To už však Andreas, jak si vzpomínám, pokládal za marnivost."

"Uzel je pořád stejný?" zajímala se Elizabeth.

"Ano," řekl jsem, "každý muž má svůj uzel, který je pro něho typický. Každý uzel má rovněž své tajemství. Jen muž, který ho vymyslel, ho dokáže svázat."

"Každý tedy dokáže uzel rozvázat," poznamenala Elizabeth.

"Jistě," přisvědčil jsem. "Potíž je v tom, že ho potom nedokáže opět svázat do původní podoby."

"Majitel bytu," přemýšlela nahlas Elizabeth, "se vrátí domů a při rozvazování uzlu ihned zjistí, zda je to jeho vlastní uzel."

"Správně," přikývl jsem.

"A podle toho pozná," pokračovala Elizabeth, "zda po dobu jeho nepřítomnosti někdo nevníkl do bytu."

"Ano," řekl jsem. Pak jsem ještě dodal: "Stává se, že do bytu vstoupí někdo, kdo chce jeho obyvatele překvapit, a jeho společník zvenčí uzel zase zaváže. Tato strategie však nebývá kvůli potížím s napodobením uzlu úspěšná."

Elizabeth pak tiše sledovala, jak přidávám k uzlu jednu smyčku za druhou. Konečně jsem se s hlubokým výdechem zaklonil a spokojeně sledoval hotové dílo.

"To je úplný gordický uzel," poznamenala Elizabeth.

"Gordický uzel," odtušil jsem, "možná vypadal podobně."

"Alexandr ho rozsekl svým mečem," řekla s úsměvem.

"A když to udělal," zasmál jsem se, "dal celému světu najevo, že vstoupil do místnosti, nebo kam to bylo."

Potom jsem uzel opět rozvázal, vytáhl šňůrku z dírky pod závorou, zavřel dveře a zajistil je.

Obrátil jsem se k Elizabeth. "Naučím tě vázat ten uzel."

"Dobrá," souhlasila Elizabeth. Představa náročného učení ji ani v nejmenším nezkrušila. Pohlédla na mě. "Ale měla bych mít svůj vlastní uzel."

"To jistě," přisvědčil jsem, "můžeme k tomu využít tentýž uzel." Konec konců, učit se vázat uzel někoho jiného není příliš zábavné.

"Jestli se mám naučit tvůj uzel," poznamenala, "není důvod, proč by ses ty neměl naučit můj."

"Elizabeth," oslovil jsem ji.

"Vello," opravila mě.

"Vello," řekl jsem, "přes všechno, co jsi na tomto světě zažila, se někdy pořád ještě chováš jako pozemská žena."

"Nu," pokrčila rameny, "mně to připadá spravedlivé." Pak se uličnický usmála. "Můj uzel bude stejně složitý jako tvůj."

"O tom nepochybuji," řekl jsem otráveně.

"Vymyšlet uzel bude docela zábavné," uvažovala, "ale musí vypadat žensky a musí být výrazem mé osobnosti."

Zaúpěl jsem. Položila mi paže kolem krku a pohlédla mi do očí. "Snad až bude Vella úplně vycvičena," řekla, "dokáže pána více potěšit."

"Snad," připustil jsem.

Lehce mě políbila na nos.

"Neumíš ani tančit," poznamenal jsem.

Odstoupila, pohodila hlavou, ukročila jednou nohou, pozvedla paže a zavřela oči. V této póze začala podupávat patou pravé nohy do rytmu a přitom pobrukovala píseň tučucké otrokyně. Při druhém taktu si dala ruce v bok, otevřela oči a pohlédla na mě. Při třetím taktu se začala pohybovat podle melodie a nakláněla se ke mně. Když jsem se po ní natáhl, ustoupila zpět a lusklá prsty, jež pozvedla ke spánkům.

Pak přestala.

"Víc neumím," sdělila mi.

Zklamaně jsem zavrčel.

Přistoupila ke mně a položila mi opět paže kolem krku. "Ubohý pán," řekla, "Vella neumí ani tancovat."

"Niměně vidím, že Vella má velké možnosti," ocenil jsem ji.

"Pán je hodný," odpověděla a opět mě lehce políbila na nos, "ale nemůže mít všechno."

"S něčím takovým by se smířil jen málokterý gorejský pán."

Zasmála se. "Mohlo to být mnohem horší. Alespoň že nosím červené hedvábí."

Popadl jsem ji do náruče a odnesl k širokému kamennému lůžku. Tam jsem ji položil na hromadu kožešin, které je pokrývaly.

"Slyšela jsem," řekla mi s úsměvem, "že pouze svobodná družka smí užívat lůžko."

"To je pravda," zvolal jsem, zabalil ji do kožešin a shodil pod lůžko k otrockému kruhu. Mocným trhnutím jsem kožešiny rozbil a Elizabeth se vykutálela na podlahu. S jekotem se pokoušela odplazit pryč, ale já jsem ji pevně chytil za levé ramínko jejího oblečení. Chtěla se posadit, ale nohy se jí zapletly do kožešin. Odkopl jsem je stranou a uchopil ji do náručí.

"Koupíš si mě?" otázala se.

"Snad," odpověděl jsem, "nevím."

"Myslím," řekla, "že bych tě chtěla za svého pána."

"Ale," podivil jsem se.

"Budu se snažit, abych se ti líbila," pokračovala, "a ty si mě třeba koupíš."

"Nejsi ve fialovém stánku," upozornil jsem ji.

Zasmála se. Narážel jsem na určité zvyky, jež se týkaly neveřejného prodeje dívek červeného hedvábí důležitým zákazníkům domu. V jistých obdobích roku se na dvoře otrokářova domu objevuje několik takovýchto stánků. V každém z nich stojí na kožešinách svlečená dívka, připoutaná za levý kotník. To je vybraná otrokyně červeného hedvábí. Kupci, obvykle provázeni příslušníkem kasty lékařů, si v přítomnosti otrokářova jednatele dívky prohlížejí. Pokud kupce projeví zájem, lékař a otrokářův jednatel ustoupí několik kroků zpět. Pokud si dívku nikdo nekoupí nebo pokud se o ni alespoň vážně nejedná, dostane bití. Pokud se jí nepodaří prodat ani při třetí takové příležitosti, podrobuje se znovu výcviku. Jestliže ani poté o ni není zájem, vrací se obvykle do železných kotců k ostatním dívkám, jež jsou považovány za méně hodnotné, a je prodána za sníženou cenu na některém z menších trhů, často dokonce i v jiném městě. Je třeba poznamenat, že většina děvčat, a to i výjimečně krásných, se ve stánku nikdy neocitne. Otrokář totiž dosáhne daleko vyšší ceny, pokud je prodává v dražbě, jíž se účastní mnoho kupců.

"Tak do toho, dívko červeného hedvábí," vybídl jsem ji, "Ukaž se."

"Ano, pane," řekla poslušně.

Předváděla se mi hodiny a hodiny a byla při tom tak skvělá, že bych za tuto dovednou, smyslnou dívku, jež mi ležela v náruči, nabídl opravdu vysokou cenu. Tolik se snažila mě uspokojit. Občas jsem si musel připomenout, že tato krásná dívka je slečna Elizabeth Cardwellová ze Země, a nikoli rozvášněná gorejská otrokyně, vychovaná k tomu, aby poskytovala rozkoš svému pánovi.

O několik měsíců dříve jsme se vrátili s vejcem kněží-králů v sedlové brašně mého tarna z Turiánských rovin, Země

nomádů, zpět na sever. Poblíž Sardarských hor jsem s tarnem sestoupil na plochý disk z šedého kovu, který měřil v průměru přes deset metrů. Byla to loď, nehybně visící v záři slunce a prudkém větru asi tři kilometry nad povrchem Goru, jako by byla připevněna k neviditelnému sloupu či plošině. Kolem lodi pluly mraky, ozářené zlatým slunečním svitem. V mezerách mezi nimi jsem spatřil vzdálené černé vrcholky Sardaru se sněhovými čepicemi. Na povrchu disku se jako úzká čepel zlatého nože tyčil s nehybností a ostrážitostí, vlastní jeho druhu, kněz-král. Přední nohy držel mírně před tělem a jeho tykadla vlála ve větru. Seskočil jsem ze hřbetu tarna a stanul na povrchu lodi, ozářeném zlatými slunečními paprsky, jež pronikaly skrz husté mraky.

Kněz-král ke mně vykročil na čtyřech podpůrných končetinách, ale v půli cesty se zarazil, jako by se neodvažoval blíž. Zůstal jsem beze slova nehybně stát.

Dívali jsme se jeden na druhého.

Hleděl jsem na jeho obrovskou hlavu, jež vypadala jako zlatá koule, a tykadla s jemnými chloupky, ohýbaná větrem.

Pokud měla slečna Cardwellová, která zůstala sama připoutaná k sedlu tarna, strach, nedala to na sobě znát.

Srdce mi radostně bušilo, přesto jsem se ani nepohnul.

Kněz-král ke mně natáhl přední končetiny a čistící háčky za třetím kloubem se lehce vztyčily a zachvěly.

Pohlédl jsem na velkou zlatou hlavu a okrouhlé oči, jejichž nespočetné plošky se v ostrém světle leskly. Na levém oku jsem spatřil nepravidelnou bílou jizvu.

"Nezůstávej dlouho na slunci, Misku," promluvil jsem konečně.

Misk se naklonil proti větru, postoupil ke mně o krok blíž a pokoušel se přitom zaměřit svá tykadla. Stál tam v celé své zlaté výšce šesti metrů na čtyřech zadních končetinách se čtyřmi klouby, zatímco dvě přední s chápavými háčky držel před tělem v charakteristické póze kněží-králů. Kolem trubice, spojující jeho hlavu a hrud', visel na jemném řetízku malý kulatý tlumočník.

"Nezůstávej dlouho na slunci," zopakoval jsem.

"Našel jsi vejce?" tázal se Misk. Velké laterální čelisti se samozřejmě ani nepohnuly. Místo toho z jeho signálních žláz vycházela směsice pachů, které zachycoval tlumočník a převáděl do mechanické gorejské řeči, prosté jakýchkoli emocí.

"Ano, Misku," potvrdil jsem, "našel jsem vejce. Je v pořádku. Mám ho v sedlové brašně tarna."

Velký tvor zavrával a nohy pod jeho tělem poklesly. Pak, jakoby silou vůle, se zase pomalu napřímil.

Mlčel jsem.

Obří tvor ke mně kráčet na čtyřech zadních nohách. Když stanul přede mnou, zvedl jsem paže, zatímco on naklonil své zlaté, třpytící se tělo a hlavu. Špičkami tykadel, pokrytými zlatými chloupky, se dotkl mých dlaní.

Do očí mi vstoupily slzy.

Tykadla v mých dlaních se chvěla, stejně jako celé Miskovo tělo připomínající velkou zlatou čepel. Z třetího kloubu předních končetin se vysunuly čistící háčky, které se jemně natáhly ke mně. Velké složené oči, jež kněží-králové téměř nepoužívali, nyní oslnivě zářily jako diamanty ve víně.

"Děkuji ti," řekl Misk.

Elizabeth a já jsme spolu s Miskem strávili několik týdnů v Hnízdě kněží-králů, v onom neuvěřitelném podzemním komplexu pod Sardarem.

Misk měl z nalezeného vejce nesmírnou radost a ihned ho předal dychtivým ošetřovatelům, kteří ho uložili do inkubátoru. Pochybuji, že lékaři a vědci Hnízda kdy věnovali něčemu větší péči než tomuto vejci, na němž záviselo pokračování jejich rodu.

"Co je s Ko-ro-bou a Talenou?" vyptával jsem se Miska ještě na lodi, cestou do Hnízda pod Sardarem.

Chtěl jsem vědět, jak se daří mému městu a zda se už našla ta, jež byla mou po mnoho let postrádanou svobodnou družkou.

Když jsem se na tyto věci ptal, Elizabeth mlčela.

"Jak možná víš," začal Misk, "tvé město se znovu buduje. Obyvatelé Ko-ro-by se do něho vracejí ze všech koutů Goru. Přicházejí s písní na rtech a přinášejí kameny, jež vkládají do městských hradeb. Během měsíců, co jsi pro nás pracoval v Zemi nomádů, se jich do města vrátily tisíce a tisíce. Stavitelé a všichni, kdož jsou svobodní, pracují na hradbách a věžích. Ko-ro-ba je obnovena."

Věděl jsem, že pouze svobodní lidé směji stavět město. V Ko-ro-bě byla nepochybně spousta otroků, avšak ti mo-hou pouze sloužit těm, kdo budovali hradby a věže. Ani jediný kámen nesmí být do staveb vložen nesvobodným mužem či ženou. Jediné město na Goru, o němž je známo, že bylo vystavěno otroky, je Port Kar, ležící v deltě Vosku.

"A Talena?" tázal jsem se.

Misk sklonil tykadla.

"Co je s ní?" vykřikl jsem.

"Nebyla mezi těmi, kdo se vrátili do města," ozvalo se z Miskova tlumočníka.

Pohlédl jsem na něho.

"Je mi to líto," dodal Misk.

Svěsil jsem hlavu. Už to bylo více než osm let, co jsem ji viděl naposled.

"Stala se otrokyní?" ptal jsem se. "Byla zabita?"

"Není o ní nic známo," odpověděl Misk. "Je mi to líto."

Obrátil jsem se.

Povšiml jsem si, že Elizabeth během našeho rozhovoru odstoupila stranou.

Brzy potom Misk dorazil s lodí k Sardaru.

Elizabeth Hnízdo uchvátilo, avšak přes jeho velkolepost si po několika dnech opět přála být na povrchu, pod širým nebem.

Já sám jsem si měl hodně co vyprávět s Miskem a ostatními přáteli z Hnízda, zejména s knězem-králem Kuskem a lidmi Al-Kou a Ba-Tou. Povšiml jsem si, že dívky, které před časem zajali a učinili svými otrokyněmi, už nenosí zlaté kroužky. Místo toho stály po jejich boku jako svobodné družky. Jen málokterý člověk v Hnízdě byl dosud otrokem, s výjimkou mužů a žen, kteří nás zradili ve válce o Hnízdo, dopustili se nějakého zločinu nebo přišli do Sardaru, aby se zmocnili bohatství kněží-králů.

Kněz-král Serus, jehož jsem za války o Hnízdo neznal, protože bojoval na Sarmově straně, vynalezl důmyslný přístroj na ovládání otroků. Přístroj se skládá ze čtyř kruhových kovových pásků opatřených plochými destičkami, jež se připevňují k zápěstím a kotníkům otroků. Tyto pásky vypadají spíše jako náramky a otrokům umožňují úplnou volnost pohybu. Pokud je mají na sobě, kroužek ani značku nepotřebují. Avšak z ústředního panelu či individuálních vysílačů jejich majitelů mohl být vyslán signál, který aktivoval destičky na páscích a způsobil, že se na zápěstích i kotnících ihned spojily. Otroky tak bylo možné kdykoli spoutat, dokonce i na větší vzdálenost. Individuálními signály nebo jedním ústředním signálem může být každý otrok v Hnízdě okamžitě zajištěn bez ohledu na to, na jakém místě se nachází.

"Kdyby měl Sarm k dispozici tento přístroj," řekl mi Serus, "válka o Hnízdo by dopadla jinak." Dal jsem mu za pravdu. Protože Elizabeth a já jsme byli v Hnízdě cizí, chtěl nám Serus rovněž pro jistotu nasadit pásky. Misk s tím však samozřejmě nesouhlasil.

V Hnízdě jsem se setkal i se samcem, který neměl žádné jméno, stejně jako ho neměla Matka. Jsou prý nad jména povzneseni, stejně jako lidé nedávají jméno vesmíru. Samec vypadal nádherně, byl však velmi vážný a tichý.

"Bude dobré," řekl jsem Miskovi, "že Hnízdo bude mít Matku i Otce."

Misk na mě pohlédl. "Hnízdo nemůže mít Otce."

Zajímalo mě to, avšak Misk mi odpovídal vyhýbavě, z čehož jsem pochopil, že o tom se mnou nechce dál mluvit. Proto jsem už na něho více nenaléhal.

Elizabeth se v Hnízdě naučila číst gorejské písmo. Trvalo jí to sotva hodinu. Když Kusk zjistil, že neumí v tomto jazyce číst, nabídl se, že ji to naučí. Elizabeth souhlasila, ale trochu ji vyděsilo, když ji Kusk položil na dlouhý stůl, původně určený pro kněze-krále, zajistil jí hlavu kovovými svorkami a nasadil na ni pár zakřivených přístrojů, jež se podobaly dvěma polovinám mísy. Navíc ji ještě připoutal za pás, kotníky, stehna, zápěstí a lokty ke stolu, kdyby se vydělala a pokoušela ze stolu utéct.

"Po válce o Hnízdo jsme přišli na to," sdělil mi Kusk, "že mnozí z bývalých otroků neumějí číst. Vlastně na tom není nic zvláštního, protože vyrostli v Hnízdě a této dovednosti se zde nepřikládá žádný význam. Ale když se stali svobodnými, mnozí se jí chtěli naučit. Proto jsme vyvinuli tento přístroj, který předává mozku povely, s jejichž pomocí dokáže mozek rozeznávat různé formy písmen a slov. Vzhledem k tomu, že lidé mají jen jediný a poměrně jednoduchý mozek, není přístroj příliš složitý. Neurální dispozice, které umožňují lidem číst, jsou ovšem výsledkem jistých vzorců synaptických spojení, jež se v tomto případě vytvoří bez zdlouhavého procesu ukládání informací."

"Při vzdělávání kněží-králů," podotkl jsem, "se používaly dráty. Celkem jich bylo osm, jeden na každý mozek."

"Dráty už nepoužíváme," odpověděl Kusk, "dokonce ani v případě kněží-králů. Byla to více méně věc tradice, avšak lidé z Hnízda na nás naléhali, abychom zdokonalili technická zařízení. Jejich vývoj ovšem nechali na nás." Kusk na mě namířil svá tykadla. "Lidé, zdá se," odtušil, "jsou jen zřídka spokojeni."

"Prosím," ozvala se Elizabeth. "Chci vstát."

Kusk otočil knoflíkem. Elizabeth ještě jednou zopakovala své "prosím", které už znělo trochu ospale. Zanedlouho zavřela oči a usnula.

Následující ahn jsem s Kuskem probíral různé záležitosti, které se týkaly především rozsahu, v jakém byla po válce o Hnízdo obnovena kontrolní a pozorovací zařízení, vzrůstajícího podílu lidí na organizaci Hnízda a těžkostí při vytváření nového společenského uspořádání, přijatelného pro oba tolik rozdílné druhy.

Z aparátu, připevněného k Elizabethině hlavě, se ozvalo lehké cvaknutí a zároveň jsem ucítil jemný pach. Kusk zastříhal tykadly, přešel k aparátu a vypnul ho. Pak odsunul přístroje stranou, zatímco já jsem vyprošťoval dívku ze zajetí pásků a svorek. Otevřela oči.

"Jak se cítíš?" zeptal jsem se.

"Usnula jsem," řekla. Posadila se, spustila nohy ze stolu na zem a mnula si oči. "Omlouvám se. Nedokázala jsem to přemoci."

"To je v pořádku," ujišťoval jsem ji.

"Teď jsem vzhůru," řekla. "Kdy můžeme začít?"

"Už jsme skončili," ozvalo se z Kuskova tlumočnicka. Kusk držel v chápavých háčcích pravé přední končetiny plastický arch, na němž byla gorejská abeceda a několik odstavců v gorejštině, napsaných různým písmem, tištěným i kurzívou.

"Čti," vybídl ji Kusk.

"Ale to je gorejsky," namítla Elizabeth. "Neumím číst gorejsky." Pohlédla udiveně na arch.

"Co je to za značku?" zeptal jsem se a ukázal na jedno z písmen.

Zatvářila se překvapeně a téměř vylekaně. "To je Al-Ka," odpověděla, "první písmeno gorejské abecedy."

"Přečti tuto větu," navrhl jsem.

"Neumím číst."

"Odhláskuj to."

"Ale já neumím číst."

"Zkus to."

Pomalů, netečně začala hláskovat, co se jí při pohledu na odstavec vybavovalo: "Pr-vo-ro-ze-ný z Mat-ky-byl Sarm..." pohlédla na mě. "Ale to jsou jen zvuky."

"Co ty zvuky znamenají?" tázal jsem se. Náhle se zarazila a vykřikla: "Prvorozený z Matky byl Sarm!"

"Je velmi bystrá," řekl Kusk. "Někdy to trvá až čtvrt ahnu, než si lidé utřídí, co se vlastně naučili, a poznají, že zvuky, které si spontánně spojují se znaky, jsou vlastně slovy jejich jazyka. Za několik dní bude číst gorejsky stejně dobře jako většina Gorejců. Další už závisí jen na jejím zájmu a schopnostech."

"Když se na to dívám," vydechla vzrušeně Elizabeth a uchopila plastický arch, "vím, co ty znaky znamenají - vím to!"

"Ovšemže," potvrdil Kusk, "ale pomalu se blíží hodina čtvrtého jídla. Dal bych si trochu houby a doušek vody."

Zanechali jsme Elizabeth v místnosti a odešli jsme se najíst. Byla plně zaujata plastickým archem a zdálo se, že je příliš rozrušena, než aby se k nám chtěla připojit. Ten večer čtvrté jídlo zmeškala. Do Miskova bytu, kde jsme bydleli, se vrátila pozdě a v náručí si nesla spoustu plastických svítek, které si vypůjčila od různých lidí v Hnízdě. Schoval jsem jí trochu houby, kterou žvýkala, zatímco si v koutě zaujatě prohlížela svítky. Bylo to vše, co jsem mohl udělat, abych jí zabránil v hlasité četbě. Přesto nás často přerušovala výkřiky: "Poslechněte si to!" a přečetla nám nějakou pasáž, která byla obzvláště zajímavá.

"Kněží-králové se mezi sebou přou," poznamenal Kusk, "zda je správné učit lidi číst."

"Chápu proč," odušil jsem.

S přibývajícím časem jsem však i já, stejně jako Elizabeth, toužil opustit Hnízdo.

V posledních dnech jsem často mluvil s Miskem o těžkostech, jež provázely pátrání po posledním vejci kněží-králů.

Upozornil jsem ho zejména na to, že o vejce usilovali i Jiní a téměř se jim podařilo ho získat, Jiní, kteří měli techniku vyspělou natolik, že mohli navštěvovat Zemi a unášet odtamtud lidi, které pak využívali ke svému prospěchu, stejně jako to kdysi dělali kněží-králové.

"Ano," řekl Misk. "Válčíme s nimi."

Překvapilo mě to.

"Ale tak tomu je už po dvacet tisíc let," pokračoval Misk.

"A za celou tu dobu se vám nepodařilo válku dovést k úspěšnému konci?" podivil jsem se.

"Kněží-králové," vysvětloval Misk, "na rozdíl od lidí nejsou útoční tvorové. Nám stačí, když zabezpečíme vlastní území. Navíc ti, jimž říkáš Jiní, už nemají svůj svět. Zemřel s jejich sluncem. Žijí v soustavě mateřských lodí, které jsou samy jakýmsi umělými planetami. Pokud zůstávají za pátým kruhem čili planetou, již Pozemšťané nazývají Jupiterem a Gorejci Hersiem podle legendárního arejského hrdiny, nebojujeme s nimi."

Přikývl jsem. Země a Gor, jak jsem věděl, sdílejí třetí kruh.

"Nebylo by bezpečnější, kdyby Jiní byli vyhnáni ze soustavy?" napadlo mě.

"Vyhnali jsme je ze systému už jedenáctkrát," odpověděl Misk, "ale pokaždé se vrátili."

"Chápu," řekl jsem.

"Neodvážá se s námi utkat v přímém boji."

"Pokusíte se je znovu vyhnat?"

"Pochybuji," odušil Misk. "Takové výpravy trvají dlouho a jsou nesmírně nebezpečné a obtížné. Jejich lodě mají detektory, které se vyrovnají našim. Včas se rozptýlí. A pak, mají zbraně, primitivní, ale velice účinné na vzdálenost nejméně sto tisíc pasangů."

Mlčel jsem.

"Několik tisíc let, až na neustávající pokusy, kterými chtěli zřejmě zjistit pohlaví svých mocnějších nepřátel, zůstávali za pátým kruhem. Nyní jsou zřejmě smělejší."

"Jiní by nepochybně dokázali dobýt Zemi," poznamenal jsem.

"Zabránili jsme jim v tom," odpověděl Misk.

Přikývl jsem. "To jsem předpokládal."

"Země je uvnitř pátého kruhu," podotkl Misk.

Překvapeně jsem na něho pohlédl. Tykadla mu pobaveně zacukala. "Kromě toho," dodal, "máme lidi celkem rádi."

Zasmál jsem se.

"Ani Jiní nejsou nezajímavý druh a některým z nich, zajatcům ze zneškodněných průzkumných lodí, jsme umožnili, aby se usadili na tomto světě, tak jako jsme zde usadili lidi."

Vyděsilo mě to.

"Nežijí ve stejných oblastech jako lidé," vysvětloval Misk. "Navíc od nich žádáme, aby dodržovali technologická omezení, jež jsme stanovili."

"Omezujete jejich techniku stejně, jako to děláte u lidí?" tázal jsem se.

"Ovšemže," přisvědčil Misk.

"Ale Jiní mají lodě," namítl jsem, "jsou nebezpeční."

"Nesmíme," připustil Misk a zacukal tykadly. "Lidé a Jiní mají mnoho společného. Také se řídí především zrakem."

Dýchají stejný vzduch. Mají podobný oběhový systém. Jsou obratlovci. Mají podobné chápavé končetiny. A navíc," dodal Misk a znovu zacukal tykadly, "jsou stejně útoční, soutěživí, sobečtí, prohnání, hrabiví a krutí jako lidé."

"Děkuji za poklonu, Misku," řekl jsem kysele.

Miskovo břicho se třásla a tykadla mu pobaveně pocukávala. "Není zač, Tarle Cabote."

"Ale ne všichni kněží-králové," prohlásil jsem, "jsou jako Misk."

"Přesto však považují lidi, přes všechny jejich chyby, za nadřazené těm, jimž říkáš Jiní," prohlásil vážně Misk.

"Pročpak?" zajímalo mě.

"Lidé mají obvykle zábrany zabíjet," odpověděl Misk, "navíc mají smysl pro věrnost, soudržnost a lásku, i když ho nepoužívají tak často, jak by měli."

"Jiní toho musejí být rovněž schopni," namítl jsem.

"Nic tomu nenasvědčuje," řekl Misk, "a to i přesto, že dokážou zachovávat věrnost lodi, neboť jejich umělý způsob existence si žádá odpovědnost a kázeň. Povšimli jsme si, že jakmile Jiní opustí loď a usadí se na Goru, jejich vzájemné vztahy upadají a vyústí v anarchii, pokud nad nimi nevládne nadřazená síla, z níž mají strach." Misk na mě pohlédl.

"Dokonce i na lodích se vzájemné zabíjení toleruje, pokud k němu nedojde za bojových podmínek nebo pokud tím není narušena akceschopnost plavidla."

"Možná že je to způsob regulace obyvatelstva v jejich omezených podmínkách," poznamenal jsem.

"Nepochybně," přitakal Misk, "ale pro kněze-krále je zajímavé, že myslící a pokročilé bytosti, jako jsou Jiní, si zvolili právě tento primitivní způsob regulace obyvatelstva."

"Rád bych věděl proč," řekl jsem.

"Rozhodli se tak."

Zamyslel jsem se. "Snad se domnívají, že je to dobré pro rozvoj bojového umění, odvahy a podobně."

"Spíše se domnívám," odtušil Misk, "že mají rádi zabíjení."

Chvilku jsme oba mlčeli.

"Mám za to," řekl jsem nakonec, "že Jiní jsou mnohem početnější než kněží-králové."

"Je jich nejméně tisíckrát tolik," potvrdil Misk. "Přesto jsme jim díky své převaze dokázali vzdorovat dvacet tisíc let."

"Ale tato převaha vzala po válce o Hnízdo téměř za své."

"To je pravda," připustil Misk, "ale my ji postupně znovu obnovujeme. Nemyslím, že nám bezprostředně hrozí nějaké velké nebezpečí, pokud se nepřítel nedozví, že jsme v současné chvíli oslabeni." Tykadla se mu pomalu pohnula, jako by to byly gestikulující ruce. "Jsou tu však jisté náznaky, že o našich problémech cosi tuší."

"Jaké náznaky?"

"Výzkumné lety jsou stále častější. Navíc na tento svět přenesli jisté lidi, kteří jim mají pomoci v naplnění jejich plánů."

"Když se pokoušeli mi zabránit, abych našel poslední vejce kněží-králů, jednali dost sebevědomě," upozornil jsem.

"Ale výhradně přes své agenty," podotkl Misk.

"To je pravda," připustil jsem.

"O válce uvnitř Hnízda se jistě něco dozvěděli od lidí, kterým bylo dovoleno opustit Sardar," řekl Misk a pohnul tykadly. "Ale ti, jimž říkáš Jiní, jsou stejně jako tvůj druh podezřívaví, a budou se domnívat, že tato informace je falešná a má je vlákat do pastí. Štěstí pro nás, že Jiní jsou tak inteligentní. Kdyby byli prostými barbary, Gor i Země už by patřily jim."

"Možná že některé z lidí zajali a vyslechli," napadlo mě, "a pomocí omamných prostředků nebo prostřednictvím mučení se přesvědčili, zda mluví pravdu."

"Droga či mučení," upozornil mě Misk, "vyjeví pouze to, co dotyčný považuje za pravdivé, což nemusí odpovídat skutečnosti. A Jiní nás budou podezírat, že do jejich rukou necháváme schválně padnout lidi, jejichž mozek byl našimi vědci naprogramován, protože je chceme vlákat do léčky."

Potřásl jsem hlavou.

"Ironií je," řekl Misk, "že bychom nyní nedokázali odolat frontálnímu útoku ani ubránit Zemi, avšak Jiní tomu nevěří."

"To je štěstí kněží-králů."

"A lidí," dodal Misk.

"Bezespору."

"Ale Jiní," varoval Misk, "nezůstávají v nečinnosti." Pohlédl na mě. "Zdá se, že pohyby průzkumných lodí jsou řízeny z povrchu. Je možné, že Jiní z lodí navázali spojení s těmi, jimž bylo umožněno žít na planetě pod našimi zákony. Před pěti lety navíc Jiní poprvé navázali styky s lidmi." Miskova tykadla se náhle zaměřila na mě. "Mají zřejmě v úmyslu dosáhnout ve městech významného vlivu, získat lidi na svou stranu a pak je vyzbrojit a zatáhnout do války proti kněžím-králům." Polekalo mě to.

"Proč by nezneužili lidí, aby za ně bojovali?" řekl Misk. "Lidé, kterých je na Goru poměrně dost, jsou inteligentní, učenliví a bojovní tvorové."

"Ale oni lidi pouze využijí," řekl jsem temně.

"Ovšemže," přitakal Misk. "Lidé nakonec skončí jako otroci a potrava."

"Potrava?"

"Jiní," podotkl Misk, "jsou na rozdíl od kněží-králů masožraví."

"Ale lidé jsou rozumné bytosti," namítl jsem. "Na lodích jsou lidé a některé další organické bytosti chováni pro maso." Mlčel jsem.

"Jiní," dodal Misk, "na lidi pohlížejí stejně jako na ostatní bytosti, totiž jako na potravu či nástroje."

"Musí se jim v tom zabránit," prohlásil jsem.

"Pokud se jim včas podaří obrátit dostatečný počet lidí proti nám a dodat jim dostatek zbraní, byť primitivních, náš svět zanikne."

"Jak jsou s tím daleko?"

"Podle zpráv od našich agentů zatím ne příliš."

"Objevíli jste ohniska, z nichž hodlají rozšířit svůj vliv ve městech?"

"Najisto víme jen o jednom," řekl Misk. "A nechceme ho zničit příliš brzo, abychom neprozradili, že o jejich plánu víme. Navíc by přitom mohli zahynout nevinní myslící tvorové. A dál, pokud zničíme jedno ohnisko, jež je pouhou součástí celé sítě, ztratíme tím cenné informace o jejich rozšíření a infiltraci do společnosti."

"Potřebujete zvěda, Misku."

"Věděl jsem," řekl Misk, "že o tom s tebou nemám mluvit."

"Kde je to ohnisko, které jste objevili?" tázal jsem se.

"Vrať se do Ko-ro-by," vyzval mě Misk. "V tom městě žij a buď šťastný. Vezmi s sebou tu ženu. Válku přenech jiným."

"Nedovolíš mi ani, abych se sám rozhodl?"

"O nic tě nežádáme, Tarle Cabote," odpověděl Misk a položil mi tykadla jemně na ramena. "Dokonce i v Ko-ro-bě ti bude hrozit nebezpečí, protože Jiní nepochybně vědí, jak důležitou úlohu jsi sehrál při hledání vejce kněží-králů. Budou mít podezření, že stále pracuješ pro kněze-krále, a budou tě chtít zabít. Vrať se do svého města, Tarle Cabote, a žij spokojeně a šťastně, ale měj se na pozoru."

"Pokud je tu hrozba Jiných," namítl jsem, "jak mohu sedět se založenými rukama?"

"Prozradil jsem toho příliš," řekl Misk. "Je mi to líto."

Otočil jsem se a ke svému překvapení jsem zjistil, že Elizabeth je v místnosti. Co všechno slyšela, jsem nevěděl.

"Buď zdráva," usmál jsem se.

Elizabeth můj úsměv neopětovala. Vypadala vyděšeně. "Co budeme dělat?" zašeptala.

"S čím?" zeptal jsem se nevinně.

"Už je tu dlouho," poznamenal Misk. "Udělal jsem špatně, že jsem mluvil před ní?"

Pohlédl jsem na Elizabeth. "Ne," potřásl jsem hlavou, "neudělal jsi špatně."

"Děkuji, Tarle," řekla dívka.

"Mluvil jsi o tom, že o jednom ohnisku víte," připomněl jsem Miskovi.

"Ano," přisvědčil Misk, "jen o jednom."

"Kde je to ohnisko?" tázal jsem se.

Misk hleděl střídavě na Elizabeth a na mě. Pak se z jeho tlumočnicka ozvala nevzrušená slova, oddělená od sebe přesně odměřenými pomlkami. "Dům Cernů v Aru."

"To je jeden z největších otrokářských domů," podotkl jsem, "už po celé generace."

Misk mi to potvrdil krátkým pohybem tykadla. "Máme v tom domě agenta," pravil, "písaře, který u Cerna pracuje jako hlavní účetní. Jmenuje se Caprus."

"Jistě zjistí vše, co chcete vědět," řekl jsem.

"Ne," odpověděl Misk, "jako písař a účetní má jen omezenou možnost pohybu."

"Pak tedy potřebujete v domě ještě jednoho."

"Vrať se do Ko-ro-by, Tarle Cabote," zopakoval Misk.

"Mám na této hře osobní zájem."

Misk na mě hleděl a jeho velké složené oči zářily. "Už jsi toho udělal hodně," řekl.

"Nikdo neudělal dost, dokud nás budou ohrožovat Jiní."

Misk se opět dotkl tykadly mých ramen. Tentokrát se mu trochu chvěla.

"Půjdu také," nabídla se Elizabeth.

Prudce jsem se otočil. "To neuděleš," řekl jsem. "Vezmu tě do Ko-ro-by, kde zůstaneš!"

"Nezůstanu!" vykřikla.

Zíral jsem na ni a nevěřil vlastním očím.

"Nezůstanu!" vykřikla znovu.

"Vezmu tě do Ko-ro-by," zopakoval jsem, "a tam zůstaneš! Víc o tom nebudeme mluvit!"

"Ne," potřásla hlavou, "budeme o tom mluvit!"

"Nepůjdeš do Aru," řekl jsem jí hněvivě. "To ti nikdy nedovolím."

"Jsem ze Země," namítl. "Země vděčí za svou svobodu kněžím-králům. A já chci být vděčná. Mimoto jsem svo-bodná a mohu si dělat, co se mi zlíbí!"

"Mlč!" vykřikl jsem.

"Nejsem tvá otrokyně," odsekla.

Ustoupil jsem. "Odpusť," prosil jsem ji, "odpusť, Elizabeth. Je mi líto, že jsem tak vybuchl." Potřásl jsem hlavou. Chtěl jsem ji obejmout, ale ona se mi vztekle vytrhla. "Je to příliš nebezpečné," vysvětloval jsem, "příliš nebezpečné."

"Pro mě je to stejně nebezpečné jako pro tebe," řekla, "možná dokonce méně." Pohlédla na Miska a přistoupila k němu.

"Pošli tam mě!" žádala ho.

Misk si ji prohlížel zářivými očima a natáhl k ní svá tykadla. "Jednou jsem měl takového člověka, jako jsi ty, ještě když v Hnízdě byli otroci." Misk se dotkl tykadly jejích ramen. "Zachránila mi život. Sarm, který byl mým nepřítelem, nařídil, aby ji utratili." Potom se Misk napřiml. "Je to příliš nebezpečné," opakoval má slova.

"Myslíte si," tázala se Elizabeth nás obou, "že žena nedokáže být statečná? Nepoctili byste ji nebezpečím stejně jako muže, nedovolili byste jí udělat něco záslužného pro její druh, něco důležitého? Cožpak jsou významné činy vyhrazeny jen mužům?" Elizabeth vstoupily do očí slzy. "I já jsem člověk!" prohlásila.

Misk na ni dlouho hleděl a upíral k ní svá tykadla. "Zařídíme," řekl konečně, "abys byla umístěna jako otrokyně v domě Cernů, kde budeš sloužit jako Caprova pomocnice. Připravíme ti dokumenty a dovezeme tě do domu Clarka z Thentisu, odkud tě tarnská karavana dopraví do Aru. Tam budeš prodána mimo dražbu agentům domu Cernů, kteří tě koupí na Caprův příkaz."

"Nu?" řekla Elizabeth a postavila se vyzývavě s rukama v bok čelem ke mně.

"Budu ji hlídat," prohlásil jsem, "pokusím se vstoupit do služeb domu Cernů, třeba jako námezdní tarnský jezdec."

"Jste oba skuteční lidé," řekl Misk, "šlechtní lidé."

Potom nám každému položil na ramena jedno tykadlo.

Než jsme se však s Elizabeth vydali na nebezpečnou cestu, vrátili jsme se do Ko-ro-by, kde jsme několik dní odpočívali a vyměňovali si něžnosti.

Vracel jsem se do města s dojetím, protože jsem zasvětil svůj meč právě jeho domovskému kameni. Zde jsem se naučil zacházet se zbraní a hovořit gorejsky. Zde jsem se setkal se svým otcem, po mnoha dlouhých letech odloučení. Zde jsem získal dva skvělé přátele, Tarla Staršího, mistra zbraní, a malého, vznětlivého Torma z kasty písařů. A právě z tohoto města jsem se před mnoha lety vydal na tarnu na výpravu, jež otrásla Arejským impériem a Marlena z Aru, ubara ubarů, stála trůn. A nikdy nezapomenu na to, že právě do tohoto města jsem si na hřbetě tarny přinesl hrdou, krásnou, svobodnou a zářící ženu, Talenu, dceru výše zmíněného Marlena, ubara ubarů, abychom zde společně pili víno na znamení, že jsme se stali svobodným druhem a družkou.

Plakal jsem.

Přeletěli jsme částečně vybudované hradby a ocitli jsme se mezi věžemi, z nichž mnohé se rovněž teprve stavěly. Okamžitě nás obklopili bojovníci na tarnech, kteří tvořili vzdušnou hlídku města. Pozvedl jsem ruku k městskému pozdravu a pomocí čtvrtého řemenu jsem přiměl tarnu k sestupu.

Vracel jsem se domů.

Zakrátko mě už sevřel v náručí můj otec a po něm i mí přátelé. Měli jsme z toho setkání velkou radost, pohledy očí jsme si však navzájem sdělili, že ani jeden z nás o Taleně, dceři ubara, bývalé družce prostého bojovníka z Ko-ro-by, dosud nic neví.

Na dny strávené v Ko-ro-bě vzpomínám v dobrém, přestože tu byly jisté potíže.

Nebo bych spíše měl říct, že tu byla Elizabeth.

Kromě toho, že Elizabeth směle hovořila o mnoha ožehavých občanských, společenských a politických tématech, což něžnému pohlaví obvykle nepřísluší, kategoricky odmítala nosit roucho zahalení, jak se od svobodné ženy očekávalo. Ponechala si krátký kožený oděv tučucké nomádky, a když kráčela s rozpuštěnými vlasy po vysokých mostech, budila velkou pozornost nejen mužů, ale i žen, jak otrokyně, tak svobodných.

Jednou narazila na vysokém mostě na otrokyni, která ji odstrčila stranou, neboť ji také považovala za otrokyni.

Elizabeth ji však složila jediným úderem své něžné pěsti a nebýt toho, že otrokyni včas zachytila, spadla by ubohá dívka z mostu dolů. Když však dívka Elizabeth znovu oslovila jako otrokyni, dostala další ránu, která ji opět téměř smetla z mostu. Nato si obě vjely rukama do vlasů a pustily se do sebe kopanci. Náhle se dívka polekaně zarazila, protože na hrdle Elizabeth neviděla ocelový kroužek. "Kde máš kroužek?" vykřikla.

"Jaký kroužek?" zeptala se Elizabeth, stále svírajíc v pěsti kadeř dívčiných vlasů.

"Kroužek," špitla dívka chabě.

"Jsem svobodná," prohlásila Elizabeth.

Dívka přidušeně vykřikla a padla před Elizabeth na kolena, očekávajíc rány bičem. "Odpusť mi, paní," plakala, "odpusť mi!"

Pokud některý z otroků udeří svobodnou osobu, bývá nezřídka potrestán nabodnutím na kůl. Předtím je ještě dlouho mučen.

"Vstávej!" řekla otráveně Elizabeth, popadla ubohou dívku za zápěstí a rázně ji zvedla na nohy.

Obě na sebe chvíli hleděly.

"Nakonec," prohlásila Elizabeth, "proč by měly mít pohodlné oblečení a volnost pohybu jen otrokyně?"

"Cožpak ty nejsi otrokyně?" podivil se jeden z mužů, který šel kolem, bojovník, a přistoupil k nim blíž.

Elizabeth mu uštědřila silný políček, až se trochu zapotácel. "Ne, nejsem," sdělila mu.

Bojovník si překvapeně třel obličej. Kolem se utvořil hlouček lidí, mezi nimiž bylo i několik svobodných žen.

"Pokud jsi svobodná," ozvala se jedna z nich, "měla by ses stydět, že tě viděli na mostě takto oblečenou."

"Nu," pokrčila rameny Elizabeth, "jestli se ti líbí chodit zahalená v pokrývkách, nikdo ti nebrání."

"Nestoudnice!" vykřikla svobodná dívka.

"Nejspíš máš ošklivé nohy," usoudila Elizabeth.

"To není pravda!" ohradila se dívka.

"Dej pozor, aby ses neudávila svým závojem," radila jí Elizabeth.

"Jsem vážně krásná!" vykřikla svobodná dívka.

"O tom pochybuji," odsekla Elizabeth.

"Je to pravda!"

"Tak za co se tedy stydíš?"

Potom k ní Elizabeth přistoupila a k dívčinu úděsu jí na jednom z veřejných míst odhalila tvář. Dívka křičela, avšak nikdo jí nepřispěchal na pomoc, ani když Elizabeth uchopila jeden konec jejího roucha a několikrát ji otočila kolem osy, až z ní spadly těžké vrstvy hedvábí, brokátu, saténu a naškrobeného mušelínu, a ona zůstala stát na mostě jen v rozkošně krátké oranžové tunice bez rukávů, již svobodné ženy někdy nosily v soukromí svých komnat.

Dívka lomila rukama a kvílela. Otrokyňě couvala zpět a vypadala, jako kdyby se z čirého zoufalství chystala vrhnout z mostu dolů. Elizabeth si prohlížela svobodnou ženu. "Nu," prohlásila, "jsi vážně hezká."

Žena přestala kvílet. "Myslíš?" opáčila nedůvěřivě.

"Dvacet zlatých, řekla bych," ohodnotila ji Elizabeth.

"Dal bych dvacet tři," ozval se jeden z přihlížejících, týž bojovník, kterého předtím Elizabeth udeřila.

Svobodná žena se v návalu zlosti otočila a uštědřila mu další políček. Ten muž neměl svůj šťastný den.

"Co myslíš?" tázala se Elizabeth krčící se otrokyně.

"To já nevím," odpověděla otrokyně, "jsem jen ubohé děvče z Tyru."

"To je tvé neštěstí," poznamenala Elizabeth. "Jak se jmenuješ?"

"Rena," odpověděla otrokyně, "pokud se paní líbí."

"Docela ujde," řekla blahosklonně Elizabeth. "Tak co si myslíš?"

"Já?" zeptala se dívka.

"Ano," odsekla Elizabeth. "Nebo jsi snad hloupá, otrokyně?"

Dívka se chápavě usmála. "Řekla bych dvacet pět zlatých."

Elizabeth si společně s ostatními prohlédla svobodnou dívku. "Ano," přisvědčila nakonec, "myslím, že máš pravdu, Reno." Potom pohlédla svobodné dívce do očí a otázala se: "Jak se jmenuješ, děvče?"

Dívka zrudla. "Relia," odpověděla. Potom se obrátila k otrokyni. "Opravdu si myslíš, že by za mě někdo tolik zaplatil - Reno?"

"Ano, paní," přisvědčila otrokyně.

"Ano, Relie," opravila ji Elizabeth.

Otrokyně vypadala vystrašeně. "Ano - Relie," vykoktala nakonec.

Relia se vesele zasmála.

"Nepředpokládám, že tak vznešená svobodná žena jako ty," řekla Elizabeth, "pije ka-la-nu."

"Samozřejmě, že ji piji," ohradila se Relia.

"Dobrá," přikývla Elizabeth a obrátila se ke mně, který jsem celému výjevu na mostě přihlížel stejně ohromeně jako ostatní, "napijeme se. Ty tam," oslovila mě, "dej mi na ka-la-nu."

Neschopen slova, sáhl jsem do měšce a podal jí stříbrný tarsk.

Elizabeth pak vzala Relii za jednu paži a Renu za druhou. "Jdeme si koupit láhev vína," oznámila mi.

"Počkejte," zavolal jsem za nimi, "půjdu s vámi."

"Nikam nepůjdeš," prohlásila a odkopla Reliina roucha z mostu dolů. "Ty," ukázala na mě prstem, "nejsi zván."

Pak všechny tři, zavěšeny do sebe, kráčely pryč.

"O čem budete mluvit?" zeptal jsem se trochu dotčeně.

"O mužích," odpověděla stručně Elizabeth a opouštěla s oběma smějícími se dívkami po boku most.

Nevím, zda by delší přítomnost Elizabeth v Ko-ro-bě způsobila revoluci mezi svobodnými ženami města, či nikoli.

Samozřejmě že byla nechvalně známa i v kruzích tak vysokých, jako je Nejvyšší rada města. Dokonce i mého otce, správce města, vyváděla z míry.

Ale ještě než mohlo k nějaké revoluci dojít, přibyl do města Al-Ka z Hnízda. Kvůli této misi si nechal narůst vlasy.

Téměř jsem ho nepoznal, protože muži a ženy z Hnízda se běžně, i když ne vždy, podle tradičních hygienických opatření vyholují po celém těle. Vlasy mu působily značnou úzkost a několikrát denně si je myl. Elizabeth nesmírně pobavily zfalšované otrokářské doklady, v nichž byl detailní výčet jejího zajetí a následných výměn majitelů, doplněných fakturami a stvrzenkami o přijetí dlužných částek. Některé údaje, jako například lékařské prohlídky, míry a identifikační značky byly sestaveny v Hnízdě. V mém bytě jí Al-ka ještě sejmul otisky prstů a zanesl je do dokladů. V oddíle popisujícím její vlastnosti mě zaujala poznámka, že je gramotná. Bez toho by ovšem nemohla pracovat v Cernově administrativě. Pak, jednoho rána, Elizabeth odjela s Al-Kou z města, ukrytá ve voze, který připomínal povoz potulného kramáře. Na rozloučenou jsem ji dlouho líbal.

"Buď opatrná," řekl jsem jí.

"Uvidíme se v Aru," odpověděla mi a ještě jednou mě políbila. Potom si lehla na plachtu z celtoviny, kterou jsme s Al-Kou kolem ní omotali. Takto jsme ji tajně odnesli do vozu.

Za městem Al-Ka vůz zastavil u tichého háje, vprostil Elizabeth z plachty a provedl na voze jisté úpravy. Doprostřed vozu umístil tyč, vedoucí po celé délce, a vyměnil zlatobilou plachtu z celtoviny za modrozluté hedvábí. Elizabeth zatím rozdělala oheň a spálila své šaty. Al-Ka jí potom podal kroužek, který si sama uzamkla kolem svého hrdla. Pak vstoupila opět do vozu, kde vsunula nohy do dvou okovů připevněných k tyči uprostřed vozu. Al-Ka, pohvizduje, vytáhl vůz z lesa a zámířil s Elizabeth k Thentisu, aby ji dodal do domu Clarků jako jednu z mnoha otrokyň, nahou a v řetězech. Snad byla o něco hezčí než ostatní, nicméně mezi všemi otrokyněmi, jež jsou denně dodávány do tohoto velkého a důležitého domu, největšího v Thentisu a jednoho z nejznámějších na Goru, si ji sotva mohl někdo povšimnout. Na taru to do Thentisu trvalo den, avšak vozem zabrala cesta většinu gorejského měsíce, který měl dvacet pět dní. Kalendář většiny gorejských měst má dvanáct měsíců. Měsíce skládající se z pěti pětidenních týdnů jsou od sebe odděleny pětidenním obdobím nazývaným přechodná ruka. Jedinou výjimkou je poslední měsíc v roce, který je od prvního měsíce roku následujícího, začínajícího v den jarní rovnodennosti, oddělen kromě přechodné ruky ještě dalším pětidenním obdobím nazývaným čekající ruka. V tomto období se dveře natírají bílou barvou, jí i pije se jen málo a není dovoleno zpívat nebo se bavit na veřejnosti. Gorejci tehdy opouštějí svá obydlí jen výjimečně. Je zajímavé, že mudrci se o čekající ruce při svých obřadech a modlitbách příliš nezmiňují, z čehož soudím, že toto období nemá žádný náboženský význam, spíše se jedná o jakýsi smutek za starý rok. Gorejci, kteří obvykle tráví dny převážně venku na mostech či ulicích, se na rozdíl od většiny lidí na Zemi řídí přirozeným rokem. V den jarní rovnodennosti, jež označuje počátek nového roku v drtivé většině gorejských měst, se však na ulicích slaví. Dveře se natrou zelenou barvou, na mostech se zpívá, hraje a soutěží a přátelé se navzájem navštěvují. Tyto oslavy trvají prvních deset dní prvního měsíce, dvojnásobek období čekající ruky. Názvy měsíců se bohužel město od města liší, v civilizovaných oblastech se však alespoň čtyři z nich, spojené s rovnodennostmi a slunovraty a velkými trhy na úpatí Sardaru, nazývají stejně. Jsou to měsíce En'Kara neboli En'Kara-Lar-Torvis; En'Var neboli En'Var-Lar-Torvis; Se'Kara neboli Se'Kara-Lar-Torvis; a Se'Var neboli Se'Var-Lar-Tor-vis. S Elizabeth jsme dorazili do Ko-ro-by ve druhém měsíci a ona odjela druhého dne druhé přechodné ruky, jež následuje po druhém měsíci. Odhadovali jsme, že do domu Clarků určitě dorazí před třetí přechodnou rukou, která předchází měsíci En'Var. Pokud půjde vše dobře, předpokládali jsme, že v Aru, a snad i v domě Cernů, bude koncem En'Varu. Bylo ale pravda, že kdyby ji do Aru vezli na voze s ostatními dívkami, vzaly by tyto

výpočty zasvě. Věděli jsme však, že vybrané zboží, k němuž se Elizabeth jistě mohla počítat, vysílá dům Clarků na arejské trhy tarnskými karavanami. Často bývalo vypraveno nejméně sto tarnů, včetně doprovodu. Rozhodl jsem se vyčkat do čtvrté přechodné ruky, jež následuje po En'Varu. Pak jsem hodlal odletět do Aru, vydávat se tam za nájemného tarnského jezdce a nechat se najmout domem Cernů, avšak když byl počátkem En'Varu zabit onen thentický bojovník, který se mi podobal, rozhodl jsem se odjet do Aru přestrojen za zabijáka na vysokém tharlarionu, neboť zabijáci obvykle nelétají na tanech. Kromě toho mi připadalo žádoucí, aby si v Cernově domě v Aru mysleli, že Tarl Cabot byl zavražděn. Mimoto jsem opravdu hodlal pomstít onoho bojovníka, který zemřel na korobánském mostě a jehož krev si žádala spravedlnost mečem. Nebylo to jen proto, že Thentis patřil ke spojencům Ko-ro-by. Ten bojovník byl zřejmě zabit místo mě, položil za mě svůj život, a proto jsem se musel ujmout jeho pomsty.

"Už to mám," ozvala se Elizabeth, která klečela před otrockým kruhem a učila se na něm vázat můj uzel.

"Dobrá," řekl.

Já sám jsem se pro změnu učil vázat její uzel, a musel jsem přiznat, že byl velice důmyslný. Uvázal jsem ho na úchyt jedné ze skříní u zdi a prohlížel jsem si ho.

Snad to zní překvapivě, ale myslím, že se dá velice snadno poznat, který uzel uvázal muž a který žena. Navíc, i když jen náznakově, mi uzel Elizabeth svým způsobem připomínal. Byl důmyslný, dost úhledný, hravý a tu a tam vylepšený ozdobnými smyčkami. Tak nicotná věc, jako je uzel, mi znovu připomněla základní rozdíly mezi pohlavími, které jsou vyjádřeny v tisíci často přehlížených maličkostech, jako způsob skládání látky, psaní písmen, zapamatovaná barva či výběr slov. V těchto věcech se projevujeme každý jinak.

"Můžeš si ten uzel prohlédnout," řekla Elizabeth.

Vyměnili jsme si místa a každý jsme se jali pečlivě zkoumat výsledek práce toho druhého.

Uzel Elizabeth měl padesát pět smyček, můj padesát sedm.

Kasala se, že vymyslí uzel s více než padesáti pěti smyčkami, avšak když jsem ji pohrozil bitím, rozmyslela si to.

"Udělal jsi ho dokonale," pochválil jsem ji. Když jsem se nad tím zamyslel, uvědomil jsem si, že Elizabeth přece jen bude mít kdy uzel využít. Někdy v budoucnu mohla dostat svůj byt či skřín. Uměla samozřejmě vázat můj uzel, ale když jsem viděl její, tolik odlišný, nepochyboval jsem, že jí připadá příjemnější, ženštější a osobnější. Navíc zde, v domě Cernů, kde byla jako otrokyně, měla jen velice málo věcí, které mohla nazývat svými. O to jí však byly vzácnější. Věděl jsem, že některé otrokyně si žárlivě střeží takové maličkosti, jako je hrnek či miska, protože je kvůli častému používání pokládají za své. Skutečnost, že má vlastní uzel, nám mohla posloužit i zde. Například pokud půjdu kolem jejích dveří a spatřím na nich její uzel, budu vědět, že není u sebe. To snad byla triviální věc, ale nikdy jsme nemohli vědět, kdy půjde o něco vážnějšího. Když jsem toto vše zvážil, musel jsem chtít nechtít připustit, že je dobré, bude-li Elizabeth mít svůj uzel. Kromě toho, a možná že to bylo ze všeho nejdůležitější, vlastní uzel chtěla.

"Každá dívka," oznámila mi hrdě, "by měla mít vlastní uzel. Navíc, když ty máš svůj uzel, měla bych i já mít svůj."

Tváří v tvář této logice, zamořené pozemským myšlením, mi nezbylo než kapitulovat.

"Nuže, Kuure," oslovila mě od skříně, "zdá se, že jsi můj uzel uvázal správně, i když ne tak zručně jako já."

"Podstatné je," namítl jsem, "že je uvázán správně."

Pokrčila rameny. "Asi ano."

"Pokud mám být kritický, ty jsi můj uzel zase uvázala trochu ozdobněji, než mívám ve zvyku," poznamenal jsem, poněkud rozladěn.

"Já nevážu ozdobné uzly," sdělila mi Elizabeth. "To, čemu říkáš ozdobnost, není nic než pečlivost, prostá, všední pečlivost."

"Skutečně?" opáčil jsem.

"Nemohu za to, že dokážu tvůj uzel uvázat lépe než ty sám."

"Zdá se, že jsi našla v uzlech zalíbení," poznamenal jsem.

Pokrčila rameny.

"Chceš ukázat ještě další uzly?" zeptal jsem se jí.

"Osobní uzly?"

"Ne," zavrtěl jsem hlavou, "Jednoduché uzly, běžné gorejské uzly."

"Ano," přisvědčila potěšeně.

"Přines mi pár řemínků do sandálů," vybídl jsem ji.

Udělal to a pak poklekla vedle mě, zatímco já jsem se posadil se zkříženými nohama a uchopil jeden z řemínků do rukou.

"Tohle je košíková smyčka," vysvětloval jsem a vybídl ji, aby natáhla paži. "Používá se k připevnění košíků na háčky na jistých tarnských sedlech."

Potom jsem jí ještě ukázal několik dalších uzlů, například kariánský kotevní uzel, závlačkovou smyčku, dvojitou závlačkovou smyčku, stavitelský uzel obyčejný a stavitelský uzel přes ruku.

"Teď překřiž zápěstí," řekl jsem.

Udělal, oč jsem ji žádal.

"Pořád si myslíš, že umíš vázat uzly lépe než já?" zeptal jsem se.

"Ano," přikývla, "ale to je tím, že ty jsi muž."

Položil jsem jí na zápěstí jeden z řemínků a udělal rychle dva protisměrné uzly přes ruku. Při prvním z nich jsem řemínek zakroutil.

"Tedy," vydechla a kroutila zápěstími, "uvázal jsi to opravdu rychle."

Samozřejmě jsem jí neprozradil, že bojovníci se ve vázání tohoto uzlu cvičí a většina z nich ho zvládne ani ne za tři ihny.

"Být tebou, tak to nezkouším," varoval jsem ji, když jsem viděl, že se snaží vyprostit.

"Proč?" zarazila se překvapeně.

"Utáhneš ho."

"To je zajímavý uzel," řekla a prohlížela si svázaná zápěstí. "Jak se mu říká?"

"Je to lovecký uzel," odpověděl jsem.

"Aha."

"Používá se k svazování otrokyň a podobně."

"Chápu."

Vzal jsem druhý řemínek, omotal jí ho kolem kotníků a připoutal je k sobě.

"Tarle!" zvolala.

"Jsem Kuurus," opravil jsem ji.

Posadila se. "Tys mě oklamal."

"Tato pouta mohou být ještě spolehlivější," řekl jsem, rozvázal jí zápěstí, převrátil ji na břicho a svázal jí ruce týmž uzlem za zády.

Namáhavě si sedla. "Ano," potvrdila, "tohle je jistě účinnější."

"A tohle je ještě lepší," dodal jsem, odnesl ji k otrockému kruhu v nohách lůžka, posadil ji a připoutal za kroužek, který nosila na hrdle.

"Ano," připustila Elizabeth, "souhlasím." Pak na mě pohlédla. "A teď mě, prosím, rozvaž."

"To si musím dobře rozmyslet," odpověděl jsem.

"Prosím," opakovala Elizabeth a trochu se zavrtěla.

"Když ses vrátila do domu Cernů a vyličila dozorcí, co se ti údajně přihodilo, co se dělo?"

Elizabeth se usmála. "Dali mě do želez. To bylo součástí tvého plánu?"

"Ne," potřásl jsem hlavou, "ale nepřekvapuje mě to."

"To je dobře," řekla. "Rozhodně bych nechtěla, abys byl překvapen." Pak na mě opět pohlédla. "A teď mě, prosím, rozvaž."

"Pořád si to ještě rozmýšlím."

"Prosím," vmlouvala se mi, "- pane."

"Teď o tom uvažuji docela vážně," sdělil jsem jí.

"To jsem ráda."

"Pořád si myslíš, že umíš vázat uzly lépe než já?"

"To je prostá skutečnost," odpověděla. "Teď mě, prosím, rozvaž."

"Snad ráno."

Vztekle se zavrtěla.

"Být tebou, tak to nezkouším," upozornil jsem ji.

"Ach," vykřikla pohněvaně, "ach, ach!" Pak zůstala tiše sedět a vrhala na mě zlobné pohledy. "Dobrá," připustila.

"Dobrá! Vážeš uzly velmi dobře, pane."

"Lépe než ty?"

Podrážděně na mě pohlédla. "Zajisté," řekla. "Jak se může pouhá dívka, navíc otrokyně, měřit ve vázání uzlů se svobodným mužem, který pochází z kasty bojovníků?"

"Tedy uznáváš, že jsem ve vázání uzlů po všech stránkách lepší než ty?"

"Ano," vykřikla, "ano, pane!"

"Myslím, že tě rozvážu."

"Jsi zvíře, Tarle Cabote," zasmála se.

"Jsem Kuurus."

"Kuurus, Kuurus!" opakovala.

Sklonil jsem se k Elizabeth, abych ji rozvázal, když v tom kdosi hlasitě zaklepal na dveře. Rychle jsme si vyměnili pohledy.

Klepání se ozvalo znovu.

"Kdo je to?" zvolal jsem.

"Ho-Tu, vrchní dozorce," přišla odpověď, ztlumená těžkými dveřmi tak, že byla sotva slyšet.

Letmo jsem Elizabeth políbil a pak jsem jí stáhl otrocké šaty k pasu, položil ji na bok a otočil zády ke dveřím. Ležela tam u nohách lůžka na kamenné podlaze, polonahá, svázaná na ruku i nohou, s hrdlem připoutaným ke kruhu. Přitáhla si kolena až k bradě, takže vypadala nanejvýš zbědovaně a utrápeně. Spokojeně jsem na ni pohlédl, přešel ke dveřím, odstranil dvě velké závory a otevřel je.

Ho-Tu byl malý, sporý chlapík s širokými rameny, do pasu svlečený. Hlavu měl vyholenou a v jeho tváři mě upoutal pár bystrých černých očí. Kolem koutků úst se mu rýsoval řídký knírek. Na krku měl zavěšen silný železný řetěz s medailonem, rovněž ze železa, na němž byl znak domu Cernů. Byl opásán širokým řemenem se čtyřmi přezkami a pouzdrem se zakřiveným nožem. Sřenka nože byla opatřena poutkem. Na řemeni visela ještě otrokářská píšťalka, kterou se vydávají různé povely, například ke shromáždění otroků, a otrokářský bičík, jenž se podobá tarnskému, až na to, že je určen k ovládání lidských bytostí, nikoli tarnů. Stejně jako tarnský bičík je i tento nástroj výsledkem společného úsilí kasty lékařů a stavitelů. Lékaři přispěli vědomostmi o zakončení nervových vláken v lidském těle, stavitelé zase jistými principy a technikami, jež objevili při výrobě a instalaci zářivých koulí. Na rozdíl od tarnského bičíku, který má v rukojeti pouze vypínač, je otrokářský bičík ještě vybaven regulací síly použitého výboje - od rány, která je pouze nepříjemná, až po takovou, jež způsobí okamžitou smrt. Otrokářský bičík, který je ve většině gorejských

měst větší neznámou, však používají pouze otrokáři, možná proto, že je velice drahý. Tarnský bičík je ve srovnání s ním celkem jednoduchý. Pokud se bičík dotkne nějakého předmětu, vyletí z něho sprška žlutých jisker, což je jev, který společně se způsobenou bolestí spolehlivě navodí strach z tohoto nástroje jak u tarnů, tak u lidí.

Ho-Tu nahlédl do pokoje, spatřil Elizabeth a usmál se úsměvem otrokáře.

"Vidím, že s otrokyněmi zacházet umíš," zhodnotil.

Pokrčil jsem rameny.

"Pokud s ní budeš mít potíže," řekl Ho-Tu, "pošli ji do železných ohrad. Tam ji pro tebe vycvičíme."

"Otrokyně si cvičím sám," odsekl jsem.

"Zajisté," odpověděl Ho-Tu a sklopil hlavu. Po chvíli však hlavu opět zvedl. "My jsme však, když dovolíš, odborníci."

"Budu si to pamatovat."

"Za čtvrt ahnu," pravil Ho-Tu a poklepal na otrocký bičík, "by tě prosila, aby se směla najíst z tvé dlaně."

Zasmál jsem se a luskl prsty. Elizabeth se s námahou zvedla na kolena, zaklonila hlavu, otočila si kroužek na hrdle a obrátila se k nám. Pozvedla ke mně skelný, nehybný pohled. "Prosím, pane," řekla téměř neslyšně, "nakrm Vellu."

Ho-Tu hvízdal.

"Proč jsi přišel do mého bytu?" otázal jsem se ho.

V tom okamžiku kdesi v domě někdo ve zvláštním rytmu několikrát udeřil železným kladivem do kovové trubice. Na tento zvuk se rozezněly i další trubice, umístěné v různých patrech domu Cernů. Později jsem zjistil, že den se zde řídil právě podle těchto signálů. V domech otrokářů vládl obvykle pevný řád.

Ho-Tu se usmál. "Cernus," pravil, "si žádá tvou přítomnost u stolu."

Kapitola šestá

Stoluji s Cernem

Všiml jsem si dvou mužů, otroků s kroužky okolo hrdel, kteří stáli proti sobě v aréně, vysypané pískem. Oba byli do půl těla nařízání a vlasy měli svázané v týle pruhem látky. V ruce svírali zahnutý nůž, opatřený ochranným pouzdrem. Hrany pouzdra byly potřeny modrou barvou.

"Tito muži jsou mezi otroky mistry zakřiveného nože," pravil Cernus, aniž vzhledl od partie, kterou hrál s Caprem z kasty písařů, hlavním účetním domu.

Uslyšel jsem prásknutí biče a povel „Boj!“. Oba muži vykročili proti sobě.

Letmo jsem pohlédl na stav partie. Cernus mi sotva věnoval pozornost, tak byl do hry zabrán. Zahájení, v němž Cernus podle postavení kamenů získal převahu, už měli oba soupeři za sebou. Tento druh zábavy zřejmě velmi dobře ovládal.

Na prsou jednoho z otroků, bojujících mezi stoly ve čtvercové písčité aréně o rozměrech čtyřikrát čtyři metry, se objevila modrá čára. Čára byla oceněna bodem. Oba muži se pak vrátili na svá výchozí místa, jež se nacházela v protilehlých rozích ringu, kde podřepli a vyčkávali, až budou znovu vyzváni k boji.

Ačkoli jsem nebyl vyzván, usadil jsem se u stolu samotného Cerna. Nikdo proti tomu nic nenamítal, alespoň navenek, přesto jsem ovšem cítil jistou nelibost. Očekávalo se zřejmě, že se posadím k jednomu ze dvou dlouhých stolů, možná až za misky s červenozloutou solí, jež dělily stůl na dvě části. Samotný Cernův stůl se samozřejmě nacházel před miskami. Ho-Tu seděl po mé levici.

Ozbrojenci a sluhové sedící u stolu hlasitě vykřikli, neboť otroku, který zaznamenal první bod, se právě podařilo zanechat dlouhou modrou šmouhu na vnitřní straně pravé paže svého soupeře.

"Bod!" zvolal ozbrojenec, který prve práskl bičem, a oba otroci se odebrali každý do svého rohu, kde znovu podřepli, ztěžka oddychující. Muž, jehož paže byla potřísněna barvou, si pak musel přehodit zakřivený nůž do levé ruky.

Zaslechl jsem, jak se u stolů rychle mění poměr sázek.

"Beru domovský kámen," oznámil Cernus. Obrátil jsem se a pohlédl na poraženého Capra, který se opřel o opěradlo svého křesla a sledoval hrací desku. Cernus začal rozestavovat figurky k další partii.

"Mohl bys být hráčem," prohodil Caprus.

Cernus se potěšeně usmál a obrátil desku. "Vezmi si žluté," nabídl.

Caprus pokrčil rameny a posunul ubarova kopiníka na ubarovu čtyřku.

Cernus na mě pohlédl s dychtivostí v očích. "Hraješ?" tázal se.

"Ne," řekl jsem.

Cernus obrátil svou pozornost opět k hrací desce. Posunul kopiníka mudrce ubarovny na čtyřku kopiníka mudrce ubarovny. Toriánská obrana.

Ozval se další výkřik a já se znovu podíval do písčité arény, kde se první otrok, který držel zakřivený nůž v levé ruce, vrhl vpřed a řezem vedeným přes hrud' potřísnil protivníkův trup modrou barvou.

"Jeden bod pro oba," ohlásil ozbrojenec s bičem.

Jídlo z Cernovy tabule bylo dobré, avšak jednoduché a poněkud strohé, stejně jako pán domu. Měl jsem tarsčí maso a žlutý chléb s medem, gorejský hrášek a korbek ka-la-nového vína, zředěného teplou vodou. Povšiml jsem si, že Ho-Tu pije jen vodu a kostěnou lžící ji obilnou kaší s bosčím mlékem. Neměl jsem však chuť se ho na něco vyptávat.

Na stěně po pravé straně viselo patnáct otrockých kruhů. Ke každému z nich byla za levý kotník připoutána dívka s obnaženými řadry. Všechny měly kolem pasu uvázanou šarlatovou šňůru, za níž byl zastrčen úzký pruh rudého hedvábí. Na hrdle se jim skvěly rudě emailované kroužky, ústa a oči měly namalované. Ve vlasech měly červenou

stužku. Pochopil jsem, že po jídle je čas v domě Cernů zasvěcen potěšení a rozptýlení mužů. Hrají se různé hry, sází se a zpívá se. Poté, co odejde Cernus, se přinese paga a ka-la-na.

"Zabití!" zvolal ozbrojenec s bičem. Postřehl jsem, že druhý otrok, který byl nesporně lepší, proklouzl za svého soupeře, sevřel mu hrdlo silným předloktím a přejel zakřiveným mečem, opatřeným ochranným pouzdrém, přes jeho hrdlo.

Poražený, na jehož hrdle se rýsovala modrá čára, toporně klesl na kolena. Dva ozbrojenci k němu přispěchali a nasadili mu pouta. Muž s bičem pak z jakéhosi důvodu, který jsem neznal, vytáhl otrokům nůž z pouzdra a přejel ostrým po jeho prsou. Otroková hruď se ihned zalila krví, zranění však nebylo příliš vážné. Případalo mi to jako nesmyslné gesto. Poraženého otroka poté odvedli v okovech pryč, zatímco vítěz obešel arénu s rukama vztyčenýma nad hlavou. Byl nadšeně pozdravován a bez otálení posazen k protějším konci stolu před talíř s obrovským kusem masa, který uchopil do obou rukou a hladově se do něho pustil, blýskáje přitom k velkému pobavení přihlížejících mužů divoce očima na všechny strany. Napadlo mě, že koryta ve zdejších ohradách mužských otroků zřejmě zřídka obsahují tak vybranou krmí.

Po této zábavě vstoupili do místnosti hudebníci, kteří se seřadili u jedné ze stěn. Sbor se skládal z jednoho hráče na czechar, dvou hráčů na kaliku, čtyř flétnistů a dvojice bubeníků na kasku. Jídlo roznášely otrokyně v bílých tunikách a s bíle emailovanými kroužky na hrdlech. Byla to děvčata, jež procházela výcvikem otrokyň bílého hedvábí a učila se obsluhovat u stolu.

Jedna z nich nesla velký džbán ředěné ka-la-ny. Vystoupila po dvou schůdcích na široké dřevěné pódium, na němž byly rozestavěny stoly, a sklonila se prkně k mému rameni. "Vino, pane?" zeptala se.

"Sleenice," zasyčel Ho-Tu. "Jak to, že u stolu svého pána nabízíš vino nejprve cizímu muži?"

"Odpusť pane," řekla a z očí jí vytryskly slzy.

"Patříš do železných ohrad," dodal Ho-Tu.

"Vylekal mě," plakala. "Je z černé kasty."

"Nalej mi vino," řekl Ho-Tu, "nebo tě nechám svléknout a hodit do ohrady mužských otroků."

Dívka se otočila a odešla, pak znovu bázně vystoupila po schodech se skloněnou hlavou. Naklonila se vpřed, mírně poklesla v kolenou a vyzývavě mi pošeptala do ucha: "Vino, pane?", jako by nenabízela pití, ale sebe. Ve velkém domě s mnoha různými otrokyněmi hostitel obvykle ze zdvořilosti nabízí jednu z dívek. Každá z nich, která se k této službě hodí, přistoupí během večera k hostu a nabídne mu vino. Host naznačí svou volbu tím, že od dotyčné dívky přijme vino.

Pohlédl jsem na ni. Její oči se krátce střetly s mými. Rty měla mírně pootevřené. "Vino, pane?" zopakovala.

"Ano," odpověděl jsem, "dám si vino."

Nalila mi ředěné vino do poháru, uklonila se a s plachým úsměvem sestoupila pozpátku po schůdcích a spěchala pryč.

"Nemůžeš ji samozřejmě mít," upozornil mě Ho-Tu, "protože je bílé hedvábí."

"Chápu," přikývl jsem.

Hudebníci začali hrát. Gorejské melodie se mi vždy líbily, přestože znějí tak trochu divoce a barbarsky. Elizabeth, pokud vím, se rovněž líbily. Usmál jsem se. Ubohá Elizabeth. Bude dnes o hladu a ráno ji zavedou ke korytům otrokyň, kde dostane pravděpodobně jen vodu a obilnou kaši či zeleninu. Než jsem opustil svůj byt a následoval Ho-tua, který už kráčel chodbou, otočil jsem se a poslal jí vzdušný polibek. Vypadala dost rozhněvaně, když tam klečela, svázaná na rukou i na nohou, připoutaná řetězem za hrdlo k otrockému kruhu, zatímco já jsem odcházel na večeri s pánem domu. Až se nad ránem vrátím do svého bytu, patrně s ní nebude vůbec řeč. Není zrovna příjemné strávit celou noc v poutech. Pro otrokyně na Goru je to krutý, avšak poměrně obvyklý trest. Přes den se otrokyně svazují jen málokdy, protože mají na práci spoustu věcí. Usoudil jsem, že si ušetřím spoustu potíží prostě tím, že Elizabeth odmítnu odvézat do té doby, než mi dá své slovo, které vždy brala velmi vážně, že se bude chovat přinejmenším přiměřeně situaci. Avšak myšlenky na Elizabeth, ať už to bylo správné či nikoli, šly v té chvíli stranou, protože jsem od vedlejších dveří zaslechl cinkot otrockých zvonečků a s potěšením jsem zaznamenal, že do místnosti vběhlo drobnými krůčky sedm otrokyň s rukama v bok a dlaněmi vytočenými ven. Tváře měly odvrácené, když poklekly mezi stoly před muži v poloze otrokyň rozkoše.

"Beru domovský kámen," pronesl Cernus a táhl prvním tarnským jezdcem na jedničku stavitele ubarovny, kam se Caprus v této fázi hry pokoušel ukrýt svůj domovský kámen. Domovský kámen mimochodem není hrací figurkou, protože nemůže brát soupeřovy kameny, lze s ním však pohybovat po hracím plánu vždy o jedno pole. Další zajímavostí je, že se neumísťuje na hrací pole na počátku hry, ale pokládá se na ně v kterémkoli z prvních sedmi tahů. Položení domovského kamene se považuje za jeden tah. Cernus se protáhl a povstal, ponechávaje na Caprovi, aby posbíral figurky.

"Nechte přinést pagu a ka-la-nu," rozkázal Cernus, obrátil se a opustil stůl i místnost vedlejšími dveřmi, kterými předtím vstoupily otrokyně. Jeho slova byla přijata s jásotem. Brzy po něm odešel i Caprus s figurkami a hrací deskou. Použil však jiných dveří než otrokyně a Cernus.

Dívky v bílých tunikách začaly nyní nabízet silné gorejské nápoje a radovánky večera mohly začít. Hudebníci hráli a dívky v hedvábí rozkoše se s rukama nad hlavou pohybovaly do rytmu, jako by se jich dotýkaly mužské dlaně.

"Ty dívky ještě mnoho neumí," prohodil Ho-Tu. "Cvičíme je teprve čtvrtý měsíc. Je pro ně dobré, když vidí a slyší, jak muži reagují na jejich pohyby. Tak se opravdu naučí, co muže potěší. Konec konců, podle mě jsou to vždy muži, kdo naučí ženy pořádně tančit."

Já sám bych dívky hodnotil daleko shovívavěji než Ho-Tu, který snad byl ve svém soudu až příliš přísný, avšak mezi těmito a zkušenějšími dívkami skutečně byl jistý rozdíl. Opravdová tanečnice, která má nadání a za níž stojí léta zkušeností, je nádhera sama, protože se chová pokaždé jinak, dráždivě a překvapivě. Některé z těchto dívek nejsou na

první pohled nijak zvlášť půvabné a stávají se krásnými teprve při tanci. Přičítal jsem to vždy jejich vnímavosti vůči publiku, zkušenosti a schopnosti reagovat na různé diváky a přilákat jejich zájem mnoha způsoby, například svou zdánlivou netečností a následným překvapivým výstupem, jímž je uchvátí natolik, že v nich vzbudí spalující touhu. Takové dívky si po tanci vyslouží tucty zlatých mincí, jež přihlížející házejí do písku. Tyto peníze pečlivě uloží do svého hedvábí a odběhnou zpět ke svému pánovi.

Náhle dívky uprostřed tance strnuly a hudebníci přestali hrát. Muži u stolů utichli. Odkudsi z domu se ozval táhlý, podivný výkřik plný děsu. Přicházel jakoby z velké dálky, přesto však pronikl kamennými zdmi až do místnosti, kde jsme se bavili.

"Hrajte," poručil Ho-Tu hudebníkům.

Hudebníci uposlechli a dívky se začaly opět pohybovat do rytmu, přestože bylo vidět, že tak činí jen s největším sebezapřením.

Někteří z mužů se smáli. Otrok, který vyhrál souboj na zakřivené nože, zbledl.

"Co to bylo?" otázal jsem se Ho-Tua.

"Otrok, který prohrál v souboji zakřivených nožů," odpověděl Ho-Tu a vložil si do úst plnou lžici kaše.

"Co se s ním stalo?"

"Byl předhozen zvířeti."

"Jakému zvířeti?"

"Nevím," řekl Ho-Tu, "nikdy jsem ho neviděl."

Kapitola sedmá

Lod'

Spatřil jsem černý disk, který se rychle pohyboval v nepříliš velké výšce mezi temnými mraky pod třemi měsíci Goru. Já, Cernus, Ho-Tu a ještě několik dalších jsme stáli na skalní římse pod převísem v masívu vysokého vrcholku v pohoří Voltai, několik pasangů severovýchodně od Aru. Římsa byla přístupná pouze na hřbetu tarna. Nehořel zde žádný oheň ani světlo. Byl nás celkem tucet.

Asi jeden aha po tom děsivém výkřiku, který se k nám donesl z chodby, se Ho-Tu zvedl od stolu a pokynul mi, abych ho následoval. Uposlechl jsem a společně jsme vystoupili po dlouhém točitém schodišti na střechu domu Cernů.

Přestože strážní u tarnských kotečů Ho-Tua nepochybně dobře znali, ukázal jim plochý bílý čtvereček glazované hlíny, nesoucí odznak domu Cernů.

Na střeše už na nás čekali Cernus s dalšími. Bylo mezi nimi několik tarnských jezdců, ostatní patřili k domu. Napočítal jsem celkem osm tarnů. Vedle pěti z nich stály nosné koše, jež byly připevněny k tarnským postrojům.

Cernus se na mě podíval. "Ještě jsme nehovořili o tvém platu," připomněl.

"To nespěchá," odpověděl jsem. "Dům Cernů je proslulý svou velkorysostí."

Cernus se usmál. "Líbíš se mi, vrahu," řekl, "nesmlouváš, ale mlčíš. Tváříš se jakoby nic, a pak náhle udeříš."

Mlčel jsem.

"Máme toho hodně společného," pokračoval Cernus a zahleděl se na špičky svých sandálů. "Udělal jsi dobře, že sis sedl u stolu tak vysoko."

"Kdo by se se mnou o to místo přel?" otázal jsem se.

Cernus se zasmál. "Ale nejsi tak vysoko jako já."

"Ty jsi pán domu."

"Uvidíš," prohlásil Cernus, "že dům Cernů je vskutku velkorysý, tak velkorysý, že se ti o tom ani nesnilo. Tuto noc půjdeš s námi a poprvé uvidíš, jakou moc má můj dům. Tuto noc pochopíš, jak moudře sis vybral pro svůj meč."

"Co mi ukážeš?" zeptal jsem se.

"Služ mi dobře," řekl Cernus, "a já tě učiním ubarem města."

Překvapeně jsem na něho pohlédl.

"Ha!" zasmál se Cernus, "takže i zabijáka lze vyvést z míry! Ano, ubarem města, které si sám vybereš, s výjimkou Aru, na jehož trůn usednu já, Cernus."

Mlčel jsem.

"Pokládáš mě za blázna," podotkl. "Nedivím se ti. Na tvém místě bych si myslel totéž. Věď ale, že nejsem blázen."

"Nevěřím, že jsi blázen," řekl jsem.

"Dobrá," pokrčil rameny Cernus a ukázal na jeden z nosných košů.

Vklouzl jsem do koše, který jsem sdílel spolu se dvěma ozbrojenci. Cernus a Ho-Tu letěli společně v dalším koši.

Tarnské nosné koše mohou, ale nemusejí mít řemeny k ovládnutí tarna. Pokud tu takové řemeny jsou, tarn nebývá osedlán a je opatřen pouze postrojem pro koše. Pokud je koš pouze nesen a tarn z něho není ovládán, pak má tarn sedlo a je veden tarnským jezdcem. Cernův koš i můj měly oba řemeny, jež se podobají obyčejným řemenům na tarnském sedle. Hlavní kruh v koši odpovídá sedlovému kruhu a má šest kožených řemenů, vedoucích k nákrčníku. Další tři koše však ovládací řemeny neměly a ptáci, kteří je měli nést, byli osedláni a vedeni tarnskými jezdci. Tarnský nosný koš, v němž jsem shodou okolností té noci letěl poprvé, může být různé velikosti i tvarů, což závisí na účelu, kterému má sloužit, od malé kolébky k nošení látek a lehkého stavebního materiálu až po dlouhý, válcovitý vak z veří kůže pro přepravu nápojů a tekutin. Nejtěžší náklady se však samozřejmě převážejí ve vozech tažených tharlariiony. Nejběžnějším druhem koše je univerzální typ, v němž jsem seděl, s plochým dnem, hranatou konstrukcí něco přes metr

hlubokou, metr širokou a metr a půl vysokou.

Na Cernův pokyn ptáci vzletli. Cítil jsem, jak je můj koš vlečen po kožených pásech po střeše a pak hrozivě padá přes okraj, aby byl posléze zachycen lany a zůstal chvilku nehybně viset, než tarn zvládl břemeno a nabral výšku. Koš pak hladce stoupal do výše za obrovským ptákem, který rozrážel vzduch svými mohutnými křídly.

Pokud je počasí příznivé, věže Aru jsou poměrně zřetelně vidět z nejbližších hřebenů Voltaie neboli Rudých hor, nejmohutnějšího pohoří na známém Goru, které svými vrcholky převyšuje jak Thentis, tak samotný Sardar. Letěli jsme asi jeden a půl, následující vedoucího tarnského jezdce, jsme přistáli na skalní římsě na úbočí strmého skaliska.

Podobných říms jsme předtím minuli celý tucet, tato však byla krytá převisem a skýtala na rozdíl od většiny ostatních lepší ochranu. Jakmile jsme přistáli, zavedli jsme tarny, vlekoucí koše, hlouběji pod převis a stoupli si vedle nich. Nikdo nemluvil. Stáli jsme tam v chladné noci dobré dva ahny. Potom jsem zaslechl, jak jeden z ozbrojenců říká: "Tam je!"

Černý disk trochu zpomalil, jako by hledal cestu. Spustil se mezi vrcholky a pomalu klouzal podél skal k nám.

"To je divné," zašeptal jeden z ozbrojenců, "že se kněží-králové musejí chovat tak tajnůstkářsky."

"Nezpochybňuj vůli kněží-králů," okřikl ho jiný.

Byl jsem překvapen.

Asi sto metrů od římsy se loď zastavila a zůstala nehybně viset více než sedm set metrů nad zemí.

Povšiml jsem si, jak si ji Ho-Tu ohromeně prohlíží. "Už jsem ji viděl stokrát," prohodil, "a přitom mi připadá stále podivnější a podivnější. Je to loď. Ale nepluje po vodě. Pluje po nebi. Jak je to možné?"

"To je projev moci kněží-králů," zašeptal jeden z ozbrojenců.

Cernus vyňal z kapsy svého roucha malou plochou krabičku. Světlo na krabičce zablikalo dvakrát červeně, pak jednou zeleně a znovu červeně. Za okamžik přišel z lodi jako odpověď obdobný signál, který se lišil pouze tím, že byl zakončen dvěma červenými bliknutími.

Muži se neklidně zavrtěli.

Loď začala pomalu klouzat k římsě, přibližně stejnou rychlostí jako kráčející člověk. Když se přiblížila na několik decimetrů, opět se zastavila, aniž se dotkla skály. Loď měla diskový tvar jako létající stroje kněží-králů, avšak byla vybavena pozorovacími okénky, která loď kněží-králů postrádaly. V průměru měřila asi deset metrů, na výšku dva a půl. Nikde nebylo vidět žádné poháněcí zařízení.

Cernus na mě pohlédl. "Prozradíš-li někomu, co dnes v noci uvidíš, bude to tvá smrt," varoval mě.

V boku lodi se odsunul panel a v otvoru se objevila mužská hlava. Neměl jsem samozřejmě ani tušení, co spatřím, ale nesmírně se mi ulevilo. Zpocenou dlaní jsem svíral jilec meče.

"Cesta byla, doufám, klidná," řekl Cernus a uložil signální přístroj zpět do kapsy svého roucha.

Muž, oblečený do jednoduché tmavé tuniky a obutý v sandálech, seskočil na římsu. Vlasy měl tmavé a nakrátko ostříhané. Jeho tvář vyjadřovala inteligenci, ale i tvrdost. Na pravé lici měl zlodějskou značku, prozrazující příslušnost ke kastě zlodějů z Port Karu, kteří ji používají k označení svých členů. "Pohled," řekl muž Cernovi a vedl ho podél lodi.

Ukázal na temnou rýhu na boku lodi.

"Hlídková loď," vysvětloval muž.

"Měli jste štěstí," podotkl Cernus.

Muž se zasmál.

"Přivezli jste ten přístroj?" zeptal se Cernus.

"Ano," odpověděl muž.

Jen málokterý z mužů, stojících na skalní římsě, se vůbec pohnul. Domyslel jsem si, že už tuto loď nebo podobné lodě viděli, přesto však stěží chápali, o čem se tu ve skutečnosti jedná. Předpokládal jsem, že kromě Cerna zde nebyl nikdo, kdo by tušil, jaká to je loď, a dokonce ani on možná neznal celou pravdu. Já sám jsem díky rozhovorům s Miskem o jejich úkolech zřejmě věděl více než kdokoli z mužů na římsě, s výjimkou Cerna.

"Co tomu říkáš?" zeptal se Cernus a s pyšným úsměvem se ke mně otočil.

"Moc domu Cernů je skutečně velká," odpověděl jsem, "větší, než jsem tušil."

Cernus se zasmál.

Muž z lodi, který zjevně toužil opustit toto místo co nejdříve, mezitím zmizel v útrobách lodi. Otvorem jsem spatřil, že v lodi je ještě pět dalších stejně oděných mužů. Všichni vypadali nepřístupně a neklidně.

Muž s maličkou zlodějskou značkou se téměř ihned znovu objevil u otvoru a s námahou podal Cernovi malou, zřejmě těžkou krabici. Cernus, přestože byl pánem domu, ji od něho sám převzal.

Nato se vrátil ke svému nosnému koši. Měl co dělat, aby krabici vůbec unesl. Kývl hlavou na Ho-Tua, aby nastoupil do koše a podal mu dovnitř ono břemeno, které vrchní dozorce opatrně uložil na dno. Pak vstoupil do koše i Cernus. Ještě předtím se však obrátil k jednomu z ozbrojenců. "Vyložte náklad," poručil. Pak s pomocí prvního řemene na kruhu koše pobídl tarnu. Pták několika kroky dosáhl hrany římsy, rozeplal křídla a vrhl se do svého žívlu.

Koš s Cernem a Ho-Tuem odlétal směrem k Aru. Domyslel jsem si, že nejdůležitější náklad byl uložen v oné malé, těžké krabici a mířil nyní do domu Cernů.

"Pospěšte si!" zvolal muž se zlodějskou značkou a všichni, kdo patřili k domu Cernů, včetně tarnských jezdců, se postavili do řady k otvoru a přebírali různé zboží, které ukládali do nosných košů. Já jediný jsem se této práce nezúčastnil. Přesto jsem ji však pozorně sledoval. Některé krabice nesly k mému překvapení označení v pozemských jazycích. Poznal jsem angličtinu, francouzštinu a němčinu, což bylo zřejmě v arabštině a jedna z krabic byla popsána písmeny, jež byla nepochybně čínská či japonská. Nemyslel jsem si však, že všechno zboží v těchto krabicích pochází ze Země. Spíše jsem se domníval, že přinejmenším část pocházela z lodí Jiných a přes Zemi byla dopravována ve strojích pilotovaných lidmi. Některé věci však nepochybně byly pozemského původu, například dalekonosná puška s teleskopickým hledím. Vlastnictví takové zbraně na Goru se ovšem rovnalo hrdelnímu zločinu, protože znamenalo

porušení zákonů o zbraních, jež stanovili kněží-králové.

"Co je to?" otázal se jeden z ozbrojenců.

"To je kuše," vysvětloval muž se zlodějskou značkou. "Střílí malé olověné šípky."

Muž si pušku nedůvěřivě prohlížel. "A kde je luk a tětiva?"

"V šípce," řekl netrpělivě muž. "Je v podobě prachu. Jiskra udeří do šípky, prach se vznítí a tlačí šipku ven touto trubicí."

"Vážně?" zavrtěl hlavou ozbrojenec.

Muž se zlodějskou značkou se zasmál a obrátil se, aby převzal další krabici od mužů v útrokách lodi.

"Jistě je to zakázaná zbraň," prohlásil ozbrojenec.

"Ne pro kněze-krále," opáčil muž v lodi.

Ozbrojenec pokrčil rameny, převzal pušku, či kuši, za niž ji považoval, a uložil ji do jednoho z nosných košů.

Jeden z tarnských jezdců obdivně vykřikl, když mu z lodi podali první těžkou zlatou cihlu. Pousmál jsem se. Tohle bylo zboží, jemuž muži na římse rozuměli. Zlata bylo mnoho, nejméně čtyřicet cihel. Rozdělili ho mezi čtyři tarnské koše, jež zůstaly na římse. Předpokládal jsem, že je to pozemské zlato. Právě ono nepochybně umožňovalo domu Cernů získat ve městě značný vliv, pořádat závody a hry a zároveň prodávat pod cenou.

"Kolik je otrokyň?" otázal se jeden z ozbrojenců.

"Deset," odpověděl muž se zlodějskou značkou.

Spatřil jsem, jak z lodi vynášejí deset průhledných válců z umělé hmoty. Každý byl označen a neprodyšně uzavřen, avšak na dvou místech se nacházely ventily, k nimž bylo možno za letu připojit trubice, které přiváděly dovnitř kyslík a omamný plyn a odváděly ven kysličník uhličitý. Ventily byly nyní otevřené a umožňovaly, aby do válců proudil čerstvý vzduch. V každém z válců se nacházela krásná dívka, svlečená a v bezvědomí. Všechny měly k levému kotníku připevněný kovový štítek. Šlo nepochybně o dívky, jež byly uneseny ze Země na Gor, aby se tu staly otrokyněmi.

Muži otevřeli válce páčidly a vytáhli z nich dívky za vlasy na skalní řimsu. Pak odnesli válce zpět do lodi. Jedna z dívek sebou neklidně zavrtěla. Zřejmě pocítila změnu vzduchu a chlad. Muž se zlodějskou značkou znovu vystoupil z lodi, tentokrát s injekční stříkačkou. Každé z dívek vstříkl do levého boku trochu séra z lahvičky, kterou držel v levé ruce. Dívka, jež sebou před chvílí neklidně zavrtěla, se převalila a pohodila hlavou jako v horečce. Pak její pohyby ustaly a ona zůstala nehybně ležet.

"Neprobudí se dříve než za jeden ahn," prohodil muž se zlodějskou značkou.

"A až se probudí," zasmál se jeden z ozbrojenců, "zjistí, že se nacházejí v ohradě otrokyň." Několik dalších mužů se rovněž zasmálo.

Muž se zlodějskou značkou se pak vrátil do lodi a zasunul za sebou panel. Nepředávaly se tu žádné účty ani přijímací doklady. Usoudil jsem, že žádné papíry, běžné při legální obchodní výměně, se v tomto případě nepokládaly za žádoucí či nezbytné. Zástavu při tomto obchodě představovaly zřejmě životy mužů samých.

Dívky byly položeny na břicho a dva tarnští jezdci jim krátkými řemeny svázali kotníky a zápěstí za zády. Protože nosné koše neměly víka, rozdělili dívky do dvojic, položili je hlavami k nohám a připoutali za hrdlo ke kotníkům druhé dívky.

Tento způsob se používá, pokud jsou otrokyně přepravovány v otevřených koších, aby se nemohly postavit a za letu přepadnout přes okraj koše. Vzhledem k tomu, že děvčata byla omámena, připadalo mi toto opatření zbytečné. Na druhou stranu, tyto muži byli otrokáři a měli ve zvyku se vždy dobře pojistit. Snad by se opravdu některá z dívek mohla v mrazivém větru probrat a pokusit se vrhnout do hlubin. Jak jsem se dozvěděl, Elizabeth byla z domu Clarků

dopravena v uzavřeném koši. To bylo daleko běžnější. Dohromady byly v koši celkem čtyři dívky, u každé ze stěn jedna. Zápěstí měly za zády připoutána k proutěné stěně, takže se nemohly ani pohnout, a kotníky svázané navzájem uprostřed koše. Nejdůležitější pojistku však tvořil dlouhý kožený řemen, který byl několikrát otočený kolem hrdla každé z nich a propletený mezi stěnami. I kdyby se některé z dívek zázračně podařilo vyprostit z pout, byly tu ještě smyčky kolem jejího hrdla, které ji udržely na místě. Je třeba se zmínit o tom, že gorejší otrokáři málokdy přicházejí o své zboží.

Dívka, zotročená na Goru, má jen pramalou naději, že unikne. Stává se skutečnou otrokyní a zůstane jí navždy, pokud, což se také někdy stává, si ji pán neoblíbí natolik, že se rozhodne, snad proti zdravému rozumu, darovat jí svobodu.

Dívky ze Země jsem litoval. Nebudou mít lehký život. Elizabeth Cardwellová rovněž pocházela ze Země. Možná že i ji, stejně jako tyto dívky, kdysi dopravila na Gor černá loď otrokáře.

Ohlédl jsem se za černým diskem, který se nyní tiše odpoutal od skalní řimsy a pomalu se vzdaloval, až nakonec zmizel kdesi mezi vrcholky voltajských hor.

"Vracíme se do domu Cernů," řekl jeden z ozbrojenců. Nastoupili jsme do košů a tarnští jezdci se vyšvihli do sedel.

Za okamžik se tarni vznegli ze skalní řimsy a já v dálce opět spatřil světla Aru.

Kapitola osmá

Snídaně

Když jsem po návratu do bytu kolem osmé gorejské hodiny ranní osvobodil Elizabeth Cardwellovou, měla tělo velmi ztuhlé a bolavé, a jak se dalo čekat, byla velice rozzlobena. Ležela přesně tam, kde jsem ji zanechal, podařilo se jí však obrátit na bok a asi na dva ahny usnout.

"Nezdálo se mi vhodné," řekl jsem a políbil ji na tvář, "abych před Ho-Tuem, vrchním dozorcem, projevoval přílišnou starostlivost o otrokyni."

"Asi ne," odsekla, zavázala si uzal na levém ramínku otrockého úboru a s bolestivou grimasou si třela zápěstí a kotníky.

"Pro příště," prohlásila, "až zase budeš chtít na někoho udělat dojem, navrhuji, abys mě raději několikrát přetáhl bičem."

"To je nápad," řekl jsem.

Zatvářila se vzpurně. "Umím vázat uzly mnohem lépe než ty," prohlásila. Zasmál jsem se a uchopil ji do náruče.

"Nezačíněj zase!" zvolal jsem.

"Je to pravda," odsekla podrážděně a pokoušela se vyprostit.

Políbil jsem ji. "Ano," řekl jsem, "Je to pravda - umíš vázat uzly daleko lépe než já."

Pohlédla na mě a usmála se. Už byla o něco smířlivější. "Ale to luskání prsty bylo zbytečné. Jíst z tvé ruky!"

"To byl skvělý kousek," ocenil jsem ji. "Na Ho-Tua to nepochybně zapůsobilo!"

"To bych řekla."

"Ano."

"Zkus to, až budeme o samotě," řekla Elizabeth, "a ukousnu ti prsty."

"Ha!" vykřikl jsem, až sebou Elizabeth trhla. "Zdá se, že u otrockého kruhu musíš strávit ještě jednu noc."

"Jen se opovaž!" zvolala.

Uchopil jsem ji za zápěstí, avšak ona mi uštědřila pořádný kopanec do kolena. Obrátil jsem ji zády k sobě a pevně ji objal kolem pasu. Zuřivě se zmítala a pokoušela se mě kopnout či udeřit pěstmi. Smál jsem se, ale koleno mě pořádně bolelo.

"Nevzpouzej se, otrokyně," varoval jsem ji.

Přestala se bránit, dosud však soptila vztekem. Začal jsem hryzat uzel na levém rameni jejího otrockého úboru. "Víš, kolik je hodin?" zeptala se.

"Ne," připustil jsem.

"Kdybys poslouchal odbíjení," řekla mi, "věděl bys."

"Kolik je tedy hodin?" zeptal jsem se.

"Odbila osmá," sdělila mi.

"No a?"

"A já jsem od včerejšího rána nic nejedla, a pokud nebudu u koryta pro ženské domácí otrokyně hned po osmé, přijdu o snídani. Já si nemohu jednoduše zajít do kuchyně a chtít pět vulích vajec!"

Zasmál jsem se. "Ale já jsem měl právě v úmyslu tě potrestat."

Odstrčila mě a zavázala si uzel na levém rameni, který se mi mezitím podařilo rozvázat. "Můj trest počká, než se vrátím ze snídani," řekla.

"To má být tvá odvěta?" zeptal jsem se jí.

Zasmála se. "Po snídani," oznámila a poslala mi týž vzdušný polibek jako já jí předešlého večera, "mě můžeš potrestat!"

Pak se obrátila a odběhla chodbou pryč. Odkopl jsem kožešiny rozkoše přes půl pokoje a posadil se na okraj kamenného lůžka.

Když se Elizabeth Cardwellová vrátila, byla sytá a veselá a pobrukovala si nějakou melodii. "Jak se ti čekalo?" zeptala se.

"Zdá se mi," poznamenal jsem, "že sis se svou snídani dala na čas."

"Kaše byla dnes ráno prostě skvělá," odvětila.

Zavřel jsem dveře a zajistil je závorami.

"Zdá se, že mám potíže," řekla.

"To nepochybně," přisvědčil jsem.

"Ptala jsem se," nadhodila, "ale nepodařilo se mi přesně zjistit, kdy má začít můj výcvik."

"Ach tak."

"Budou tam zřejmě ještě další děvčata," dodala.

"Pravděpodobně," odušil jsem. "Myslím, že cvičit děvčata jednotlivě by bylo ztrátou času." O dívkách z minulé noci jsem se nezmínil. Vzhledem k tomu, že neuměly gorejsky, nepředpokládal jsem, že budou cvičeny. Věděl jsem, že pozemské dívky se obvykle prodávají jako necvičené barbarky za nízké ceny. Na druhou stranu ovšem nebylo vyloučeno, že dívky dovezené jinou noc, nebo alespoň některé z nich, budou cvičeny spolu s Elizabeth a v jeho průběhu se budou zároveň učit gorejsky. Skutečnost, že její výcvik nezačínal okamžitě, to do jisté míry naznačoval.

"Dnes večer," řekla Elizabeth, "až odbije šestnáctá, se mám hlásit u kováře v železných ohradách."

"Zdá se," prohodil jsem, "že v nose ubohé tučucké otrokyně se znovu objeví kroužek."

"Líbil se ti?" opáčila Elizabeth.

"Velmi."

"I mně se pak začal docela líbit," přiznala se Elizabeth.

"Tentokrát to pravděpodobně nebude tolik bolet."

"Ne," zavrtila hlavou, "myslím, že ne." Pak si klekla s přirozeností a lehkostí Gorejky. "Co ses dozvěděl minulé noci o domě Cernů?" vyzvíдалa.

"Povím ti to," řekl jsem a přisedl jsem si k ní se zkříženými nohama.

"Já sama," podotkla kousavě, "jsem se dozvěděla jen velmi málo." Pohlédla na mě. "Měla jsem tak trochu svázané ruce."

"Tak trochu," připustil jsem. "Zato já se toho dozvěděl dost za oba." Potom jsem Elizabeth velice podrobně vypověděl vše, co jsem minulé noci viděl a zjistil. Naslouchala mi velice pozorně, i když zmínka o zvířeti a o dívkách ze Země, které měly být v domě Cernů prodány jako otrokyně, ji poděsila a rozrušila.

"Jaký je náš další postup?" zeptala se.

"Musíme o domě Cernů zjistit víc," řekl jsem. "Kolik toho o něm víš?"

"Některé části domu znám dost dobře," odpověděla. "Caprus mi navíc může napsat pochůzku do většiny místností v domě."

"Ale jsou tu jistá místa, která jsou zapovězena."

"Ano."

"Zřejmě bych se měl vydat na průzkum."

"Nejprve musíš zjistit, které části domu jsou otevřené," připomněla. "Očekávala bych, že se dostaneš i tam, kam já nemohu. Já mám na druhou stranu přístup k záznamům v Caprově kanceláři. Ho-Tu tě nepochybně s radostí provede. Seznámíš se s domem a zároveň zjistíš, které části domu jsou pro tebe zapovězeny."

Přemýšlel jsem i tom. "Ano," řekl jsem nakonec, "to je dobrý plán. Je jednoduchý, přirozený, odvede pozornost a má velkou naději na úspěch."

"Po dobré snídani," zasmála se Elizabeth, "mi to hned lépe myslí."

"To je pravda," přisvědčil jsem. "Ale ani před snídání nejsi špatná."

"Ale po snídání jsem vynikající."

"Teď je po snídání," upozornil jsem ji.

"Nu," usmála se na mě, "můžeš se přesvědčit sám, že po snídání jsem vynikající."

Přitáhla se blíže ke mně a přejela mi jedním prstem po rameni.

"Zato já jsem ještě nesnídal," poznamenal jsem.

"Vážně?" opáčila.

"Zaved' mě tam, kde jedí významní lidé z domu."

"Dokážeš myslet jen na jídlo," řekla.

"Nemyslím jen na jídlo," ohradil jsem se.

"To je pravda," připustila.

Elizabeth mě zavedla do místnosti vedle kuchyně ve třetím poschodí věže. V místnosti bylo několik mužů, většinou ozbrojenců, ale našel jsem zde i jednoho kováře, dva pekaře a dvojici písařů, kteří všichni patřili k zaměstnancům domu. Stoly byly malé a stály odděleně od sebe. Sedl jsem si k jednomu z nich, zatímco Elizabeth poklekla vlevo za mými zády. Pozvedla hlavu a nasála vzduch. Učinil jsem totéž. Nechtělo se mi věřit tomu, co cítím. Pokradmu jsme si vyměnili pohledy.

Ke stolu přistoupila bosá dívka v bílé tunice a s bílým kroužkem a poklekla přede mnou.

"Co je to za vůni?" zeptal jsem se jí.

"Černé víno," odpověděla, "z Thentiských hor."

O černém víně jsem slyšel, avšak nikdy jsem ho dosud neokusil. Pije se v Thentisu, ale nevěděl jsem, že by ho pili i v jiných městech.

"Přines dva džbány," poručil jsem jí.

"Dva?" opáčila dívka.

"Otrokyně," ukázal jsem na Elizabeth, "ho nejprve ochutná."

"Jistě, pane," uklonila se dívka.

"Dej opékat chléb," pokračoval jsem, "a přines mi med, vult vejce, pečené tarscí maso a toriánské ovoce larma."

Dívka přikývla, ladně se zvedla, ustoupila se sklopenou hlavou o několik kroků vzad, pak se obrátila a odešla do kuchyně.

"Slyšel jsem," sdělil jsem Elizabeth, "že černé víno se podává horké."

"Neuvěřitelné," usmála se.

Netrvalo dlouho a na stole přede mnou stály dva džbány, z nichž se kouřilo.

Seděl jsem a zíral na ně, stejně jako Elizabeth. Potom jsem uchopil jeden z kameninových džbánek. Nikdo se na nás nedíval, a tak jsme si lehce přitukli a přiložili je k ústům.

Nápoj byl nesmírně silný a hořký. Nepochybně šlo o kávu.

Podělil jsem se o snídani s Elizabeth, která se přiznala, že to bylo daleko lepší než kaše z koryta v jídelně pro domácí otrokyně, o níž prve prohlašovala, že toho dne chutnala báječně.

"Závidím vám, svobodným," poznamenala Elizabeth. "Příště budeš otrokem ty a já budu zabiják."

"Tento nápoj je velice vzácný," řekl jsem Elizabeth. "Themis neprodává boby černého vína. Slyšel jsem, že před lety kdosi koupil v Aru šálek černého vína za osmdesát stříbrných. Dokonce i v Thentisu se černé víno běžně pije jen v rodinách z vysokých kast."

"Nepochází snad ze Země?" napadlo ji.

"Původně byly boby nepochybně dovezeny ze Země," řekl jsem, "stejně jako některá další semena, bourci morušoví a jiné věci, ale pochybuji, že loď, kterou jsem viděl minulou noc, sem dopravila něco tak triviálního, jako jsou boby černého vína."

"Nejspíš máš pravdu," řekla Elizabeth, zavřela oči a napila se.

Se znepokojením jsem si vybavil, že bojovník, který byl pravděpodobně zavražděn místo mě v Ko-ro-bě poblíž Věže bojovníků, pocházel z Thentisu. Brzy jsem to však pustil z hlavy.

"Je to velmi dobré," prohodila Elizabeth.

Po snídání jsme se vrátili do bytu. Rozvázal jsem osobní uzel, jímž jsem předtím zajistil dveře, a otevřel. Když jsme byli uvnitř, zajistil jsem nejprve dveře závorou, a teprve potom jsem sňal opasek s mečem.

Elizabeth sesbírala kožešiny lásky, které jsem rozkopál po pokoji, a rozložila je pod lůžko. Ulehla na ně, jakoby zmožená únavou, podívala se na mě a zívla.

"Kdy se máš hlásit u Capra?" zeptal jsem se.
"Je to náš spojenec," namítla. "Nemám pevný rozvrh, a navíc mi dovoluje odejít z domu, kdykoli chci. Přesto bych se asi u něho měla občas hlásit."
"Má ještě další pomocníky?"
"Má pod sebou několik písařů," vysvětlovala, "ale ti nepracují přímo s ním. Jsou tam i jiné dívky, ale Caprus je shovívavý a my přicházíme a odcházíme, jak se nám hodí." Pohlédla na mě. "Když se u něho nebudu pravidelně hlásit," dodala, "všichni si pomyslí, že mě někde drží pod zámek."
"Rozumím," přikývl jsem.
"Nespál jsi celou noc," řekla, "musíš být unavený."
"Ano," přisvědčil jsem a uleh na kožešiny lásky.
"Ubohý pane," konejšila mě a pohladila mě prstem po krku.
Převalil jsem se a uchopil ji do náruče, avšak ona odvrátila tvář, jako by se rozhodla, že se ode mě nenechá políbit.
"Kdo umí lépe vázat uzly?" zasmála se.
"Ty," zabručel jsem podrážděně, "samozřejmě že ty."
"No dobrá," pravila, "teď mě smíš políbit."
Zlobilo mě, že se směje, nicméně jsem ji políbil. Ale o jeden ahn později jsem si vychutnal svou pomstu.
"Budeš jíst z mé ruky?" tádal jsem se jí.
"Ano, ano!" vzdychala.
"I když budeme o samotě?"
"Ó ano, ano!"
"Prosíš o to?"
"Ano!" volala. "Ano!"
"Popros!" poručil jsem jí.
"Vella prosí, aby mohla jíst z pánovy dlaně!" křičela. "Vella prosí, aby mohla jíst z pánovy dlaně!"
Rozesmál jsem se.
"Ty zvíře!" smála se.
Dlouho jsme se líbali.
"Vždycky jsi mě dokázal přinutit, abych jedla z tvé dlaně, Tarle Cabote," řekla, "ty zvíře."
Znovu jsem ji políbil.
"Ale uzly dokážu vázat lépe!" podotkla.
"To je pravda," připustil jsem.
Zasmála se.
"Není nad dobrou kávu a dobré děvče po snídani," řekl jsem.
"Vždyť jsem ti říkala, že po snídani jsem vynikající."
"A měla jsi pravdu."
Ještě jednou jsme se políbili a já se pak převalil na druhý bok a okamžitě usnul. Elizabeth se ještě chvíli zdržela v bytě a potom, přibližně po dvanácti hodině, odešla do Caprovy kanceláře. Zvenku na dveřích uvázala svůj osobní uzel. Uvnitř byla smyčka rozfázována a svázána jednoduchým uzlem, takže jsme mohli být kdykoli opustit, aniž bychom porušili vnější uzel. Spal jsem dlouho a ona mezitím několikrát vešla a zase odešla. Nakonec se vrátila kolem sedmácté hodiny, zajistila dveře závorou, ulehla vedle mě a položila si hlavu na mé rameno.
Povšiml jsem si, že v nose měla malý zlatý kroužek, jaký nosí tučucké ženy.

Kapitola devátá

Seznamuji se s domem Cernů

Ho-Tu, jak naznačovala Elizabeth, byl velice ochotný provést mě po domě Cernů.
Těšilo ho, že mi může ukázat podnik v celé jeho impozantní velikosti a složitosti. Vždyť to byl největší a nejbohatší z otrokářských domů Aru. Dům Cernů už existuje více než třicet generací a jeho chov, stejně jako chov domu Portů a několika dalších domů, je vysoce ceněn po celém známém Goru. U jistých dívek pozná otrokář jejich původ na první pohled podle určitých znaků, jež jsou pro ten který dům charakteristické. Hlavním požadavkem je ovšem všude krása a vášeň. Z velkého počtu otrokyň na Goru však ze záměrného chovu pochází jen zlomek z nich. Chov jiných se ponechává více méně náhodě. Obvykle je tomu tak, že mužský otrok z jedné domácnosti je za poplatek poskytnut jiné domácnosti s ženskou otrokyní. Oba otroci bývají během těchto záležitostí, prováděných pod dohledem, opatření kuklou, aby nevěděli, s kým jsou donuceni se pářit, aby se náhodou v okamžiku spojení a společného ponížení do sebe nezamilovali. Daleko největší skupinu otroků však tvoří ti, kteří se narodili svobodní a později padli do otroctví, což není na tomto krutém, bojovném světě nic neobvyklého, zejména pokud jde o ženy. Otrokářské nájezdy se pořádají ve velkém a čas od času nějaké město padne. Otrokáři nemají radost, když padne město, protože následkem přílivu nových otroků, kteří se někdy počítají na tisíce, ceny na trhu na dlouhé měsíce klesnou. Otrokáři se různými spekulacemi a manipulacemi snaží předjít změny obecného vkusu či je přímo ovládat. Měl jsem podezření, že dům Cernů se pokoušel vytvářet poptávku po barbarských děvčatech pro zpestření zahrad rozkoše zámožných mužů - zdálo se totiž, že takových dívek mohl dodat mnohem více než konkurenční domy. Hlavní slabinou tohoto plánu však byla skutečnost, že barbarské dívky bývají nevychované a nevědomé. Je však možné je vycvičit a já se domníval, že právě

takový pokus hodlal Cernus uskutečnit s Elizabeth.

Dům Cernů je věž o mnoha poschodích a má veškeré vybavení, nezbytné pro chod každého velkého otrokářského domu. Rozdíl mezi vybavením domu Cernů a jiných domů spočíval ve velikosti, počtu personálu a velkoleposti provedení. Už jsem se zmiňoval o lázních v domě Cernů, jež se mohly měřit s některými bazény v gigantických Capaciánských lázních, nejkrásnějších na Goru. Možná méně úchvatné, avšak o to důležitější pro chod domu jsou kuchyně, prádelny, výdejny a sklady, zdravotní zařízení, včetně péče o chrup, velký počet místností pro zaměstnance, kteří všichni bydleli v domě, knihovna, archiv záznamů a dokladů, dílny pro kováře, pekaře, běličce, barvíře, tkalce a koželuhy, šatníky a šperkovnice, tarnské kotce s obrovskými vraty vedoucími k tarnským hradům, vyčnávajícím ze zdi pod střešou domu, místnosti, kde probíhal výcvik otrokyň, dozorců a učňů otrokářského řemesla, oddychové místnosti pro zaměstnance, jídelny a v neposlední řadě ještě různé ohrady, kotce a cely nacházející se v podzemních podlažích domu, stejně jako sál, kde jsou otrokyně umyty a opatřeny kroužkem a značkou.

Dodávky do domu Cernů jsou velmi časté, ať už jde o potraviny, materiál nebo otroky. Příjem třeba i stovky otroků během jediného dne není nic neobvyklého. Celkový počet otroků v domě se samozřejmě často mění, pohybuje se však mezi čtyřmi a šesti tisíci. Mnozí z nich jsou prostě zavedeni do ohrad, kde zůstávají, dokud nenadejde den prodeje. Určité množství se prodává ve velkém menším otrokářům, kteří sem přicházejí z dalekých měst za zbožím, jehož je v Aru dostatek a za příznivou cenu. Ar je otrokářskou metropolí Goru.

Přestože v domě Cernů je i několik soukromých přehlídkových a prodejních sálů, kde se pořádají uzavřené dražby, jež mají přilákat potencionální zákazníky, většina otroků domu Cernů, stejně jako jiných domů, se prodává v jednom z pěti veřejných aukčních domů, koncesovaných a daněných správcem Aru. V hlavní aukční síni Curuleánského domu stojí velký kvádr. Pokud je otrokyně vybrána k prodeji právě na tento kvádr, je to pro ni velké vyznamenání. O tuto počtu spolu dívky navzájem nevybíravě soupeří. V hlavní curuleánské síni mají totiž velkou šanci, že si je koupí bohatý pán a ony budou žít v přepychu a pohodlí, i když jen jako otrokyně.

Stejně jako na mnoha větších trzích i zde hrají hudebníci a dívka má dostatek času, aby se mohla ukázat. Na menších kvádrech v malých sálech, ba dokonce i na menších kvádrech Curuleánského domu, se obchody uzavírají ve spěchu, což dává dívce jen málo času, aby na kupce zapůsobila, a následkem toho je i velmi dobrá dívka ke své hanbě a rozhořčení často prodána jen za průměrnou cenu průměrnému kupci, který si ji kupuje jen, jak se říká, jako hrnec a rohožku. To se stává zejména tehdy, když je potřeba prodat mnoho dívek, například po pádu nějakého města. Dívky, svlečené a připoutané za hrdla k dlouhému řetězu asi tři metry od sebe, bez kroužku, pouze s obyčejným okovem se závlačkou či visacím zámkem, jsou pak jedna po druhé vyvlečeny po stupíncích na menší blok, kde se o ně smlouvá, dokud přesýpací hodiny neodměří jeden ehn. Po uplynutí této doby jsou prodány za nejvyšší nabídku a odvedeny po schodech dolů, aby uvolnily místo následující dívce.

"Toto je nejlepší z našich sálů pro uzavřené dražby," pravil Ho-Tu.

Nahlédl jsem do jedné ze soukromých prodejních síní v domě Cernů. Nebylo v ní více než sto míst. Sedadla v místnosti byla mramorová, na stěnách visely syté červené závěsy. Místo kvádrů tu stál tradiční oválný blok ze dřeva. Povrch byl, znovu podle tradice, posypán pilinami. Otrokyně se prodávají výhradně bosé a kdysi se říkalo, že je pro dívku dobré, cítí-li pod chodidly dřevo a piliny.

Při pohledu na blok jsem pocítil smutek. Věděl jsem, že tyto uzavřené dražby se občas pořádaly tajně pro privilegované zákazníky, z nichž mnozí byli rovněž otrokáři. Na takovýchto tajně pořádaných dražbách se gorejší otrokáři pohodlně zbavují důležitých žen z vysokých kast, jež někdy dokonce pocházejí ze samotného Aru, žen, které ještě donedávna žily hrdě a v přepychu sotva pasang daleko od tohoto dřevěného bloku, na němž jsou ke své hrůze prodány do otroctví. Kdo ví, kolik čerstvě ocejchovaných žen s kuklou na hlavě a v řetězech projde rukama arejských otrokářů? Když jsem kráčet za Ho-Tuem chodbou, nahlédli jsme krátce do další velké místnosti. V ní jsem spatřil dvě otrokyně oblečené do žlutého oděvu a se žlutými kroužky na hrdlech tak jako Elizabeth. Klečely proti sobě a jedna z dívek předčítala z jakýchsi záznamů, zatímco druhá vše zapisovala na list papíru. Rychlost, s jakou psala, naznačovala, že používá jakousi formu těsnopisu. V téže místnosti se ještě nacházelo několik svobodných mužů. Přestože byli do pasu svlečení, předpokládal jsem, že jsou to písaři. Sítotiskem právě vybarvovali velké archy z vrstveného papíru s hladkým povrchem. Jeden z nich pozvedl arch a prohlížel si ho a já spatřil, že je to plakát, jaký se lepí na stěny veřejných budov či tabulí poblíž trhů. Zval na nákup otroků. Další takové archy, visící na drátcích, oznamovaly pořádání her a tarnských dostihů. Všechny tyto různorodé události měly společné to, že se jich účastnil dům Cernů, buď jako prodejce nebo jako pořadatel.

"To by tě mohlo zajímat," prohodil Ho-Tu a zabočil do jedné z postranních chodeb. Na konci chodby se nacházely dveře hlídané dvěma strážnými. Ho-Tua samozřejmě znali, a tak dveře ihned odemkli a otevřeli. Překvapilo mě, když jsem asi metr za těmito dveřmi spatřil druhé dveře. V těch byl průzor, který se ihned odsunul. V průzoru se objevila ženská tvář. Když žena uviděla Ho-Tua, krátce přikývla a za okamžik už jsem slyšel, jak se odsouvají dvě železné závory. Brzy jsme mohli pokračovat dál a závory za námi opět zapadly. V chodbě jsme minuli další ženu. Stejně jako první byla oděna v dlouhé bílé říze a vlasy měla svázané stuhou z bílého hedvábí. Ani jedna z nich neměla kroužek.

"Jsou to otrokyně?" zeptal jsem se Ho-Tua.

"Samozřejmě," odpověděl.

Pak jsem spatřil ještě jednu ženu. Dosud jsme v této chodbě nenarazili na muže. Ho-Tu zabočil do další postranní chodby. Ke svému překvapení jsem zjistil, že hledím skrz velký skleněný obdélník asi čtyři metry vysoký a pět metrů široký. Takových panelů se na tom místě nacházelo celkem dvanáct.

Za sklem jsem spatřil cosi, co připomínalo zahradu rozkoše, osvětlenou zářícími koulemi, jež visely u vysokého stropu. Byly tam trávničky s několika malými stromky, oddělené bazény s fontánami a klikaté cestičky. Odkudsi ke mně doléhala hra na loutnu. Pak jsem ustoupil vzad, neboť jsem si povšiml dvou bíle oděných dívek s vlasy svázanými bílým

hedvábným páskem, které kráčely po cestičce. Byly půvabné a velmi mladé, sotva osmáctileté.

"Neboj se," řekl Ho-Tu. "Nevidí tě."

Prohlédl jsem si sklo, jež nás oddělovalo. Obě dívky kráčely těsně vedle něj. Jedna z nich pozvedla obě ruce a s pohledem upřeným na svůj odraz v zrcadle si upravovala hedvábný pásek ve vlasech.

"Z jejich strany," vysvětloval Ho-Tu, "sklo vypadá jako zrcadlo."

Snažil jsem se předstírat údiv, přestože ze Země jsem princip podobných věcí znal.

"Je to vynález stavitelů," řekl Ho-Tu. "V otrokářských domech, kde je výhodné vidět a nebýt viděn, se používají běžně."

"Slyší nás?" zašeptal jsem.

"Ne," potřásl hlavou Ho-Tu.

Vtom se jedna z dívek zasmála, strčila do své společnice a pak se otočila a utíkala pryč. Druhá dívka ji, rovněž se smíchem, pronásledovala.

Pohlédl jsem ostře na Ho-Tua.

"Ta věc má soustavu zvukových tlumičů," pravil. "My je slyšíme, ony nás nikoli."

Hleděl jsem za oběma běžícími dívkami. Za nimi jsem viděl ještě další. Dvě si házely červeným míčem.

Na těch dívkách bylo cosi zvláštního. Ačkoli byly krásné, chovaly se poněkud prostoduše, až dětsky.

"Jsou to otrokyně?" zeptal jsem se.

"Samozřejmě," odpověděl Ho-Tu a dodal: "Ale ony to nevědí."

"Tomu nerozumím," potřásl jsem hlavou.

Nyní jsem spatřil dívku, která hrála na loutnu. Byla půvabná, stejně jako ostatní. Procházela se kolem jednoho z bazénů. U něho ležely dvě další dívky a prsty vířily vodu.

"Jsou exotické," podotkl Ho-Tu.

Tento výraz se používá pro otrokyně nezvyklého původu, jež bývají vzácné.

"V jakém smyslu?" vyzvídal jsem. Já sám jsem se o exotické dívky příliš nezajímal, stejně jako jsem se nezajímal o některé psí rasy a akvarijní rybky, jež někteří chovatelé na Zemi považovali za skvosty. Exotické dívky se chovají pro nějakou odchylku, která je považována za přitažlivou. Někdy však jde o věci mnohem zákeřnější a hrozivější. Například je možné odchovat dívku, jejíž sliny jsou jedovaté. Taková žena, nastrčená do zahrad rozkoše nepřítele, může být nebezpečnější než nůž zabijáka.

Ho-Tu zřejmě uhádl, kam se ubírají mé myšlenky. "Ne, ne!" zasmál se. "To jsou obyčejné dívky, i když krásnější než většina jiných."

"Tak v jakém smyslu jsou tedy exotické?" zeptal jsem se znovu.

Ho-Tu na mě pohlédl a usmál se. "Nevědí vůbec nic o mužích," odpověděl.

"Chceš říct, že jsou bílé hedváby?"

Zasmál se. "Chci říct, že byly od malička vychovávány v těchto zahradách. Nikdy žádného muže nespatriily. Nevědí, že existují."

Pochopil jsem, proč se v této části domu nacházely pouze ženy.

Znovu jsem pohlédl skrz sklo na jemné dívky, které si hrály u bazénu.

"Jsou vychovávány v úplné nevědomosti," řekl Ho-Tu. "Netuší ani, že jsou ženy."

Naslouchal jsem hře na loutnu, poněkud zneklidněn.

"Mají velice příjemný a lehký život," řekl Ho-Tu. "Jejich jedinou povinností je hledat si své vlastní rozptýlení."

"A pak?"

"Jsou nesmírně drahé," pravil Ho-Tu. "Občas nějakou koupí vyslanec ubara, který zvítězil v boji a pořádá pro své vysoké důstojníky slavnostní hostinu." Ho-Tu na mě pohlédl. "Když je dívka prodána, služebně jí dají večer do jídla uspávací prostředek a odnesou ji ze zahrad. Zůstane v bezvědomí až do vrcholného okamžiku ubarovy slavnosti, kdy se obvykle probere nahá v kleci s mužskými otroky, která je umístěna mezi stoly."

Podíval jsem se na dívky za sklem.

"Často se stává," poznamenal Ho-Tu, "že potom zešílí a následujícího rána jsou utraceny."

"A pokud nezešílí?"

"Obvykle vyhledají otrokyni, která se podobá služebným v zahradách. Tato žena je utěší a vysvětlí jim, že jsou ženy a otrokyně, že musí nosit kroužek a sloužit mužům."

"Je v domě Cernů ještě něco zajímavého?" odvrátil jsem se.

"Ovšemže," uklonil se Ho-Tu a odváděl mě pryč.

Když jsme odcházeli, jedna z žen se na mě usmála. Její úsměv jsem neopětoval.

Kapitola desátá

Do ohrad

Prošli jsme oběma dveřmi, z nichž první za námi zavřela jedna z bíle oděných žen, druhé oba strážní.

V hale jsme minuli čtyři klečící nahé otrokyně, které s houbami, hadry a kbelíky myly dlaždice. Poblíž stál otrok s těžkým železným páskem na hrdle. V pravé ruce držel dýtky.

"Toto je zajímavá místnost," řekl Ho-Tu, otevřel dveře a vedl mě dovnitř. "Někdy je hlídaná, ale teď je prázdná."

Znovu jsem se ocitl před velkým obdélníkovým sklem. Tentokrát jediným.

"Ano," předešel Ho-Tu mou otázku, "z druhé strany je zrcadlo."

Na naší straně byla ještě železná mříž s pravidelnými mezerami asi třicet centimetrů širokými a deset centimetrů vysokými. Usoudil jsem, že jsou tam pro případ, kdyby se někdo pokusil zrcadlo rozbít. V místnosti, která byla nyní prázdná, se nacházel šatník, několik zásuvek s hedvábím, obrovský hedvábný divan a množství jemných pokrývek a podušek. U stěny byla do podlahy zapuštěná vana. Mohla to být klidně komnata dámy z vysoké kasty, až na to, že v tomto domě to nebyla komnata, ale cela.

"Používá se pro zvláštní zajatkyňě," vysvětloval Ho-Tu. "Někdy se s ženami drženými v této místnosti pobaví sám Cernus. Nechá je, aby uvěřily, že když mu dobře poslouží, bude s nimi slušně zacházeno." Ho-Tu se zasmál. "Hned potom, co se podvolí, jsou posílány do železných ohrad."

"A když se nepodvolí?" zeptal jsem se.

"Pak jsou uškrceny na řetězu, který nese znak domu Cernů." Pohlédl jsem přes sklo do místnosti.

"Cernus," odtušil Ho-Tu, "nerad prohrává."

"Zdá se," pokrčil jsem rameny.

"Když Cernus užívá ženy," řekl Ho-Tu, "má ve zvyku omotat jí kolem hrdla řetěz."

Podíval jsem se na něho.

"Je pak poslušná a snaživá," řekl Ho-Tu.

"To předpokládám."

"Zdá se, že dům Cernů se ti příliš nelíbí," podotkl Ho-Tu.

"A tobě, Ho-Tu?" opáčil jsem.

Překvapeně se na mě zadíval. "Dobře mi platí," odpověděl. Potom pokrčil rameny. "Většinu domu už jsi viděl. Zbývají jen výcvikové prostory, železné ohrady a přípravné sály."

"Kde jsou ty ženy, které byly minulé noci dopraveny do Voltaie černou lodí?" zeptal jsem se.

"V kotcích," odpověděl. "Následuj mě."

Po cestě ze schodů do nižších částí věže, jejíž některá poschodí se nacházejí v podzemí, jsme prošli kolem Caprovy kanceláře. Na chodbě před dveřmi jsem zahlédl Elizabeth, která nesla plnou náruč svitků.

Když mě spatřila, padla na kolena a sklonila hlavu. Svitky přitom stále držela v náručí.

"Vidím, že tvůj výcvik dosud ani nezačal," řekl jsem poněkud příkře.

Mlčela.

"Její výcvik," řekl mi Ho-Tu, "začne brzy."

"Nač čekáte?" zajímalo mě.

"Je to Cernův nápad. Chce vycvičit první malou skupinu barbarských otrokyň. Do této skupiny bude zařazena i ona."

"S těmi dívkami, jež byly dovezeny včera?"

"V první skupině budou jen dvě z nich," zavrtěl hlavou Ho-Tu. "Zbýlých osm bude rozděleno mezi dvě větší skupiny a cvičeno odděleně."

"Slyšel jsem, že barbarky se cvičí špatně."

"My věříme," prohlásil Ho-Tu, "že s barbarskou dívkou se dá udělat hodně práce - je však třeba to dokázat."

"Ale za takové dívky nedostanete vysokou cenu," namítl jsem.

"Kdo ví, jakou cenu budou mít v měsíci En'Var?" opáčil Ho-Tu. "Nebo dokonce už v měsíci En'Kara?"

"Bude-li pokus úspěšný," zamyslel jsem se, "zdá se, že dům Cernů bude mít velkou zásobu takových dívek."

"Jistě," usmál se Ho-Tu.

"V ohradách už jich máte několik," hádal jsem.

"Ano," potvrdil Ho-Tu. "A po každém setkání přibývají další."

Elizabeth vzhledla, jako by té nárazce nerozuměla, a pak znovu sklonila hlavu.

"Kdy začnete s výcvikem?" tázal jsem se.

"Až se dvě nové dívky, jež byly vybrány do první skupiny, unaví pobytem v kotcích a až se jim přejí obilná kaše železných ohrad."

"Cožpak dívky ve výcviku obilnou kaši nejedí?"

"Dívky ve výcviku," vysvětloval Ho-Tu, "jedí nejjemnější otrokářskou kaši. Na spaní dostanou rohožky, později dokonce kožešiny. Zřídka je vsázejí do želez a občas dokonce smějí v doprovodu strážného opustit dům, aby se osvěžily a potěšily pohledem na Ar."

"Slyšíš to, malá Vello?" obrátil jsem se k Elizabeth.

"Ano, pane," přisvědčila, aniž zvedla hlavu.

"Navíc," pokračoval Ho-Tu, "pokud po několika týdnech udělají dostatečný pokrok, dostanou i jiná jídla než kaši."

Elizabeth bystře vzhledla.

"Dalo by se dokonce říct," prohlásil Ho-Tu, "že jsou dobře živeny."

Elizabeth se usmála.

"Aby přinesly vyšší cenu," dodal Ho-Tu s pohledem upřeným na Elizabeth.

Elizabeth sklopila zrak.

V té chvíli odbila patnáctá. Elizabeth se na mě podívala. "Můžeš odejít," svolil jsem.

Vyskočila a odešla do kanceláře, kde Caprus právě končil svůj pracovní den. Elizabeth rozdělila svitky do přihrádek v truhlici a Caprus poté truhlici uzavřel a uzamkl. Elizabeth mu cosi řekla, proběhla kolem nás a zmizela kdesi v chodbách.

"Běží rychle," pousmál se Ho-Tu, "určitě nebude u koryta s kaší poslední."

Pohlédl jsem na Ho-Tua a usmál jsem se také.

Pozvedl ke mně svou oholenou hlavu a jeho černé oči se střetly s mými. Poškrábal se na levém rameni. Chvilí jsme proti

sobě stáli a hleděli jeden na druhého. Pak se Ho-Tu usmál.

"Na vraha jsi dost zvláštní," poznamenal.

"Jdeme do ohrad?" zeptal jsem se místo odpovědi.

"Odbila patnáctá," připomněl Ho-Tu. "Pojďme ke stolu. Až se najíme, ukážu ti ohrady."

V chodbách jsem tu a tam spatřil otroky, spěchající tím či oním směrem, podle toho, kde se nacházela jejich jídelna.

Občas jsem zahlédl i zaměstnance a zaslechl zavírání dveří a rachocení zámků.

"Dobrá," přisvědčil jsem, "naježme se."

Ten večer se v jámě vyspané pískem odehrávalo několik zápasů. Proběhl souboj s krytými zakřivenými noži, s biči a nakonec ještě souboj vedený rukavicemi s bodci. Jedna z dívek rozlila víno a byla za to přivázána k otrockému kruhu, svlečena a zbita. Později hráli hudebníci a dívka, kterou jsem předtím neviděl a o níž mi řekli, že pochází z Cosu, předvedla tanec otrokyně, za který si vysloužila uznání přihlížejících. Cernus byl opět zabrán do hry s Caprem.

Tentokrát setrval nad hrací deskou ještě dlouho poté, co se začala nalévat paga a neředěné ka-la-nové víno.

"Pročpak," tázal jsem se Ho-Tua, jehož jsem během dne poznal o něco blíže, "když ostatní pijí ka-la-nu a jedí maso a chléb s medem, jíš pouze tuto kaši?"

Ho-Tu odstrčil misku.

"To není důležité," odsekl.

"Dobrá," pokrčil jsem rameny.

Kostěná lžíce mu praskla v ruce a on vztekle hodil oba kusy do misky.

"Omlouvám se," dodal jsem.

Věnoval mi udivený pohled. V jeho černých očích se zablesklo. "To není důležité," opakoval.

Přikývl jsem.

Ho-Tu povstal. "Vezmu tě nyní do ohrad," řekl.

Povšiml jsem si postranních dveří, jimiž byl minulého večera odveden otrok v řetězech a jimiž odešel i Cernus. Potěšilo mě, že tento večer nebyl žádný z poražených otroků spoután a těmito dveřmi odveden. Otrok, který minulého večera vyhrál v souboji na zahnuté nože, znovu seděl a jedl na konci stolu. Kroužek byl sňat z jeho hrdla. Možná že dokonce získal svobodu. Za opaskem měl zastrčený bič a pouzdro se zakřiveným nožem. Jilec měl zajištěn přezkou, stejně jako Ho-Tu.

"Ta věc, které říkáš zvíře," prohodil jsem "je za tamtěmi dveřmi."

Ho-Tu mi věnoval pátravý pohled. "Ano," potvrdil.

"Chtěl bych ho vidět."

Ho-Tu zbledl. Pak se přinutil k úsměvu. "Modli se ke kněžím-králům," pravil, "abys ho nikdy nespapal."

"Ty o zvířeti nic nevíš?"

"Cernus a nemnozí další," vypravil ze sebe, "na ně mohou pohlédnout - jen oni." Zadíval se mi přímo do očí. "Nebud' zvědavý, vrahu, protože ti, kdo pohlédnou na zvíře, obvykle zemřou."

"Věřím, že je bezpečně za mřížemi."

Ho-Tu se poumál. "I já."

"Jak často se krmí?"

"Může žrát mnohokrát denně," odpověděl Ho-Tu, "ale vydrží také dlouhé období hladověti. Obvykle dostává jednoho otroka každých deset dní."

"Živého otroka?" podivil jsem se.

"Zvíře rádo zabíjí svou kořist samo."

"Pokud je bezpečně za mřížemi, myslím, že nehrozí žádné nebezpečí."

"Strach ze zvířete udržuje v domě Cernů pořádek," řekl Ho-Tu.

"To jistě ano," souhlasil jsem.

"Pojď," řekl Ho-Tu. "Ukážu ti ohrady."

Kapitola jedenáctá

Dvě dívky

Když jsme prošli několika železnými dveřmi s průzorem a sestupovali po točité rampě hlouběji a hlouběji do podzemí, ucítil jsem zřetelný pach ohrad.

Ve věži je několik různých prostor, kde jsou zadržováni otroci, od luxusní cely, kterou mi prve ukázal Ho-Tu a v níž Cernus věznil zvláštní zajatkyň, až po železné ohrady. Některá tato zařízení vypadala jako řada poměrně čistých cel s oknem, odpadním kanálkem a něčím, co připomínalo rohožku na spaní. Jiné cely byly opatřeny ozdobnými mřížemi, měly stěny potažené červeným hedvábím, podlahu pokrytou kožešinami. Světlo v nich obstarávala lampa na tharlarionový olej, umístěná v zamřížovaném výklenku ve stropě. Ale ohrady, jichž bylo rovněž několik druhů, podobný přepych vesměs postrádaly. Výrazem "železné ohrady" se obvykle označuje jakékoli podzemní zařízení v domě otrokáře, sloužící k přechovávání otroků, tedy nejen klece, ale i jámy, železné sudy, nástěnné okovy a podobně. Je to spíše název prostor jako celku než doslovný popis zabezpečovacích zařízení, jež je zde možné najít. Podobný význam má i výraz "kotec", ten však častěji označuje malou zděnou celu o rozměrech přibližně jednoho kubického metru, opatřenou železnými dveřmi, které lze vytáhnout nahoru a spustit dolů. V otrokářských domech se běžně nacházejí i podobné cely z mříží. Menší cely mohou posloužit buď jako oddělené jednotky k přepravě otroků, ale lze je

také spojit dohromady, naskládat na sebe do několika pater a připevnit ke zdi, aby se ušetřilo místo.

Ho-Tu krácel přede mnou po lávkách, jež visely nad klecemi. Z těchto klecí na nás zachmuřeně hleděli mužští otroci, nazí a se silnými kroužky kolem hrdel.

"Dávej pozor, abys neztratil rovnováhu," varoval mě Ho-Tu.

Napadlo mě, že právě z označení tohoto druhu zařízení se vžil pojem "železné ohrady". Na každé kleci, nad níž jsme přešli, jsem spatřil kovovou destičku popsanou čísly. Některá z těchto čísel se vztahovala k otrokům v kleci, jiná byla smluvným kódem dozorců, z něhož se dalo poznat, jakým druhem stravy se mají otroci krmit, zvláštní upozornění, jež se jich týkala, datum přijetí a předpokládaný termín prodeje. Některá čísla byla přeškrtnuta a nahrazena jinými. Tabulky bylo jistě třeba čas od času vyměnit. V ohradách bylo vlhko, a přestože jsme byli hluboko v podzemí, bylo tu teplo od množství lidských těl. Jediným odpadním zařízením byla hustá kovová mřížka spočívající na vodorovných nosnících, která tvořila dno klecí. Asi metr a půl pod ní se nacházela zděná podlaha, kterou otroci umývali a čistili jednou denně. U jedné ze stěn klece stálo koryto na jídlo a pánev na vodu. Obojí se plnilo trubkami z lávek. Mezi klecemi s otroky se nacházely i klece s otrokyněmi, patrně proto, že tyto klece byly v den jejich přijetí zrovna prázdné. Otrokyňe byly, podobně jako muži, svlečené a opatřené kroužky. Protože se však dosud nacházely v železných ohradách, nepodobaly se tyto kroužky běžným kroužkům gorejských otrokyň. Byly to jen úzké ocelové pásky s číslem, obepínající jejich hrdla. Povšiml jsem si, že ženy se zdržovaly spíše ve středu klece. Stěna, kde měly jídlo a vodu, byla od další klece, v níž mohli být muži, oddělena hustou kovovou mřížkou, jež se podobala dnu klecí. Občas se snad některá z dívek přiblížila k mřížím natolik, že mohla být chycena, avšak díky mřížím se jí nemohlo mnoho stát. Páření mezi otroky je pod pečlivým dohledem. Povšiml jsem si, že několik dívek leželo na podlaze klece s hlavami za vlasy přivázanými k mřížím, jež je oddělovaly od mužů. Byly neopatrné.

Ani jsem se nesnažil počítat klece, nad nimiž jsme přešli. Sestoupili jsme ještě o několik podlaží níže, kde se nám naskytl obdobný obrazek. Nakonec jsme se ocitli ve čtvrtém podzemním podlaží, pod nímž se prý nacházela ještě tři další, vcelku stejná jako ta, která jsme si už prohlédli. Čtvrté podlaží má sice rovněž mnoho zařízení pro věznění otroků, avšak používá se zejména k přípravě vězňů, prodeji, výslechu a prohlídkám otroků. Lze do něho sestoupit přímo po točité rampě a vyhnout se tak vyšším poschodím. Nachází se zde kuchyně pro železné ohrady, stejně jako ošetřovna a kovářské dílny. Svou kancelář tu měl i Ho-Tu. Podle skřipců, řetězů, kamenných stolů s pouty a jiných důmyslných mučidel, jako byla například železa a žhnoucí ohně v děrovaných kovových kotlích, jsem usoudil, že toto podlaží sloužilo i k utužování kázně.

"Ukážu ti děvčata přivezená z Voltaie," pravil Ho-Tu.

Následoval jsem ho do velké místnosti, jež měla místo dveří těžkou mříž.

Ve středu místnosti stál na podlaze kotel s ohněm. Místnost vypadala, jako by byla plná odpadků. Po zemi se válely rozházené řetězy. V místnosti byli dva kováři, kteří rozmlouvali s jedním z dozorců. U stěny stál muž v zeleném oděvu kasty lékařů a zapisoval cosi na poznámkový arch. Byl vysoký, mohutný a hladce oholený. Spatřil jsem cejchovací žebřinu a povšiml si železek, vložených do děrovaného kotle. V místnosti byla rovněž kovadlina, postavená na velkém dřevěném podstavci. U vzdálenější zdi stálo třicet kotců v pěti řadách nad sebou. U kotců byly schůdky a ochozy, po kterých se dalo vystoupit k libovolnému z nich. Nejvyšší řada dosahovala ke stropu. V jiném koutě stálo několik prázdných klecí. Ze stropu visel řetěz, obsluhovaný vrátkem, k němuž byl připojen pár otrockých náramků. U další zdi se povalovaly otrokářské biče různé velikosti a z různých kůž.

Lékař vzhledl od svých známek. "Buď zdrav, Ho-Tu," pozdravil.

"Buď zdrav, Flaminie," odpověděl Ho-Tu. "Smím ti představit Kuura z černé kasty, jenž je u nás ve službě?"

Flaminus chladně kývl hlavou a já učinil totéž.

Pak se lékař obrátil na Ho-Tua. "Je to dobrá dodávka," poznamenal.

"Měla by být," řekl Ho-Tu, "byly vybrány velice pečlivě."

Tehdy jsem poprvé pochopil, že gorejští otrokáři si nevybírají pozemské dívky náhodně, ale že vše nepochybně plánují do nejmenších podrobností, podobně jako otrokářské nájezdy na Goru. Dívky byly nepochybně sledovány, aniž o tom věděly. Pozorovatelé si celé měsíce zaznamenávali jejich zvyky a denní režim, než udeřili na předem určeném místě a v předem určenou hodinu. Předpokládal jsem, že požadavky otrokářů byly vysoké. Každá z dívek musela být zdravá a temperamentní. Každá z nich, jak jsem věděl, byla krásná. Předpokládal jsem též, že všechny budou inteligentní, protože Gorejci, na rozdíl od některých mužů na Zemi, si u žen cení rychlosti úsudku a bystrosti. V současné chvíli se však tyto dívky nacházely v kotcích.

"Pojďme si je prohlédnout," řekl Ho-Tu, sebral z podlahy malou kovovou pochodeň s knotem z kroucené slámy máčené v dehtu a vsunul ji do kotle s ohněm.

Společně s lékařem a dozorcem jsme ho následovali po železném schodišti na druhý ochoz.

U zamřížovaných dveří se krčila světlolasá dívka s ocelovým páskem kolem levého kotníku a napřahovala k nám paže.

"Meine Herren!" volala. Dozorce zlostně udeřil těžkým sochorem do mříží těsně před jejím obličejem. Dívka vykřikla, ucukla zpět a přitiskla se k zadní stěně klece.

"Tyto dvě," řekl Flaminus a ukázal na klece oddělené od ostatních, "odmítají jíst."

Ho-Tu pozvedl pochodeň k první z klecí a pak se podíval do druhé. Obě dívky byly orientálky - hádal jsem, že Japonky.

"Nakrmte tuhle," rozhodl Ho-Tu a ukázal na klec vlevo.

Dozorce dívku vyvlékl ven a spoutal jí paže za zády. Pak byl zdola zavolán jeden z kovářů s mísou kaše pro otroky, již napůl zředil vodou a dobře zamíchal, aby se dala pít. Otrokům se dávají různé kaše, jejichž složení může být dost pestré. Kaše v železných ohradách je však odporná a bez chuti, což, jak lze předpokládat, je zcela záměrné. Dívka byla přinucena pokleknout a dozorce jí zvrátil hlavu a podržel nos, zatímco kovář jí pomocí palce a ukazováčku násilím otevřel ústa a nalil jí do nich půl šálku kaše. Trocha kaše potřísnila dívčinu bradu a tělo. Snažila se zadržet dech, avšak

nakonec byla donucena kaši spolknout, aby se mohla nadechnout. Kovář zopakoval totéž ještě dvakrát a dívka, téměř se zalykajíc, se musela pokaždé podvolit a spolknout vše, co jí nalil do úst.

"Dejte ji zpět do kotce," řekl Ho-Tu.

"Nesejmete ji okovy?" podivil jsem se.

"Ne," odpověděl Ho-Tu, "mohla by se chtít zbavit snědené kaše."

Druhá dívka mezitím sledovala, co se děje. Ho-Tu jí nohou přisunul pánev s kaší až do kotce. Uchopila ji do dlaní, třesoucíma se rukama ji přiložila k ústům a napila se.

Dívka z posledního kotce ve druhé řadě mohla být Řekyně. Byla krásná. Seděla s bradou na kolenou a pozorovala nás. Vystoupili jsme na třetí ochoz. "Vypadají velmi klidně," poznamenal jsem.

"Povolujeme jim," řekl povýšeně Flaminius, "až pět hodin libovolné reakce, podle toho, kdy se vzpamatují z frobikainové injekce. Obvykle hystericky pláčou, hrozí, žádají vysvětlení, křičí a podobně. V budoucnu jim bude po stanovenou dobu dovoleno projevit jejich city."

"Je pro ně důležité," přidal se Ho-Tu, "aby si občas mohly poplakat a vykřičet se."

"Ale nyní je, zdá se, tiché období," podotkl jsem.

"Ano," přisvědčil Ho-Tu, "až dokud zítra ráno neodbije pátá."

"Ale co kdyby nebyly zticha?"

"Dostaly by bití."

"Zatím vždycky stačilo pozvednout bič," prohodil dozorce. "Nemluví naším jazykem, ale nejsou hloupé. Chápu velmi dobře."

"Při přípravě," vysvětloval Ho-Tu, "po odebrání otisků prstů, dostane každá z dívek pět ran bičem, aby ho pocítila a věděla, co to znamená. K zajištění poslušnosti pak obvykle stačí po bičí jen sáhnout."

"Řekl bych," podotkl jsem, "že sotva chápu, kde se vlastně ocitly."

"Ovšemže ne," odpověděl Flaminius. "Některé z nich si teď nepochybně myslí, že zešilely."

"Kolik děvčat skutečně zešílí?"

"Kupodivu," pokrčil rameny Flaminius, "ne mnoho."

"Jak to?" ptal jsem se.

"Zřejmě díky výběru dívek, které musejí být silné, inteligentní a musejí mít velkou představivost. Ta poslední vlastnost je důležitá, aby pochopily novou skutečnost ve vši obludnosti."

"Jak je pak přesvědčíte, že nezešilely?" zeptal jsem se.

Flaminius se zasmál.

"Vysvětlíme jim, co se s nimi stalo. Jsou inteligentní a mají představivost, takže si uvědomí pravděpodobnou skutečnost už dříve, a i když se jí zpočátku zdráhají uvěřit, nakonec ji přijmou."

"Jak jim to můžete vysvětlit?" namítl jsem. "Ony přece nemluví gorejsky."

"Ke každé dívce," pravil Flaminius, "je tu nejméně jeden zaměstnanec hovořící jejím jazykem."

To mě ohromilo.

"Jistě si nemyslíš," pokračoval Flaminius, "že nemáme muže, kteří by neznali svět, z něhož pocházejí tyto otrokyně. Máme muže z jejich světa v tomto domě a muže z našeho světa na jejich planetě."

mlčel jsem.

"Já sám," vypjal se Flaminius, "jsem jejich svět navštívil a hovořím jedním z jejich jazyků."

Pohlédl jsem na něho.

"Říká se mu angličtina," dodal.

"Aha," pokrčil jsem rameny.

Stáli jsme před dvěma prvními klecemi na pravé straně třetí řady. V každé z nich jsem spatřil černou dívku. Obě byly krásné. Jedna zachmuřeně a tiše seděla u zadní stěny kotce, druhá ležela na podlaze a tiše plakala. Pokračovali jsme dál, až jsme došli ke třetí kleci odleva.

"Proč má tato dívka ruce připoutané k mřížím?" zeptal se Ho-Tu.

"To dozorce," odpověděl Flaminius. "Líbila se mu, a tak chtěl vidět její tvář."

Ho-Tu přidržel pochodeň blízko u klece a pozvedl dívčinu hlavu. Strnule na něho hleděla. Byla rovněž krásná.

Předpokládal jsem, že je Italka.

Ho-Tu pustil její hlavu. "Ano," přisvědčil, "je nádherná."

Vystoupili jsme po schůdcích ke čtvrté řadě.

Když Ho-Tu podržel pochodeň před třetím kotcem od konce, dívka uvnitř vykřikla, vrhla se k zadní stěně a se zoufalými vzlyky na ni začala škrábat. Její záda nesla známky bičování. Byla malá, tmavovlasá. Francouzka nebo Belgičanka, pomyslel jsem si.

"U této dívky," řekl Flaminius, "se projevil příznak šoku. To může být velmi vážné. Bičovali jsme ji, aby se pod ranami probrala a bolestí se opět vzpamatovala."

Pohlédl jsem do klece. Dívka byla vyděšená a rány ji nepochybně bolely, ale určitě už nebyla v šoku.

"Někdy se stává," dodal Flaminius, "že šoku nelze tak snadno zabránit. Bič ho může v některých případech naopak přivodit. Pak nasazujeme sedativa a omamné prostředky. Tato dávka však byla vynikající."

"Připravil jsi už jejich vstupní doklady?" otázal se Ho-Tu.

"Ano," přisvědčil Flaminius.

"Kolik z nich je bílé hedvábí?"

"Šest."

"Tolik?" podivil se Ho-Tu.

"Ano," odpověděl Flaminius.

"Dobrá," pokrčil rameny Ho-Tu. Pak se obrátil ke mně. "Tyto dvě dívky," pokynul hlavou k posledním dvěma klecím čtvrté řady, "tě budou zajímat."

"Pročpak?" zeptal jsem se.

"Byly vybrány pro výcvik společně s Vellou, která se stará o tvůj byt."

Přistoupili jsme k posledním klecím čtvrté řady. "S těmito dvěma se domluvíme," sdělil nám Flaminius.

Ho-Tu pozvedl pochodeň, aby bylo do klecí lépe vidět.

"Otrokyně," pravil Flaminius. Hovořil anglicky.

Dívky k němu vylekaně pozvedly zraky. "Mluvíte anglicky," řekla jedna z nich pomalu a nechápavě na něho zírala.

Druhá se vrhla k mřížím a natahovala k němu ruce. "Pomozte nám!" křičela. "Pomozte nám!"

Pak i druhá dívka poklekla u mříží a natáhla k němu ruce. "Prosím," plakala, "Prosím! Prosím!"

Jejich prosby však ve Flaminiovi nevzbuzovaly sebemenší pohnutí.

Dívky se držely mříží a po tvářích se jim řinuly slzy. "Prosím," šeptala jedna z nich, "prosím."

"Jste otrokyně," oznámil jim Flaminius, znovu anglicky.

Dívky nevěřícně kroutily hlavami. Obě měly, stejně jako Elizabeth, tmavé vlasy. Napadlo mě, že byly vybrány pro výcvik s ní alespoň částečně proto, aby se k sobě hodily svým vzhledem. Dívka vlevo nosila vlasy ostříhané nakrátko, ale pochyboval jsem, že by jí otrokáři nadále dovolili takový účes. Měla jemné, křehké rysy a úzký obličej se zamyšleným výrazem. Byla velmi štíhlá. Dalo se předpokládat, že její noví pánové se postarají, aby trochu přibrala. Oči měla šedé a na tváři se jí rýsovalo několik pih. Druhá dívka mohla být o pár centimetrů menší, ale to se dalo jen těžko bezpečně určit. Byla o něco plnější než první z dívek, avšak rozhodně neměla nadváhu. Měla rovná ramena, pěkné břicho a široké, ladné boky. Vlasy jí sahaly těsně nad ramena. Oči měla hnědé, stejně jako Elizabeth. Domníval jsem se, že pokud budou prodány odděleně, mohla by být druhá dívka prodána o něco dražší než první. Obě však byly nesmírně přitažlivé.

Flaminius se otočil k Ho-Tuovi a k nám. "Právě jsem jim řekl," sdělil nám gorejsky, "že se staly otrokyněmi."

Dívka vlevo, ta štíhlejší s pihami, řekla: "Já nejsem otrokyně."

Flaminius se k nám opět otočil. "Odmítá uznat, že je otrokyně."

Dozorce se zasmál.

Dívce vhrkly slzy do očí. "Prosím!" vzlykla.

"Jste šílenci!" vykřikla druhá dívka. "Všichni jste šílenci!"

"Jak se jmenuješ?" tázal se Flaminius první dívky.

"Virginia," odpověděla, "Virginia Kentová."

"Kde to jsme?" ptala se druhá dívka. "Žádám, abyste nás okamžitě pustili! Žádám vysvětlení! Hned nás odsud vyveďte! Hned! Hned, povídám vám!"

Flaminius nevěnoval druhé dívce vůbec pozornost. "Sněz svou kaši, Virginie," řekl konejšivě první dívce.

"Co s námi chcete udělat?" zeptala se první dívka.

"Jez," vybídl ji laskavě Flaminius.

"Pusťte nás ven!" křičela druhá dívka a zalomcovala mřížemi. "Pusťte nás ven!" Virginia Kentová uchopila pánev s kaší, přiložila ji ke rtům a nabrala si něco kaše do úst.

"Pusťte nás ven!" vykřikla druhá dívka.

"Teď se napij," řekl Flaminius.

Virginia pozvedla pánev s vodou a napila se. Pánev byla otlučená a zrezivělá.

"Pusťte nás ven!" vykřikla znovu druhá dívka.

"Jak se jmenuješ?" oslovil tiše Flaminius druhou dívku.

"Jste šílenci!" vyhrkla dívka a zalomcovala mřížemi. "Pusťte nás ven!"

"Jak se jmenuješ?" zopakoval Flaminius.

"Phyllis Robertsonová," odsekla dívka zlobně.

"Najež se kaše, Phyllis," vybídl ji Flaminius. "Budeš se cítit lépe."

"Pusťte mě ven!" vykřikla.

Flaminius pokynul dozorcí, který svým sochořem náhle udeřil do mříží těsně před tváří Phyllis Robertsonové. Zaječela a odskočila k zadní stěně klece, kde zůstala ležet. Do očí jí vstoupily slzy.

"Najež se kaše," zopakoval Flaminius.

"Ne," řekla vzpurně. "Ne!"

"Pamatuje si Phyllis bič?" zeptal se Flaminius.

Dívčiny oči se rozšířily hrůzou. "Ano," špitla.

"Řekni to nahlas," přikázal ji Flaminius.

Pošeptal jsem cosi gorejsky Ho-Tuovi, jako bych nevěděl, o co jde. "Co to s nimi dělá?"

Ho-Tu pokrčil rameny. "Učí je být otrokyněmi," řekl.

"Pamatuji si bič," řekla Phyllis.

"Phyllis si pamatuje bič," opravil ji Flaminius.

"Nejsem malé dítě!" vykřikla.

"Jsi otrokyně," upozornil ji Flaminius.

"Ne," zavrtěla hlavou. "Ne!"

"Vídím," pravil Flaminius smutně, "že bude nezbytné tě zbít."

"Phyllis si pamatuje bič," řekla dívka bezbarvým hlasem.

"Výborně," pochválil ji Flaminius. "Phyllis bude hodná. Phyllis se nají kaše. Phyllis se napije vody." Nenávistně na něho pohlédla. Jeho oči se střetly s jejími. Phyllis sklonila hlavu. "Phyllis bude hodná," řekla. "Phyllis se nají kaše. Phyllis se napije vody."

"Výborně," pochválil ji znovu Flaminius. Sledovali jsme dívku, která nejprve pozvedla k ústům pánev s kaší, ochutnala ji a potom se napila vody z druhé pánve. Pohlédla na nás se slzami v očích.

"Co s námi chcete udělat?" zeptala se první dívka.

"Snad jste si povšimly rozdílů v gravitaci," odpověděl Flaminius, "a pochopily, že se nenacházíte na Zemi." Věnoval jim pronikavý pohled. "Toto je Protizemě, planeta Gor."

"Takové místo není!" vyhrkla Phyllis.

"Slyšela jsi o něm?" usmál se Flaminius.

"Píše se o něm v knihách, ale je to jen výmysl!"

"Toto je Gor," řekl Flaminius.

Virginia vyjekla a stáhla se.

"Slyšela jsi, stejně jako mnoho ostatních o Protizemi?" tázal se Flaminius.

"Existuje jen v příbězích," namítla.

Flaminius se zasmál.

"Četla jsem o Goru," řekla Virginia. "Připadalo mi to velmi realistické."

Flaminius se znovu usmál. "O tomto světě jste četly v knihách Tarla Cabota."

"Jsou to jen vymyšlené příběhy," hlesla Phyllis.

"Žádné další takové příběhy už nebudou," podotkl Flaminius.

Virginia na něho nechápavě pohlédla.

"Tarl Cabot," oznámil, "byl zabit v Ko-ro-bě." Flaminius ukázal na mě. "Toto je Kuurus, jenž za zlato hledá jeho vraha."

"Je celý v černém," poznamenala Virginia.

"Ovšemže."

"Všichni jste zešíleli!" vykřikla Phyllis.

"Je z kasty zabijáků," řekl Flaminius.

Phyllis si držela hlavu v dlaních a ječela.

"Tohle je Gor," šeptala Virginia. "Gor."

"Proč jste nás sem přenesli?" zeptala se Phyllis.

"Silní muži," vysvětloval Flaminius, "si vždy, dokonce i v dějinách vaší planety, brali ženy slabších mužů a dělali z nich své otrokyně."

"My nejsme otrokyně," řekla Virginia bezbarvým hlasem.

"Jste ženy slabších mužů," prohlásil Flaminius, "mužů Země." Pozorně se na ni zadíval. "My jsme ti silnější. My máme moc. My máme lodě, které mohou překročit vesmír a přistát na Zemi. Dobudeme Zemi. Patří nám. Budeme přivážet Pozenšťany na Gor jako otroky, kdykoli se nám zachce. Země je svět otroků a vy dvě jste se narodily proto, abyste se staly otrokyněmi. Je důležité, abyste pochopily, že jste podřadné a že je jen přirozené, abyste sloužily mužům z Goru."

"Nejsme otrokyně," řekla Phyllis.

"Virginie," obrátil se k ní Flaminius. "Cožpak to, co jsem řekl, není pravda? Není pravda, že ženy slabších, poražených mužů, pokud je jim dovoleno žít, končí jako otrokyně dobytých a jejich úkolem je být po vůli vítězným pánům?"

"Učím klasiky a starověké dějiny," zašeptala Virginia. "Je pravda, že po dlouhá období lidských dějin se dělo to, o čem mluvíte."

"Nezdá se to přirozené?" ptal se Flaminius.

"Prosím," zašeptala, "propusťte nás."

"Jsi rozrušená," řekl Flaminius, "protože ses považovala za nadřazenou. Nyní ses ocitla v situaci ženy slabších mužů uvržené do otroctví." Zasmál se. "Jaký je to pocit," otázel se, "náhle pochopit, že ses narodila proto, aby ses stala otrokyní?"

"Prosím," vzlykala Virginia.

"Netrapte ji tolik!" vykřikla Phyllis.

Flaminius se obrátil k ní. "Co znamená ten ocelový pásek na tvém levém kotníku?"

"To nevím," vykoktala Phyllis.

"To je okov otrokyně," řekl Flaminius. Pak se naklonil k mřížím Virginieiny klece a jakoby důvěrně k ní promluvil: "Jsi inteligentní. Jistě znáš alespoň dva staré jazyky Země. Jsi vzdělaná. Studovala jsi dějiny svého světa. Navštěvovala jsi význačné školy. Možná že jsi dokonce skvělá."

Virginia na něho nešťastně hleděla.

"Cožpak sis nevšimla," pokračoval Flaminius, "mužů tohoto světa? Připadají ti stejní jako ti na Zemi?" Flaminius ukázal na dozorce, vysokého a silného chlapíka drsného vzezření. "Připadá ti jako muž ze Země?"

"Ne," zašeptala Virginia.

"Co při vší své ženskosti cítíš z mužů tohoto světa?"

"Jsou to muži," hlesla tiše Virginia.

"Na rozdíl od těch na Zemi?" naléhal Flaminius.

"Ano," přisvědčila Virginia. "Na rozdíl od nich."

"Jsou to opravdoví muži, není-liž pravda?"

"Ano," odpověděla se sklopenou hlavou, zmatena, "jsou to opravdoví muži."

Bylo zajímavé, jak si Virginia Kentová jako žena naléhavě uvědomovala jisté rozdíly mezi gorejskými a pozemskými muži. Domníval jsem se, že tyto rozdíly skutečně existovaly, ale nikdy bych z těchto rozdílů nevyvozoval to, co Flaminius, a sice méněcennost Pozemšťanů. Gorejští muži konec konců byli, alespoň podle svých předků, rovněž pozemského původu. Rozdíly byly jistě především kulturního rázu, nikoli fyzického nebo mentálního. Myslím si však, že Gorejci mají obecně větší fyzickou sílu a pronikavější intelekt než Pozemšťané, avšak tuto jejich nadřazenost nepovažují za konečnou, spíše jen dočasnou. Gorejci, například, žijí většinou na čerstvém vzduchu a je jen přirozené, že oslavují krásu zdravého a přitažlivého těla. Navíc pocházejí z inteligentních a zdravých předků, protože jen takoví lidé byli po mnoho generací dopravováni na Gor kněžími-králi při Cestách osvojení, jež byly podle mých informací po válce o Hnízdo pozastaveny. Mám však za to, že základní rozdíly, na něž Virginia Kentová reagovala, byly jemné a spíše psychologické. Muži ze Země jsou vedeni k tomu, aby byli mnohem krotčí, váhavější a zakřiknutější než muži z Goru. Kontrola myšlenek, sebeobviňování a obavy by se gorejskému muži zdály stejně nepochopitelné, jako by se většině pozemských mužů zdál nepochopitelný zákaz hovořit se sestrou vlastního tchána. Gorejská kultura, ať už je to dobře nebo ne, je zaměřena spíše mužským směrem a v takové kultuře muži přirozeně pohlížejí na ženy zcela jinak než v konzumní kultuře zaměřené na ženy, kde převládají převážně ženské hodnoty. Po příchodu na Gor ženy přirozeně zjišťují, že jsou vnímány jinak, a není nepravděpodobné, že cosi v nich, jakýsi potlačený primitivní pud, na to bude odpovídajícím způsobem reagovat.

"Jak se cítíš," ukazoval Flaminius na dozorce, "v přítomnosti takového muže?"

"Jako žena," odpověděla a odvrátila zrak.

Flaminius natáhl ruku skrz mříže a jemně se dotkl její brady a hrdla. Tělo měla napjaté, ale ani se nepohnula. Flaminius jí přitiskl tvář k mříži.

"Na levém kotníku," řekl, "máš ocelový pásek."

Dívka se pokusila pohnout hlavou, ale marně. Slza, která jí stékala po pravé tváři, skanula na mříž.

"Co je to?" zeptal se Flaminius.

"Je to okov otrokyně," řekla, aniž na něho pohlédla.

Flaminius otočil její hlavu k sobě. Její oči, zalité slzami, se střetly s jeho. Hleděla na něho a nebránila se. "Krásná otrokyně," řekl Flaminius.

"Ano," hlesla.

"Ano?" zeptal se jemně.

"Ano," opakovala, "pane." Pak se mu náhle s výkřikem vytrhla a vrhla se k zadní stěně kotce, kde zůstala klečet s hlavou v dlaních. Plakala.

Flaminius se zasmál.

"Ty zvíře!" vybuchla druhá dívka. "Ty zvíře!"

Flaminius rychle sáhl do kotce, uchopil dívku za zápěstí a přitáhl ji na délku své paže k mříži tak prudce, až bolestivě zasykla. "Prosím," vzlykla.

"Od chvíle, kdy jsi byla poprvé uspána a kdy jsme ti nasadili kuklu," pravil Flaminius, "má tvůj život jediný smysl - poskytovat rozkoš mužům."

"Prosím," plakala, "prosím."

"Okovy," řekl Flaminius gorejsky dozorcí, který mu ihned podal, oč žádal.

Flaminius pak vložil jedno železko na dívčino pravé zápěstí, vytáhl její paži skrz mříž, ohnul ji v lokti, přetáhl řetěz přes příčnou žerď na vrchu mříže a uzavřel druhé železko kolem jejího levého zápěstí. Její ruce byly nyní spoutané zvenčí a ona zůstala bezmocně viset přitisknutá k mřížím. "Prosím," plakala, "prosím."

"Bylo by příjemné tě zkrotit," poznamenal Flaminius.

"Prosím, propust'te mě," vzlykala.

"Ale to ještě není všechno, krásná otrokyně."

Dívka na něho pohlédla se slzami v očích.

"Budeš vycvičena jako otrokyně," oznámil ji Flaminius. "Naučíš se klečet, stát, kráčet, tančit, zpívat, uspokojit tisíc rozkoší mužů." Zasmál se. "A až bude tvůj výcvik u konce, budeš postavena na kvádr a prodána."

Dívka zoufale vykřikla a hlava jí klesla na mříž.

Flaminius pak pohlédl Virginii do očí. "I ty budeš vycvičena jako otrokyně."

Podívala se na něho. Oči měla zarudlé od pláče.

"Budeš se učit?" otázal se Flaminius.

"Musíme udělat vše, co si budete přát," odpověděla Virginia. "Jsme otrokyně."

"Budeš se učit?" obrátil se Flaminius k Phyllis, připoutané k mříži.

"A co když odmítnu?" zeptala se.

"Pak zemřeš," řekl Flaminius.

Dívka zavřela oči.

"Budeš se učit?" opakoval otázku Flaminius.

"Ano," řekla, "budu se učit."

"Dobrá," pravil Flaminius. Pak sáhl do klece a uchopil ji pevně za vlasy. "Prosíš, aby ses mohla učit být otrokyní?"

"Ano," odpověděla s bolestnou grimasou, "ano!"

"Ano?" otázal se lékař.

"Ano," vzlykla, "- pane!"

Flaminius povstal a obrátil se k nám. Ihned z něho byl opět lékař, chladný a odměřený. Pohlédl na Ho-Tua a vychrlil ze sebe, tentokrát gorejsky: "Obě jsou to velice zajímavé dívky. V mnohém jsou si podobné, přesto se od sebe liší."

Výsledek testu, který jsem právě provedl, je dost povzbudivý, více než uspokojivý, rozhodně slibný."

"Jak se budou učit?" zeptal se Ho-Tu.

"Těžko říct," řekl Flaminus, "ale moje prognóza zní, že každá z nich je svým způsobem učenlivá. Myslím, že omamných látek nebude třeba, a předpokládám, že občasné použití důtek a otrockého bičíku postačí. Má prognóza je vcelku velice příznivá. Skvělé zboží, přes jisté riziko, ale se vši pravděpodobností značné ceny. Krátce řečeno, myslím, že vložené prostředky a námaha se u obou z nich bohatě zúročí."

"Ale jsou to barbarky," podotkl Ho-Tu.

"To je pravda," připustil Flaminus, "a nepochybně jimi i zůstanou - avšak právě tato vlastnost může být pro některé kupce nesmírně přitažlivá."

"V to doufá Cernus," řekl Ho-Tu.

"Cernus se ve svých očekáváních jen málokdy zklame," usmál se Flaminus. "To je pravda," zašklebil se Ho-Tu.

"Pokud bude po takových dívkách poptávka," dodal Flaminus, "naš dům z toho bude mít tučný zisk."

Ho-Tu se plácl do stehů. "Cernus se postará, aby po nich byla poptávka."

"O tom nepochybují," přisvědčil Flaminus.

Podíval jsem se na zbědované dívky.

Virginia klečela, svírala přičle mříží a sledovala nás. Tváře měla umazané od slz. Phyllis, přitisknutá na mříže, s rukama spoutanýma nad sebou, na nás pohlédla, a pak odvrátila svou tvář.

"Slibuji ti, Ho-Tu," prohlásil Flaminus, "že každá z těchto dívek poskytne po příslušném výcviku svému pánovi neobvyklou rozkoš."

Byl jsem rád, že ani jedna z dívek neuměla gorejsky. Předpokládal jsem, že to, co Flaminus řekl, byla pravda. Gorejší otrokáři rozumějí svému řemeslu. Očekával jsem, že z obou dívek se po výcviku stanou skvělé otrokyně.

Pak jsme společně s Ho-Tuem sestoupili po železných stupíncích, prošli kolem kovových železek a žhnoucího děrovaného kotle a opustili místnost. Jedna z dívek plakala. Samozřejmě jsem se neohlédl.

Kapitola dvanáctá

Rolník

Pronikavý skřek zraněného dostihového tarna přehlušil řev rozvášněného davu.

"Modrý! Modrý!" křičel muž vedle mě s modrým proužkem látky našitým na levém rameni. V pravé ruce tiskl dva hliněné talířky s modrou glazurou.

Tarn, který předtím narazil do velkého kruhu, spadl do sítě pod dráhou. Jeho jezdec rychle přeřezal pojistné řemeny a seskočil do arény, aby ho pták, zmítající se v síti, nezabil.

Druhý pták, který vytlačil prvního, proletěl nemotorně kruhem a zamilil k dalšímu, surově pobídnut ovládacími řemeny a žlutými jiskrami tarnského bičíku.

"Červený! Červený! Červený!" zaslechl jsem.

Dalších sedm tarnů proletělo jeden za druhým kruhem, nabralo výšku a následovalo modrého. Vedl je hnědý dostihový tarn, jehož jezdec měl na sobě červené hedvábí. Malé sedlo a ovládací řemeny byly z červené kůže.

Přestože závod na deset kol byl teprve ve třetím kole, dva tarni už skončili v síti. Spatřil jsem síťáře, kteří se k nim obezřetně blížili po širokých můstcích. Smyčkami jim obratně svázali zobáky a zahnuté spáry. Křídlo jednoho z ptáků bylo zřejmě zlomené, protože síťáři mu rychle prořízli hrdlo. Vytékající krev potřísnila síť a vpíjela se do písku pod ní. Jezdec sňal ze škubajícího se ptáka sedlo a ovládací řemeny a seskočil velkým okem v síti do arény. Druhý pták byl pouze omráčen. Síťáři ho shodili na velký povoz s plachtou, tažený dvěma rohatými tharlariony, k němuž byl okamžitě přivázán.

"Zlatý! Zlatý!" volal muž asi dvě řady nade mnou. Ptáci už obletěli dráhu s dvanácti kruhy a blížili se znovu k nám. Vedl je pták žluté frakce, následován červeným, modrým, zlatým, oranžovým, zeleným a stříbrným.

Z davu jsem slyšel jakot otrokyně stejně jako svobodných žen. Rozdíl mezi nimi byl nyní v okamžicích vzrušení zcela smazán. Prodáváči sladkostí, kaldy, pečiva a pagy stáli během dostihu se svým zbožím tiše v uličkách a sledovali dráhu. Mnohým z nich na výsledku dostihu rovněž záleželo, protože na tácech či někde jinde u sebe měli nepochybně hliněné glazurované talířky, které nakoupili od sázkařů. Pokud jejich favorit skončí mezi prvními čtyřmi, budou je moci zpeněžit.

Ptáci kolem nás znovu prolétli.

"U kněží-králů," zaklel jakýsi koželuh, "rychleji, červený, rychleji!" Všichni diváci stáli, dokonce i ti, kteří předtím seděli na mramorových sedadlech pod baldachýny z fialového hedvábí. Vstal jsem rovněž, abych viděl.

Poblíž cílových hradů, z nichž devět bylo pro tento dostih vztyčených, se nacházela lóže vyhrazená správci, vrchnímu mudrci a členům Nejvyšší rady. Lóži, předsunutou před zbytek hlediště jako balkon, kryl baldachýn. Na několika různých stupních byla rozestavěna kurulská křesla. Mezi dvěma strážci v červené tunice bojovníků stál trůn správce, na němž seděl člen hinrabiánské rodiny, nejvyšší v Aru. Správce se nakláněl vpřed, zaujat dostihem. Na trůně z bílého mramoru seděl vznešeně a jakoby nezaujatě vrchní mudrc. I on byl obklopen dvěma bojovníky. Před ním seděly dvě řady mudrců, modlících se ke kněžím-králům.

Povšiml jsem si, že na stěně před oběma trůny visel zelený prapor, naznačující, že jak správce, tak vrchní mudrc strání zeleným.

Bojovníci, kteří chránili správce a vrchního mudrce, patřili k Taurentiánům, členům palácové gardy, elitnímu sboru

pečlivě vybraných a dobře vycvičených šermířů a lučištníků, který nepodléhal vojenskému velení města. Jejich vůdcem, či kapitánem, byl Saphronicus, žoldněř z Tyru. Stál asi metr za trůnem, zahalený v šarlatovém plášti, hubený, s dlouhými rukama a úzkou tváří a neklidně se rozhlížel po davu.

Vpředu bylo ještě několik vyhrazených lóží, krytých baldachýny, v nichž seděli příslušníci mnoha vysoce postavených rodin města. Povšiml jsem si, že mnohé z lóží patřily kupcům. Nic jsem proti tomu neměl, neboť jsem si kupců vždy považoval více než mnohých příslušníků kasty. Přesto mě to však překvapilo. Když byl ještě Marlenus ubarem Aru, myslím, že ani jeho přítel Mintar z kasty kupců, který mu byl velice oddán, neměl k dispozici takové skvělé místo pro sledování dostihů.

Z protější strany se ozval soudcův gong, naznačující, že jeden z ptáků minul kruh. Hned nato soudce pozvedl žerd' se stříbrným kotoučem. Mnozí v davu zklamaně zamručeli, ostatní řičeli nadšením. Jezdec opsal s ptákem oblouk a vracel se ke kruhu, jímž ostatní ptáci dávno prolétli.

Prodejce sladkostí, stojící několik řad pode mnou, vztekle zahodil čtyři očíslované stříbrné taličky.

Ptáci už byli u velkých kruhů přímo přede mnou.

Vedl žlutý, následován červeným. Zelený se dostal na třetí místo.

"Zelený! Zelený!" vykřikla nedaleko mě jakási žena. Závoj jí napůl sklouzl z tváře a pěsti měla zaťaté.

Správce se na svém trůně naklonil ještě víc kupředu. Říkalo se o něm, že při dostizích hodně sází.

Na nízké dlouhé zdi, jež půlila dráhu, zbývaly už jen tři velké tarnské hlavy. Znamenalo to, že do konce závodu zbývají pouhá tři kola. Netrvalo dlouho a jezdec na žlutém tarnu dorazil s vítězným výkřikem k prvnímu hradu, těsně následován červeným a zeleným. Pak doletěli jeden po druhém žlutý, modrý, oranžový a stříbrný. Poslední dva hradu zůstaly prázdné.

Pohlédl jsem do správcovy lóže a spatřil jsem Hinrabiána, jak se znechuceně obrací a diktuje cosi písaři, jenž seděl se zkříženými nohama poblíž a v ruce držel svazek papírů. Vrchní mudrc povstal a přijal od jiného mudrce sklenku, jež pravděpodobně obsahovala ochucenou ledovou tříšť. Bylo teplé odpoledne.

Diváci začali opouštět svá místa. Někteří vyhledali své sázkaře, již procházeli hledištěm nebo seděli u stolků na písku poblíž sítí natažených pod kruhy. Prodáváci sladkostí začali vychvalovat své zboží. Slyšel jsem, jak jedna otrokyně loudí na svém pánovi, aby jí koupil pečivo. Svobodné ženy si opatrně pod závojem posouvaly k ústům různé pamlsky. Některé si dokonce poodhrnuly závoje, aby se mohly napít ochucené ledové vody. Svobodné ženy z nízkých kast pily přes rypsové závoj, na kterém pak zůstávaly žluté a fialové skvrny.

Soudce dvakrát udeřil do gongu, což znamenalo, že další dostih začne za deset ehnů.

Další z diváků spěchali vyhledat sázkaře.

Téměř všichni v hledišti měli na sobě nějaké označení frakce, již stranili. Obvykle to byl malý proužek látky přišitý k levému rameni. Proužky žen z vysokých kast byly z jemného hedvábí a vkusně vyvedené. Ženy z nízkých kast měly jen obdélníček obarvené rypsové látky, přišitý k oděvu několika stehy. Někteří muži oblékli své otrokyně do barev své oblíbené frakce. Jiní jim vetkli stejnobarevné stuhy do vlasů či jim je omotali kolem hrdelních kroužků.

"Za Marlena z Aru byly dostihy lepší," naklonil se ke mně jakýsi muž.

Pokrčil jsem rameny. Nebyl jsem překvapen, že mě oslovil. Před odchodem z domu Cernů jsem svlékl oděv černé kasty, smysl znamená díky z čela a vzal si na sebe obnošenou červenou tuniku bojovníka. Usnadňovalo mi to pohyb po městě. Nebylo pravděpodobné, že si mě někdo povšimne nebo že někoho vyděším. Muži se mnou budou ochotněji mluvit.

"Ale co můžeš čekat," povzdychl si muž, "když na ubarově trůně sedí Hinrabián."

"Na trůně správce," řekl jsem, aniž bych se otočil.

"Jenom jeden je první v Aru," pokračoval muž. "Marlenus, který býval ubarem Aru, jen on, ubar ubarů."

"Nemluvil bych tak," upozornil jsem ho. "Okolo nás jsou i tací, kterým se tvá slova nemusejí líbit."

Slyšel jsem, jak se muž pobaveně směje.

Marlenus, který býval před mnoha lety ubarem Aru, založil Arejské impérium a začlenil pod vládu slavného Aru několik měst na severu. Ztratil moc poté, co jsem uloupil domovský kámen města. Později, když Ar podlehl hordám Pa-Kura, mistra zabijáků, jenž toužil po odznaku ubara a fialovém plášti impéria, Marlenus pomohl město osvobodit. Protože však ztratil domovský kámen a muži z Aru se báli jeho ctižádosti, byl mu veřejně odepřen chléb, sůl a oheň, čímž byl odsouzen do vyhnanství, a pod hrozbou smrti se nesměl do města už nikdy vrátit. Jako psanec žil ve Voltaii, odkud měl společně se svými věrnými výhled na věže slavného Aru, jemuž kdysi vládl jako ubar. Věděl jsem, že v Aru byli mnozí, kteří si Marlenovo vyhnanství nepřáli, zejména příslušníci nižších kast, jichž se vždy zastával. Kazrak, který byl správcem města po několik let, býval oblíben, avšak neskrývaná pozornost, již po odložení červeného šatu bojovníka a oblečení hnědého roucha správce věnoval nesčetným a složitým občanským a hospodářským záležitostem, jako byla reforma soudnictví, zákonů a kontrola a regulace obchodu, nezpůsobila nadšení řadových občanů města, zejména těch, kdo nostalgicky vzpomínali na lesk a slávu vlády Marlenu, toho larla, znamenitého bojovníka, pyšného a sobeckého, mocného a namyšleného, jenž však snil o jednotném a bezpečném světě pro všechny, i kdyby to mělo být pod mečem Aru. Vzpomněl jsem si na Marlenu. Byl to muž, kterému stačilo předstoupit před ostatní a zvednout ruku, a hned by se na slunci blyštěly tisíce obnažených mečů, tisíce hrdel by provolávaly jeho jméno, tisíce mužů by se vydaly na pochod, tisíce tarnů by vzlétly. Takový člověk musel být z Aru vyhnán, protože by nikdy nemohl být druhým ve městě.

Soudce udeřil třikrát do gongu a na dráhu přivázeli tarny. Diváci je s jásotem přivítali. Uzavíraly se poslední sázky a diváci usedali na polštářky.

V tomto dostihu mělo letět osm tarnů, které přivezli s kápěmi na hlavách na nízkých vozech bez postranic. Vozy, natřené barvami frakcí, táhli rohatí tharlarioni. Jezdci, oblečení rovněž v barvách frakcí, stáli na vozech vedle ptáků. Závodní tarni se od válečných nebo divokých tarnů v mnohém liší. Odlišnost nespočívá pouze ve výcviku, ale také ve

velikosti, síle a povaze ptáků. Někteří tarni se chovají především pro sílu a používají se k dopravě zboží v nosných koších. Tito ptáci obvykle létají pomaleji a mají mírnější povahu než váleční nebo dostihoví tarni. Váleční tarni se chovají pro sílu, rychlost, a navíc ještě bystrost, čilé reflexy a bojovného ducha. Váleční tarni, jejichž spáry jsou okovány ocelí, bývají nesmírně nebezpeční, mnohem více než jiní tarni. Žádný typ však nelze zcela ochočit. Je zajímavé, že dostihový tarn je velmi lehký - dokážou ho uzvednout dva muži. Dokonce i zobák má užší a lehčí než divoký či válečný tarn. Křídla má širší a kratší, což mu umožňuje rychle se vznést a prudce měnit směr letu. Neunesou příliš velkou tíhu, a jezdci proto bývají malého vzrůstu, pocházejí obvykle z nižších kast a jsou výbojní a agresivní. Závodní tarny nelze používat v boji, protože s hrubou silou válečných tarnů se nemohou měřit. Kdyby se dostihový tarn střetl ve vzduchu s válečným, byl by v několika okamžicích rozsápán. Kromě toho dostihoví tarni, jakkoli jsou úzasně přizpůsobeni svému účelu, postrádají vytrvalost divokých či válečných tarnů. Jejich krátká křídla by už po padesáti pasanzích letu začala umdlévat. Na krátkou vzdálenost však dostihový tarn válečného svou rychlostí předčí. Tarnům nyní snímali kápě a ptáci se s mácháním křídly usazovali na losem určené očíslované hrady. Vnitřní hrad u dělicí zdi je samozřejmě považován za výhodu a povšiml jsem si, že ho tentokrát bude mít zelený. Tato skutečnost zřejmě zvýší počet sázek na zeleného, protože lidé, ačkoli mají své oblíbené frakce, kupují talířky ptáků, o nichž si myslí, že mají nejlepší vyhlídky na vítězství. Hrady, na nichž tarni dostih zahajují, slouží rovněž k určení pořadí v cíli. Vítězný hrad neboli první hrad po dostihu je ovšem naopak nejbližší k hledišti nikoli dělicí zdi. Vnitřní hrad, který je nejméně žádoucí na startu, znamená tedy poslední místo v cíli dostihu.

Povšiml jsem si, že dva z tarnů v tomto dostihu nepatřili k žádné frakci. Byli majetkem soukromých osob, nikoli sdružení. Ani jejich jezdci nepatřili k žádnému sdružení. Jezdci jsou téměř stejně důležití jako ptáci, protože zkušený jezdec často dokáže dovést i neznámého ptáka na první hrad, zatímco dobrý pták, který je veden špatně či bázlivě, nemá valnou naději na úspěch.

"Cukroví!" ozval se několik metrů přede mnou skřehotavý hlas.

Podíval jsem se tím směrem a s překvapením jsem spatřil o čtyři řady pod sebou znetvořené, krátké, odulé tělo blázna Hupa, kulhající a poskakující uličkou. Neviděl mě. Baňatá hlava se mu kývala ze strany na stranu a jazyk mu co chvíli vyklouzl z úst. Ve znetvořených rukách svíral táč se sladkostmi, který měl zavěšený na řemeni kolem krku. "Cukroví!" kňučel. "Cukroví!"

Mnozí z těch, které míjel, se s odporem odvraceli. Svobodné ženy si stahovaly kapuce do tváří. Někteří muži ho zlobnými gesty odháněli pryč, aby nepokazil jejich ženám dojem z dostihů. Přesto jsem si povšiml, že mladá, asi patnáctiletá otrokyně si za peníz, který jí dal její pán, od Hupa nějaké cukroví koupila. I já jsem si od něho mohl něco koupit, avšak nepřál jsem si, aby mě poznal, protože jsem nemohl tušit, zda si jeho jednoduchá mysl neuchovala vzpomínky na naše první setkání ve Spindiově taverně, kde jsem mu zachránil život.

"Cukroví!" vyvolával ten malý chlapík. "Cukroví!"

Předpokládal jsem, že Hup, který nepochybně trávil většinu času žebráním, si vydělával peníze, jak se jen dalo, a prodej sladkostí byl jednou z takových příležitostí. Napadlo mě, že Portův tarnský zlaták, který jsem mu dal v taverně, možná použil k získání povolení prodeje.

"Myslím, že si dám cukroví," ozval se muž za mnou.

Povstal jsem a opustil místo ve své řadě, aby mě Hup neviděl. Nedíval jsem se přitom nalevo ani napravo.

"Cukroví!" zavolal muž za mnou.

"Ano, pane!" slyšel jsem Hupův hlas a jeho blížící se cupkavé kroky.

Našel jsem si místo o několik metrů dál a po chvilce jsem spatřil Hupa, jak sestupuje jinou uličkou dolů.

"Která je tvá oblíbená frakce?" oslovil mě muž, vedle něhož jsem usedl. Byl z kasty kovářů.

"Líbí se mi zelená," řekl jsem první barvu, která mi přišla na mysl.

"Mně zase zlatá," odpověděl. Na levém rameni měl našitý proužek zlaté látky.

Soudce udeřil jednou do gongu. Všichni v hledišti zařvali nadšením a vyskočili. Vzduch rozvířilo osm párů křídel, tarni se vznesli a prořáli bílou startovní pásku.

Zelený, který měl vnitřní hrad, se ujal vedení.

Dráha, po níž tarni létají, je jeden pasang dlouhá. V pozemských mírách je každá strana dráhy pět set padesát metrů dlouhá a na obrátkách měří o něco méně než padesát metrů. Samotná dráha vypadá jako úzký obdélník se dvěma oblouky. Trasa je vymezena dvanácti kruhy, jež visí na řetězech spuštěných z velkých nosných stožárů. Šest z těchto "kruhů" je hranatých, šest kulatých. Na každé straně jsou tři velké hranaté "kruhy", čtyři menší kulaté kruhy jsou umístěné v rozích dělicí zdi, zbylé dva pak v nejužších místech dělicí zdi. Když tedy tarni opustí po zahájení dostihu své hrady, proletí nejprve třemi hranatými "kruhy", pak se dostanou k první obrátce, kde musejí zvládnout tři malé kruhy, dva z nich v každém z rohů. Potom je čekají znovu tři hranaté "kruhy", jež je zavedou k druhé obrátce, kde jsou další tři kulaté kruhy, dva v rozích a jeden uprostřed. Taková dráha vyžaduje značné letecké umění, zejména na obrátkách a průletech malými kulatými kruhy. Čtyři tarni, pokud jsou bezchybně vedeni dva nad sebou a dva po stranách, dokážou najednou proletět jedním kulatým kruhem. Nejzákladnějším z dostihových manévrů však je zamířit s tarnem přímo doprostřed kruhu a přinutit tak ostatní ptáky minout kruh nebo je ohrozit, že narazí do obruče. Pochybuji, že tak divoká forma dostihů by byla vůbec možná, nebýt téměř zázračných letových schopností krátkokřídlých dostihových tarnů. Tento dostih byl krátký, jen na pět pasangů. Zvítězil v něm jeden z ptáků, kteří nepatřili žádné frakci, k velké nelibosti přihlížejících, s výjimkou těch, již se na něj odvážili vsadit navzdory nepříznivému poměru.

Jeden z mužů v mé části hlediště byl právě takovým šťastlivcem, neboť nadšeně skákal a řičel. Pak se začal prodírat mezi diváky, z nichž jen málokterý sdílel jeho radost, ke stolkům sázkařů.

Povšiml jsem si, že Minus Tentius Hinrabius se v této chvíli rozhodl opustit dostihy, následován Saphronikem, kapitánem gardy, a zbytkem své suity. Rozčilení číselo z každého jeho pohybu. K mému překvapení si však jen málokdo

v hledišti povšiml jeho odchodu. Mělo ještě následovat několik dalších dostihů, avšak odpolední slunce se už sklánělo ke střeše Ustřední věže, jež se rýsovala v dálce, a tak jsem se také rozhodl odejít.

Poblíž jsem spatřil skupinu otrokyň v řetězech, klečících na kamenném podstavci. Byly to nepochybně dívky, které prodělávaly výcvik, zřejmě už dost pokročilé. Přivedli je sem, aby zhlédly dostihy, potěšily se a načerpaly síly k dalšímu výcviku. Zřejmě se bavily, protože některé z nich dokonce uzavíraly sázky o korále rozkoše, jež měly uložené v krabičce se šperky a kráslicími prostředky. Takovou krabičku dostávala každá z nich a obvykle ji měla uloženou ve své cele. Dívky byly k sobě navzájem připoutány za zápěstí otrockými náramky. Na každém konci řady stál dozorce. Otrokyně byly oděny do lehkých plášťů s kápí, jež jim sahaly těsně nad lem krátkých šatů. Pláště měly široké rukávy a pod bradou se zavazovaly šňůrkou. Do jisté míry je chránily před sluncem, avšak spíše je měly chránit před zvědavými pohledy kolemjdoucích. Podle pásků na kápích nosily některé z dívek bílé hedvábní, jiné zas červené. Dívky bílého hedvábní dozorce po dobu strávenou mimo dům obvykle opatřovali železnými pásy. Dívky nebyly z domu Cernů ani z domu Portů, ale z některého z menších domů ulice Cejchů.

Zaslechl jsem, jak soudce dvakrát udeřil do gongu, aby oznámil hledišti, že další dostih začíná za deset ehnů. Zvedl jsem se a zamířil k východu. Někteří z diváků na mě pohlíželi se špatně skrývanou nevolí, jež se téměř rovnala pohrdání. Dostihový fanoušek z Aru zůstává až do posledního závodu, někdy i déle, aby mohl rozebrat dostihy a sdělit ostatním, co měl ten který jezdec udělat, aby dovedl tarua k vítězství. Navíc jsem nenosil ani proužek některé z frakcí. Měl jsem v úmyslu odpočinout si v Capaciánských lázních, dát si lehkou večeři v nějaké krčmě a pak se vrátit do domu Cernů. V lázních, obvykle u bazénu Modrých květín, bývala dívka jménem Nela, s níž jsem rád plaval. Až se vrátím do domu Cernů, Elizabeth už bude mít snědenu svou porci obilné kaše. Bude mi vyprávět o svém dni a já jí zase budu vyprávět o svém, či alespoň o větší části z něho. Těšil jsem se, až jí na konci výcviku dovolí opouštět dům častěji, protože jsem ji chtěl vzít na dostihy a snad i do lázní, i když nejspíš ne do bazénu Modrých květín.

Od doby, kdy byly dívky přivezeny z Voltaie, uplynulo asi dvacet dní. Elizabeth a dvě další dívky, Virginia a Phyllis, však cvičily teprve pátý den. Zdržení bylo způsobeno určitými rozhodnutími, jež Flaminus a Ho-Tu učinili ohledně Virginie a Phyllis. Já sám jsem byl u toho, když je oné noci Flaminus vyslyšel v jejich klecích a když souhlasily, že podstoupí výcvik, aby mohly být otrokyněmi. Čekal jsem, že se s tím začne ihned, avšak mylil jsem se. Zatímco ostatní zajatky ze Země byly přemístěny do železné ohrady, zůstaly Virginia s Phyllis celých patnáct dní v malých zděných kotcích s železnou mříží. Tyto kotce jsou zkonstruovány tak, aby v nich nebylo možné úplně se natáhnout. Po čase to přináší značné bolesti. Phyllis byla navíc podle Flaminiových pokynů na několik ahnů denně přivazována za zápěstí k mřížím, tak jako první noc, krmena kaší rukou a napájena z činěné láhve, vpravené mezi rty. Konečně se i Phyllis začala ptát dozorce, zda mají být opravdu vycvičeny. Bylo to zbytečné, protože dozorce anglicky nerozuměl, a tak na tuto otázku, znovu a znovu kladenou, neodpovídal. Podle pokynů na ně nemluvil ani gorejsky, a pokud možno si jich nevšímal. Krmil je a napájel jako zvířata, jimiž otrokyně z gorejského pohledu také jsou. Flaminus stále nepřicházel. Celé dny zůstávaly vtěsnány v klecích, zoufalé, osamělé, zanedbávané, zjevně přehlédnuté a zapomenuté. Náhle nedočkavě čekaly na každé zarachocení závory na dveřích.

Když Flaminus konečně přišel, stručně jim oznámil, že nebudou cvičeny, a vzdálil se. V tom okamžiku propadly obě dvě hysterii. Druhý den se Flaminus opět objevil, avšak přišel si pouze pro jakési záznamy, jež tam předchozího dne zapomněl. Zoufale a hystericky na něho křičely, prosily ho, aby je vzal z klecí a mohly být cvičeny. Flaminus, zjevně pohnut jejich prosbami, jim sdělil, že promluví s Cernem, pánem domu, a vrchním dozorcem Ho-Tuem. Vrátil se až další den pozdě večer, kdy se dívky dozvěděly, že Cernus, pohnut k laskavosti, jim poskytne možnost výcviku, a s úlevou se rozplakaly. Byly však přísně varovány, že pokud se výcvik nebude dařit podle otrokářových představ, odešlou je neprodleně zpět do kotců. Flaminus pak přijal jejich usazené díky za to, že se za ně přimluvil.

Vzhledem k tomu, že Elizabeth měla být vedoucí dívkou skupinky, byla u toho, když Virginia a Phyllis opouštěly kotce. Doprovázel jsem ji. Dozorce vytáhl mříže a s bičem v ruce se postavil před ně. Virginia a Phyllis vylezly po čtyřech ven. Nedokázaly se postavit na nohy. Dozorce připoutal Phyllis za jedno zápěstí k mříži a svázal Virginii zápěstí za zády. Pak Virginii odnesl dolů a položil na kolena před Flaminia a Ho-Tua. Elizabeth a já jsme stáli v pozadí. Dozorce se poté vrátil nahoru, odvázel Phyllis, aby ji vzápětí spoutal zápěstí za zády, stejně jako předtím Virginii, odnesl dolů a položil ji vedle Virginie. Pak je vzal za hlavy a postrčil dopředu tak silně, že padly tváří na kamennou podlahu.

"Jsou želička připravena?" tázal se Ho-Tu dozorce. Muž přikývl.

Ho-Tu mu pokynul a muž odnesl Virginii k cejchovací žebřině. Připoutal ji k ní a zajistil pákou stehno tak, aby s ním nemohla pohnout. Mlčky tam stála se zápěstími za zády a sledovala blížící se želičko s nádherným, dobella rozžhaveným písmenem na konci. Křičela, když bylo želičko přitisknuto k jejímu tělu, pevně a rozhodně, po dobu nejméně tří hnnů. Plakala, celá bez sebe, zatímco dozorce uvolňoval páku, aby ji propustil. Pak ji zvedl ze žebřiny a položil na kamennou podlahu Ho-Tuovi a Flaminiovi k nohám. Phyllis měla v očích strach a vzlykala, ale ani ona se nijak nebránila, když ji dozorce zvedl, odnesl k žebřině a připoutal ji k ní.

"Stále značkujeme ručně," obrátil se ke mně Ho-Tu. "Mechanické nástroje jsou příliš uniformní a kupci mají rádi ručně označená děvčata. Mimo to je pro otrokyni lepší, je-li označena mužem. Je z ní pak dobrá otrokyně. Žebřina je však užitečná, protože značka není rozmazaná. Strius," ukázal na dozorce, "má jedna z nejlepších želiček v Aru. Jeho práce je téměř vždy přesná a čistá."

Phyllis Robertsonová pohodila hlavou a bezmocně vykřikla. I ona tiše štkala a třásla se po celém těle, když ji dozorce Strius zvedl ze žebřiny a položil vedle Virginie.

Obě dívky plakaly.

Flaminus jim jemně natáhl nohy a masíroval je. Jsem si jist, že kvůli bolesti ze značkování ani nevnímaly bolest, kterou jim mohla působit jeho masáž, jež měla obnovit cit a sílu v jejich bolavých údech.

Slyšel jsem, jak se ke mně blíží jakási žena, slyšel jsem cinkot jejich zvonečků.

Ohlédl jsem se a můj překvapený pohled se střetl se ženou v hedvábí rozkoše. Byla velmi krásná, ale z jejího výrazu se dala vyčíst jistá tvrdost a pohrdání. Měla žlutý kroužek domu Cernů a nosila žluté hedvábí rozkoše. Na levém kotníku jí cinkaly dvě řady otrockých zvonečků. Na krku měla zavěšenu píšťalku a v pravé ruce, se smyčkou omotanou okolo zápěstí, držela otrokářský bičík. Její pleť byla světlá, avšak oči i vlasy měla velmi tmavé a ústa velmi červená. Pohyby jejího nádherného těla působily pozorovateli pravá muka. S mírným úsměvem zaznamenala černou barvu mé tuniky a značku dýky na mém čele. Rty měla plné a nádherně vykrojené, což byl zřejmě vyšlechtěný rys jejího chovu. Nepochyboval jsem, že tato černovlasá, bezcitně krásná žena pochází z chovu otrokyň rozkoše. Byla to jedna z nejsmyslnějších bytostí, jaké jsem kdy viděl.

"Jsem Sura," řekla s pohledem upřeným na mě. "Učím dívky poskytovat rozkoš mužům."

"Jsou tu tyto tři," pravil Ho-Tu a ukázal na dvě označené dívky a Elizabeth.

Flaminius povstal a nechal obě vzlykající dívky ležet na kamenné podlaze.

"Poklekněte," oslovila Sura dívky v gorejštině.

"Poklekněte," řekl Flaminius anglicky.

Obě čerstvě označené dívky se slzami v očích s námahou poklekly.

Sura je obešla a pak se zastavila u Elizabeth. "Svlékni se," rozkázala jí.

Elizabeth poslušně rozvázala kníčku na levém rameni svého oděvu.

"Klekní si k nim," poručila Sura a Elizabeth přešla k Virginii a Phyllis a klekla si mezi ně.

"Dejte jí náramky," řekla Sura a dozorce Elizabeth ihned spoutal ruce za zády, stejně jako předtím druhým dvěma dívkám.

"Ty jsi vedoucí dívka?" otázala se Sura Elizabeth.

"Ano," přisvědčila Elizabeth.

Sura stiskla jedním prstem spínač otrokářského bičíku a otočila kotoučkem. Špička začala žlutě svítit.

"Ano, paní," opravila se Elizabeth.

"Jsi barbarka?"

"Ano, paní." Sura si před Elizabeth uplivila.

"Všechny jsou barbarky," sdělil jí Ho-Tu.

Sura se otočila a znechuceně na něho pohlédla. "Cernus ode mě žádá, abych cvičila barbarky?" tázala se nevěřicně. Ho-Tu pokrčil rameny.

"Udělej, co se dá," řekl Flaminius. "Všechny jsou velmi inteligentní a nadějně."

"Ty nemáš o těchto věcech ani ponětí," mávla rukou Sura.

Flaminius rozladěně sklopil zrak.

Sura přešla k dívkám, uchopila Virginii za bradu a krátce jí pohlédla do očí. Pak znovu odstoupila. "Její tvář je příliš úzká," prohlásila, "a pihovatá, a navíc je příliš hubená, příliš hubená."

Ho-Tu pokrčil rameny.

Sura si prohlédla Elizabeth. "Tahle," zhodnotila, "byla Tučukánka. Umí se nejvýš tak starat o bosky nebo vydělávat kůže."

Elizabeth si odpověď raději ponechala pro sebe.

"A tato," pokračovala Sura, zkoumajíc Phyllis, "má tělo otrokyně, ale cožpak se umí pohybovat? Už jsem barbarky viděla. Neumějí se ani postavit rovně. Neumějí chodit."

"Udělej, co se dá," opakoval Flaminius.

"Je to beznadějně," řekla Sura a vrátila se k nám. "S těmi se nedá nic dělat. Zbavte se jich a prodejte je na menším kvádru. Hodí se leda k hrncům." Sura otočila kotoučkem na otrokářském bičíku a pak bičík vypnula.

"Suro," řekl Flaminius.

"K hrncům," odsekla Sura.

Ho-Tu zavrtěl hlavou. "Sura má pravdu," řekl, snad až příliš souhlasně. "Hodí se leda k hrncům."

"Ale -" namítl Flaminius.

"K hrncům," opakoval Ho-Tu.

Sura se triumfálně rozesmála.

"S takovými barbarkami by nikdo nic nesvedl," řekl Ho-Tu Flaminiovi. "Dokonce ani Sura."

Z držení Suřiny hlavy jsem poznal, že slyšela, co Ho-Tu řekl, ale nevěnovala pozornost tomu, jakým tónem to řekl.

Postřehl jsem, že Ho-Tu na Flaminia spiklenecky zamrkal.

Na lékařově tváři se rozlil úsměv. "Máš pravdu," přisvědčil, "s takovými barbarkami by nikdo nic nesvedl. Nikdo by je nedokázal vycvičit, snad jen Tethrita z domu Portů."

"Na tu jsem zapomněl," připustil Ho-Tu.

"Tethrita je neotesaná tharlarionice," vykřikla hněvivě Sura.

"Je to nejlepší cvičitelka v Aru," namítl Ho-Tu.

"Já, Sura, jsem nejlepší v Aru."

"Jistě," řekl Ho-Tu.

"Kromě toho," prohodil Flaminius k Ho-Tuovi, "dokonce ani Tethrita z domu Portů by nedokázala takové barbarky vycvičit."

Sura si nyní znovu a pečlivěji prohlížela dívky. Přitiskla palec pod Virginiiu bradu. "Neboj se, ptáčátko," konejšila ji gorejsky. Pak odtáhla prst a Virginia držela hlavu zpřímá na svém stíhlém krku. "Některým mužům by se mohla líbit úzká pihovatá tvář," řekla Sura. "A má šedé oči, to je velmi dobré." Sura se pak obrátila k Elizabeth. "Ty jsi asi ta hloupá," oslovila ji.

"To si zrovna nemyslím," řekla Elizabeth a kysele dodala: "Paní."

"Dobrá," zamumlala Sura, "dobrá."

"A ty," naklonila se k Phyllis, "s tělem otrokyně rozkoše, co s tebou?" Sura pozvedla otrokářský bičik, který byl nyní vypnutý, a přejela Phyllis chladným kovem po levém boku. Přestože byla před několika okamžiky cejchována a celé tělo ji bolelo, Phyllis se s tichým vzdechem instinktivně pohnula. Sura si všímala pohybů jejích ramen a břicha.

Napřímila se, pustila bičik a nechala ho viset na smyčce kolem zápěstí.

"Jak mám cvičit otrokyně bez kroužků?" ukázala na Virginii a Phyllis.

Ho-Tu se usmál. "Zavolej kováře!" poručil dozorcí. "Ať připraví kroužky!"

Dívky ke svému překvapení zjistily, že dozorce jim snímá pouta.

Flaminius Virginii a Phyllis pokynul, aby povstaly a procházely se po místnosti. Na nejistých nohou doklopýtaly do rohu místnosti, kde se opřely jednou rukou o stěnu a začaly ji drobnými krůčky obcházet. Elizabeth, která nyní byla rovněž volná, k nim přistoupila a snažila se jim pomoci. Nemluvila však na ně. Všichni si o ní mysleli, že hovoří jen gorejsky.

Kovář po svém příchodu sňal ze stojanu u stěny dva úzké rovné železné pruty, které nevypadaly jako pláty, ale spíše jako hranoly jeden centimetr široké a přes třicet centimetrů dlouhé.

Dívky pak byly vyzvány, aby přistoupily ke kovářině. Nejprve Virginia a po ní Phyllis položily hlavy a hrdla na kovářinu. Rukama křečovitě svíraly její okraje. Kovář pak zručnými údery těžkého kladiva ohnul řinčící železné pruty kolem jejich hrdel. Mezi oběma konci kroužku ponechal asi půlcentimetrovou mezeru. Kroužek jim dokonale seděl. Virginie i Phyllis pak odstoupily od kovářiny a prsty si osahávaly kov na svých hrdlech. Nyní se staly skutečnými otrokyněmi.

"Bude-li váš výcvik úspěšný," oznámil dívkám Flaminius a ukázal na žlutě emailovaný, legendární kroužek domu Cernů, který nosila Elizabeth, "dostanete včas hezčí kroužek. Bude mít dokonce i zámek."

Virginia na něho upřela prázdný pohled.

"Hezčí kroužek by se vám líbil, nebo ne?" ptal se Flaminius.

"Ano, pane," odpověděla Virginia otupěle.

"A co ty, Phyllis?" obrátil se Flaminius k druhé dívce.

"Ano, pane," zašeptala.

"Kdy a zda vůbec dostanou kroužek se zámkem, rozhodnu já," připomněla Sura.

"Jistěže," odtušil Flaminius, sklonil hlavu a ustoupil o krok vzad.

"Poklekněte," přikázala dívkám Sura a ukázala na kamennou podlahu před svými nohama.

Virginia ani Phyllis tentokrát nepotřebovaly překlad a společně s Elizabeth rychle poklekly před Surou.

Sura se obrátila k Ho-Tuovi. "Ta Tučukánka," řekla, "bydlí u zabijáka. Proti tomu nic nemám. Ostatní dejte do cel dívek červeného hedvábí."

"Jsou bílé hedvábí," podotkl Ho-Tu.

"Budiž," zasmála se Sura, "tak je dejte k dívkám bílého hedvábí. Krmte je dobře. Málem jste je zchromili. Jak mám cvičit chromé barbarky?"

"Však ty to dokážeš," řekl jí vřele Flaminius.

Sura na něho chladně pohlédla a lékař sklopil zrak.

"Během prvních týdnů," řekla, "budu také potřebovat někoho, kdo hovoří jejich jazykem. Když nebudou cvičit, musí se učit gorejsky, a rychle."

"Pošlu někoho, kdo hovoří jejich jazykem," přikývl Flaminius. "A zařídím také, aby se učily gorejsky."

"Překládej mi," vyzvala ho Sura a obrátila se ke třem klečícím dívkám. Promlouvala k nim pak v krátkých větách a vždy se odmlčela, aby Flaminius mohl tlumočit.

"Jsem Sura," řekla. "Budu vás cvičit. Během mých hodin budete mými otrokyněmi. Budete dělat vše, co vám řeknu.

Budete pracovat. Budete pracovat a učit se. Budete příjemné. Naučím vás to. Budete pracovat a budete se učit. Bojte se mě," varovala je na závěr. I poslední její slova Flaminius přeložil.

Pak Sura beze slova zapnula otrokářský bičik, otočila kotoučem, až se špička rozzářila jasným světlem, a udeřila tři klečící dívky. Výboj musel být dost silný, soudě podle spršky ohnivých žlutých jehliček a bolestivého křiku dívek. Znovu a znovu bušila Sura do dívek, naplň omráčených a naplň šílených bolestí. Nebyly schopny pohybu, dokázaly jen křičet a plakat. Dokonce i Elizabeth, o níž jsem věděl, že je bystrá a statečná, vypadala ochromeně. Pak Sura otočila kotoučem a vypnula bičik. Tři dívky se v bolestech válely na podlaze a vzhlížely k ní se strachem v očích, včetně hrdé Elizabeth. Tráslly se po celém těle a oči měly rozšířené děsem.

"Bojte se mě," zopakovala měkce Sura. Flaminius jim to přeložil. Pak se Sura obrátila k Flaminiovi. "Ať je pošlou do mé cvičební místnosti o šestém ahnu," řekla, otočila se a odkráčela pryč. Otročné zvonečky na jejím levém kotníku se blýskaly.

Opustil jsem ochozy dostihového stadionu a sestupoval po šikmé kamenné plošině dolů, poschodí za poschodím. Dostihy opouštělo jen málo lidí, ale minul jsem několik opozdílů, kteří kráčeli vzhůru. Snad se někde zdrželi, anebo se uvolnili ze svých dílen až pozdě odpoledne. V jednom z ohybů šikmé plošiny stál malý hlouček mladíků, podle oblečení tkalců, kteří hráli s velkými kostkami. Míchali je v koženém váčku a rozhazovali je po kamenných dlaždicích. V podloubí pod stadionem bylo živo. Nacházela se tu spousta stánků, kde se prodávalo nejrůznější zboží, obvykle levné a nepříliš kvalitní. Daly se zde koupit špatně utkané malé tapiserie, amulety a talismany, modlitební šňůrky s uzlíky, papírky s pochvalnými texty na počest kněží-králů, spousta ozdobných předmětů z laciného kovu, šňůry perel z vosčích výměšků, brože z leštěných lastur, špendlíky s hlavičkami vyřezanými z hrotů kailaučích trojzubců, zuby sleenů pro

šťěstí, roucha, závoje a tuniky z rypsové látky v různých kastovních barvách, laciné nože, opasky a měšce, lahvičky s parfém, jež bývaly vynášeny až do nebes, a také malé hliněné barevné kopie stadionu a dostihových tarnů. Spatřil jsem i stánek s levnými a špatně ušitými sandály, o nichž prodejce prohlašoval, že jsou stejné, jaké nosí Menicius z Port Karu. Tento žlutý jezdec vyhrál jeden z dostihů, jež jsem před chvílí zhlédl. Říkalo se o něm, že zvítězil celkem šest tisíckrát a stal se v Aru a jistých městech na severu oblíbeným hrdinou. V soukromí prý byl krutý a požívačný, prodejný a marnivý, ale jakmile usedl do sedla dostihového tarnu, jen málokdo zůstal při pohledu na něho klidný. Říkalo se, že nikdo neumí vést tarnu jako Menicius z Port Karu. Povšiml jsem si, že sandály šly docela dobře na odbyt. Dvakrát ke mně přistoupil muž s malým svitkem, který údajně obsahoval důležité informace o příštích dostizích, tarnech, kteří mají letět, jejich jezdcích, časech dosažených v předešlých dostizích a podobně. Tušil jsem, že bych v nich nenašel nic víc, než stálo na velkých veřejných vývěškách se zpravodajstvím z dostihů, z nichž je zřejmě opsali. Tito muži pokaždé tvrdili, že mají něco důležitého, co ve veřejných vývěškách není. Já však věděl, že takové informace by se k těmto mužům nikdy nedonesly.

"Jsem osamělá," oslovila mě klečící dívka u jednoho ze stánků a pozvedla ke mně své paže. Pohlédl jsem na ni. Byla to docela hezká dívka v ušpiněném hedvábí rozkoše. Byla uvázaná na řetězu a její pán, který ji hodlal pronajmout na čtvrt ahnu, svíral v pěsti koženou rukojeť. "Užij si s ní," vyzval mě, "ta ubohá děvka je osamělá, jen za jeden tarnský měďák."

Odvrátil jsem se a prodíral se davem pryč.

Když jsem procházel pod hlavním obloukem stadionu směrem k široké ulici, nazvané vzhledem k blízkosti dostihové dráhy Třída tarnů, kdosi za mnou promluvil: "Dostihy se ti snad nelíbily?"

Byl to hlas muže, jenž seděl v řadě za mnou a kvůli kterému jsem si vyměnil místo, aby mě nepoznal malý bláznivý Hup. Byl to týž muž, který mluvil s pohrdáním o Hinrabiánovi na arejském trůně a který si od Hupa koupil cukroví.

Uvědomil jsem si, že ten hlas odněkud znám.

Otočil jsem se.

Spatřil jsem hladce oholenou, hranatou vznešenou tvář, částečně zahalenou kápi rolníka a obrovité tělo v hrubém rypsovém oděvu kasty, jež je na Goru považována za nejnižší ze všech. Před mnou stál muž, kterého jsem si nemohl s nikým splést, přestože jsem ho naposledy viděl před mnoha lety, kdy ještě nosil mohutný vous, a přestože jeho tělo bylo nyní oděno v šatu rolníka. V pravé ruce držel těžkou rolnickou hůl, metr osmdesát dlouhou a nejméně pět centimetrů širokou.

Muž se na mě usmál a odkráčel pryč.

Vyrazil jsem za ním, avšak pod nohy se mi připlétl blázen Hup. Tác mu upadl na zem a cukroví se rozsypalo.

"Jej, jej, jej!" křičel zoufale Hup. Pokusil jsem se ho překročit, avšak kolem nás se vytvořila tlačence a obrovitý muž převlečený za rolníka mi zmizel z dohledu. Běžel jsem za ním, ale nikde jsem ho nenašel.

Hup poskakoval za mnou a zlobně mě tahal za cíp tuniky. "Zaplat'! Zaplat'!" kvílel.

Pohlédl jsem na něho a v jeho vykulených, nesejně velkých očích prostřáčka jsem neshledal žádné známky poznání.

Jeho ubohá mysl si vůbec nevzpomínala na tvář muže, který mu zachránil život. Dal jsem mu stříbrný čtyřicetník, mnohem víc, než bych měl za rozsypané cukroví zaplatit, a odkráčel pryč. "Díky, pane," kvílel Hup a poskakoval střídavě po jedné a druhé noze. "Díky, pane!"

Hlava se mi točila. Co to mělo znamenat, ptal jsem se, že je v Aru?

Kráčel jsem ulicí a v hlavě jsem měl zmatek a nepokoj. Dýchal jsem zprudka a zhluboka.

Toho muže s velkou holí v oděvu rolníka jsem si nemohl s nikým splést.

Byl to Marlenus z Aru.

Kapitola třináctá

Míp

"Nechápu, jak k tomu mohlo dojít," prohlásila Nela. Ležel jsem ospale na břiše na velké pruhované osušce, zatímco ona se ke mně skláněla a silnými rukama mi svědomitě vtírala do těla lázeňský olej.

"Když už nikdo jiný," dodala, "alespoň dcera Mina Tentia Hinrabia by měla být v bezpečí."

Něco jsem zabručel, protože mě to příliš nezajímalo.

Nela, podobně jako většina ostatních v lázních, nemluvila o ničem jiném než o podivném zmizení a předpokládaném únosu Claudie Tentie Hinrabie, pyšné a zkažené dcery správce města. Zmizela pravděpodobně z Ústřední věže, z traktu, kde se nacházely soukromé pokoje správce, jeho rodiny a blízkých spolupracovníků, přímo před nosem taurentiánské gardy. Kapitán Taurentiánů Saphronicus byl, jak se dalo očekávat, vztekem bez sebe. Nechal prohledat celé město i okolní krajinu a shromáždil všechna hlášení, která mohla její zmizení nějak objasnit. Samotný správce se se svou chotí a mnoha dalšími příslušníky vznešené rodiny uzavřeli ve svých pokojích a oddali se svému rozhořčení a smutku. Celé město hučelo jako v úle a v ulicích, průchodech a na mostech slavného Aru se šířily stovky zvěstí. Vrchní mudrc Complicius Serenus obětoval na střeše věže mudrců a modlil se za dívčin brzký návrat, a pokud by se tak nestalo, alespoň za její smrt, aby ji nepotkala hanba otroctví.

"Netlač tolik," zabručel jsem k Nele.

"Ano, pane," odpověděla.

Připadalo mi docela pravděpodobné, že Claudii Hinrabii unesli, přestože to nebylo jediné možné vysvětlení její nepřítomnosti. Únosy, pokud vím, jsou běžné na celém Goru a uznává je každé město, pokud ovšem unesené ženy patří

neptiteli, ať už jde o svobodné ženy či otrokyně. Prvním úkolem mladého tarnského jezdce často bývá uchvácení ženy, pokud možno svobodné, z nepřátelského města, kterou pak zotročí, aby už ho nemusely obsluhovat jeho sestry. Sestry ho často vyzývají, aby unesl nepřátelskou dívku co nejdříve a ulehčil jim tak domácí práce. Je-li mladý tarnský jezdec úspěšný a vrátí se domů s nahou dívkou přivázanou k sedlu, vítají ho sestry s radostí a s velkým nadšením připravují dívku pro slavnost, při níž jí je nasazen kroužek.

Domníval jsem se však, že vznešená Claudia Hinrabia z Hinrabiánů by sotva tančila v hedvábí rozkoše na takové slavnosti. Spíše za ni bude požadováno výkupné. Co mě však překvapovalo, byla skutečnost, že se někomu vůbec podařilo ji unést. Chytit do smyčky dívku na vysokém mostě při rychlém přeletu nad městem je těžké, uloupit dceru správce z jejích komnat téměř nemožné. Věděl jsem, že Taurentiáni jsou obratní bojovníci, ostražití a tvrdí, a hinrabiánské ženy jsem tudíž považoval za nejlépe strážené ženy ve městě.

"Snad už zítra," řikala Nela, "bude nabídnuto výkupné."

"Snad," zabručel jsem.

Přestože jsem byl po plavání a olejování ospalý, přemýšlel jsem o Marlenovi z Aru, jehož jsem odpoledne spatřil v podloubí dostihového stadionu. Byl si vědom nebezpečí, jemuž se v Aru vystavoval? Pokud by ho někdo ve městě poznal, byl by okamžitě zabit. Přemýšlel jsem, co ho mohlo přimět k návštěvě slavného Aru. Nepředpokládal jsem, že jeho přítomnost v Aru měla něco společného se zmizením hinrabiánské dívky, protože ji unesli přibližně ve stejnou dobu, kdy jsem se s ním setkal v podloubí stadionu. Mimo to, únos Hinrabiánky by zůstal jen drzým gestem, jímž by se Marlenus k trůnu nepřiblížil o nic víc, než byl dosud, a město by tím nijak neutrpělo. Pokud by měl Marlenus v úmyslu udeřit na Hinrabiány, pravděpodobně by sám doletěl na tarnu na Ústřední věž a osobně se probil k trůnu správce. Byl jsem si jistý, že Marlenus nemá se zmizením Hinrabiánky nic společného. Stále jsem však nechápal, co ho přivedlo do města.

"Jaké výkupné může tak vysoce postavená žena podle tebe přinést?" zeptala se Nela.

"Nevím," přiznal jsem. "Snad Hinrabiánovy cihelny," napadlo mě.

Nela se rozesmála.

Přitiskla mi ruce k páteři a já vycítil její myšlenky. "Bylo by zábavné," řekla poněkud trpce, "kdyby jí ten, kdo ji unesl, nasadil kroužek a ponechal si ji jako otrokyni."

Převalil jsem se na záda, pohlédl na Nelu a usmál jsem se.

"Zapomínám se, pane," řekla a sklopila hlavu.

Nela byla statná dívka, trochu menší postavy. Její tělo nyní halila osuška. Měla modré oči. Byla skvělá plavkyně, silná a vytrvalá. Světlé vlasy měla ostříhané nakrátko, aby si je ve vodě nenamočila. Přesto si dívky při plavání často uvazovaly na hlavu dlouhý široký pruh hladké kůže jako turban. Pod osuškou neměla Nela nic. Na krku, stejně jako ostatní lazebnice, nenosila obvyklý otrocký kroužek, nýbrž řetěz se štítkem. Na štítku stál nápis:

JSEM NELA Z CAPACIÁNSKÝCH LÁZNÍ. BAZÉN MODRÝCH KVĚTIN. STOJÍM JEDEN TARSK.

Nela byla dost drahá, i když v lázních byly bazény, kde dívky stály i tarnský stříbrňák. Tarsk je stříbrný peníz, který má hodnotu čtyřiceti měděných tarnských mincí. Všechny dívky z bazénu Modrých květín stály stejně, s výjimkou učednic, jejichž cena byla deset či patnáct tarnských měďáků. V obrovských Capaciánských lázních byly tucty bazénů. V některých větších bazénech stály dívky pouhý jeden tarnský měďák. Kdo si zaplatil, mohl dívku používat, k čemu chtěl a jak dlouho chtěl, samozřejmě do doby, než se bazén uzavřel.

Když jsem Nelu poprvé před několika dny spatřil, byla v bazénu sama a střídavě plavala prsa a znak. Ihned jsem skočil po hlavě do vody, doplavil k ní, uchopil ji za kotník a stáhl pod hladinu, kde jsem ji líbal. Dotyk jejích rtů i těla mi byl příjemný, a když jsme se vynořili nad hladinu, oba jsme se rozesmáli a já se jí otázel, kolik stojí. "Jeden tarsk," odpověděla mi se smíchem, obrátila se a pohlédla na mě, "ale nejprve si mě musíš chytit."

Tuto hru lazebnic, které předstírají, že ony, pouhé otrokyně, se skutečně pokoušejí muži uniknout, jsem znal. Zasmál jsem se a dívka, která pochopila, že její hru přijímám, se rovněž zasmála. Dívky se obvykle naoko snaží plavat pryč, ale brzy se nechají dostihnout a chytit. Věděl jsem však, že jen málokterý muž by se k těmto dívkám dokázal ve vodě přiblížit, kdyby si to nepřály. Tráví ve vodě většinu dne a říká se, že jsou v ní více doma než cosiánské zpěvné ryby.

"Pohled," řekl jsem a ukázal na protější stranu zaobleného bazénu, která byla asi sto čtyřicet metrů daleko, "pokud doplaveš k okraji, aniž bych tě chytil, budeš po zbytek dne volná."

Překvapeně se na mě podívala, pohybuje ve vodě rukama i nohama.

"Zaplatím tarsk," řekl jsem, "a neužiji tě ani tě nebudu nutit k jiným službám."

Pohlédla na druhou stranu bazénu, kde stál jakýsi malý muž v tunice ze smyčkové tkaniny. Přes rameno měl na koženém řemeni zavěšenu kovovou pokladničku.

"Mluví pán vážně?" ujistila se.

"Ano," přisvědčil jsem.

"Nechyťš mě, když si to nebudu přát," upozornila mě.

"Budeš tedy po zbytek dne volná."

"Ujednáno," řekla.

"Plav!" vybídl jsem ji.

Se smíchem se na mě podívala, položila se na znak a vyrazila ladnými tempy na druhou stranu bazénu. Pak se zastavila, protože viděla, že zůstávám stále na svém místě. Povšiml jsem si, že nespěchala. Věděl jsem, že kdyby chtěla, dokázala by plavat rychle jako vodní ještěrka. Ona mě však chtěla škádlit a plavat těsně přede mnou. Překvapilo ji, že jsem se za ní dosud nepustil.

Byla asi v půli cesty k protějšímu okraji bazénu, když se ve vodě napřímila a pozorovala mě.

V ten okamžik jsem vyrazil vpřed.

Podle nadšených výkřiků muže, který nás sledoval, jsem soudil, že začala opět plavat. Později jsem se dozvěděl, že plavala pomalu na znak, dokud jí nedošlo, že se blíží příliš rychle. Tehdy se převrátila na břicho a lehkými tempy zamířila k okraji bazénu. Stále se občas ohlížela. Když však ani ne za deset ihňů postřehla, že jsem stále blíž a blíž, začala plavat rychlejšími, různějšími tempy. Vzdálenost mezi námi se však i nadále zkracovala. Plaval jsem jako nikdy v životě a krájel jsem hladinu jako nůž. Za hukotu vody, jež mi vířila kolem uší, jsem si pomyslel, že druhý den se únavou nebudu moci ani pohnout. Každý nádech působil jako bolestivý výbuch v mých plicích. V ten okamžik se opět ohlédla a povšimla si, že se k ní stále rychle blíží. Protože nechtěla ztratit vyhlídky na vzácný den svobody, napjala všechny síly a prudkými, cvičnými tempy nohou i paží vyrazila vpřed jako šipka. Přesto jsem ji stále doháněl. Začala plavat, jak nejrychleji dovedla, různými tempy jako krásná vodní lítice. Přidal jsem a zkracoval její náskok, mé svaly byly náhle nabitě vzrušením z pronásledování. Cítil jsem ji ani ne půl metru před sebou. Zoufale plavala, co jí síly stačily, ale okraj bazénu se zdál ještě příliš daleko. Byl jsem rychlejší. Vycítila to také a náhle se začala chovat jako vyděšené vodní zvíře. Unikl jí bezmocný výkřik. Vyšla z tempa. Vrhla všechny své síly do panického úniku, avšak její skvělý, dynamický rytmus byl ten tam. Plavala teď nepravidelnými tempy, nořila paže příliš hluboko pod hladinu a ztratila dech. Zoufale kopala a plácala do vody a pokoušela se uniknout. A pak jsem ji uchopil rukama za pás. Vztekle vykřikla, zmítala se v mém sevření a snažila se mi vytrhnout. Obrátil jsem ji na znak a chytil jsem řetízek, který měla kolem krku. Pokusila se znovu obrátit, avšak nedařilo se jí strhnout mou ruku z řetízku. Pak jsem ji, bezmocnou, vítězně odtáhl za řetízek k okraji bazénu.

V ústraní mezi vysazenými travinami a kapradinami, kam nebylo vidět, jsem vyzvedl Nelu z bazénu a posadil ji na velkou oranžovou osušku poblíž místa, kde jsem v trávě zanechal svůj oděv a měšec.

"Zdá se, že volný den nezískáš," poznamenal jsem.

Líbil se mi dotek jejího mokrého těla. V očích měla slzy.

"Tahle bude stát jeden stříbrný tarsk," ozval se za mnou tenký hlásek. Pokynul jsem muži, aby si minci vzal z mého měšce, což učinil. Slyšel jsem, jak mince s cinknutím dopadla do kovové pokladničky. Muž se poté opět vzdálil.

"Jak se jmenuješ?" zeptal jsem se jí.

"Nela," odpověděla, "pokud se pánovi líbí."

"Líbí se mi," řekl jsem.

Sevřel jsem dívku v náručí a přitiskl své rty k jejím. Pozvedla paže a položila mi je kolem krku.

Když jsme se přestali líbat, zaplavali jsme si spolu, pak jsme se znovu líbali a znovu si šli zaplavat. Potom mi Nela dala první masáž obyčejným olejem, aby uvolnila špinu a pot a vydrhla mě tenkou ohebnou bronzovou škrabkou.

Následovala druhá masáž, povzbuzující a energická, při níž mě důkladně vytřela osuškou. Potom přišla na řadu třetí masáž s jemnými, vonnými oleji, které mi vtírala do těla. Po masáži jsme dlouho leželi vedle sebe a hleděli na namodralou průhlednou kopuli bazénu Modrých květín.

Jak už jsem se zmínil, v Capaciánských lázních je mnoho bazénů, jež se navzájem liší tvarem, velikostí, výzdobou, teplotou i vůní vody. Teplota bazénu Modrých květín byla příjemně chladná. Vzduch kolem bazénu byl navíc prosycen vůní vemínia, modré divoké květiny, běžně rostoucí v nižších výškách na úbočích Thentisu. Zdi, sloupy, a dokonce i dno bazénu byly vyzdobeny motivy vemínia a mnoho těchto květín bylo rovněž vysazeno v sále. Přestože bazén byl z mramoru, stejně jako cestičky v jeho okolí, větší část plochy byla hojně oseta trávničky, kapradinami a různou další flórou. Bylo zde mnoho zákoutí a mýtin, některé až čtyřicet metrů od bazénu, kde se dalo odpočívat. Slyšel jsem, že Tropický bazén je skvělý, a také bazén Slávy Aru či bazén Severních lesů. Byl tu i jeden nový bazén, nazvaný Lesk Hinrabiánů. Já však, s paží kolem Nely, která se ke mně tiskla, jsem byl spokojen s bazénem Modrých květín.

"Líbíš se mi," řekla.

Políbil jsem ji a pohlédl opět k střešní kopuli.

Vzpomněl jsem si na Harolda z národa Tučuků. Bazény byly nádherné, avšak já věděl, že kdesi v tmavé místnosti, spoutaní řetězy, čekají mužští otroci, kteří je noc co noc čistí. A byly tu také arejské lazebnice, mezi nimi i Nela, o nichž se říkalo, že jsou nejkrásnější z celého Goru. Harold byl jako chlapec lázeňským otrokem ve městě Turii, dokud se mu nepodařilo uprchnout. Vyprávěl mi, že lazebnice je někdy za trest uvržena do tmavé místnosti s otroky. Přitáhl jsem Nelu blíž k sobě a ona na mě překvapeně pohlédla.

Nela byla otrokyní od čtrnácti let. K mému překvapení se narodila v Aru. Žila sama se svým otcem, který hodně sázel na dostizích. Zemřel, a protože jeho dluhy nechtěl nikdo převzít, stala se jeho dcera podle gorejských zákonů státním majetkem, aby bylo možné je vypořádat. Přesně podle zákona pak byla prodána ve veřejné dražbě. Výtěžek byl, znovu podle zákona, použit k částečné úhradě pohledávek věřitelů. Nejprve ji za osm stříbrných tarsků koupil majitel jedné z veřejných kuchyní, bývalý věřitel jejího otce, jenž na ní chtěl vydělat. Rok myla v kuchyni nádobi, spala na slámě spoutaná řetězy a pak, když její tělo nabylo ženštějších rysů, nasadil jí pán okovy a odvedl ji do Capaciánských lázní, kde usmlouval cenu čtyř zlatých mincí a jednoho stříbrného tarsku. Začala v jednom z velkých betonových bazénů jako dívka za jeden tarnský měďák a po čtyřech letech se stala dívkou za stříbrný tarsk v bazénu Modrých květín. Nyní, několik dní poté, co jsem se s Nelou seznámil, jsem ležel na silné pruhované osušce a vnímal, jak mi do kůže vtírá lázeňské oleje.

"Doufám," řekla Nela a hnětla mé tělo silněji, než bylo nezbytné, "že z Claudie Tentie Hinrabie udělali otrokyni."

Zvedl jsem hlavu, opřel se o lokty a pohlédl na ni.

"To myslíš vážně?" zeptal jsem se.

"Ano," řekla trpce Nela, "ať ji vypálí značku a nasadí kroužek. Ať ji nutí sloužit mužům."

"Proč ji tak nenávidíš?" podivil jsem se.

"Je svobodná," odpověděla Nela, "urozená a bohatá. Takové ženy by měly pocítit železo. Jen ať tančí podle biče."

"Měla bys ji litovat," napomenul jsem ji.

Nela pohodila hlavou a rozesmála se.

"Je to nevinná dívka," namítl jsem.

"Jednou nechala své otrokyni uřezat nos a uši jen za to, že upustila zrcadlo," řekla Nela.

"Jak to víš?"

"V Capaciánských lázních se dozvíš o všem, co se v Aru stane," zasmála se a věnovala mi trpký pohled. "Doufám, že z ní bude otrokyně. Doufám, že ji prodají do Port Karu."

Usoudil jsem, že Nela musela hinrabiánské děvče skutečně velmi nenávidět.

"Jsou Hinrabiáni v Aru oblíbení?" zeptal jsem se.

Nela mi přestala masírovat záda.

"Neodpovídej, nechceš-li."

"Ne," řekla a já vycítil, že se rozhlíží kolem. "Nejsou oblíbení."

"A co Kazrak?"

"Ten byl dobrým správcem," řekla. "Ale už je pryč."

Začala mi opět masírovat záda. Olej sladce voněl a v jejích dlaních mi připadal teplý.

"Jednou, když jsem byla malé děvče," vyprávěla, "ještě než jsem se stala otrokyní, viděla jsem Marlena z Aru."

"Vážně?" opáčil jsem se zájmem.

"On byl skutečným ubarem ubarů." V jejím hlase jsem postřehl jistou úctu.

"Možná že se Marlenus jednoho dne vrátí."

"Nemluv tak," zašeptala. "V Aru už bylo mnoho mužů naraženo na kůl za menší přestupek."

"Slyšel jsem, že je ve Voltai," pokračoval jsem.

"Minus Tentius Hinrabijs," řekla, "vyslal do Voltaie alespoň tucetkrát setniny bojovníků, aby ho vyhledaly a zabily, ale Marlenus pokaždé unikl."

"Proč by ho Hinrabián chtěl zabít?"

"Bojí se ho," řekla, "bojí se, že se vrátí do Aru."

"To je nemožné," namítl jsem.

"V těchto dnech je možné ledacos."

"Chtěla bys ho znovu vidět v Aru?" zeptal jsem se.

"On byl," řekla dívka s pýchou v hlase, "ubarem ubarů." Mocně mi hnětla svaly svými prsty a já z jejích doteků cítil nadšení. "Když mu na Ústřední věži veřejně odepřeli chléb, sůl a oheň, když ho vyhnali z Aru, do něhož se pod pohrůžkou smrti nesmí nikdy vrátit, víš, co řekl?"

"Ne," odpověděl jsem, "to nevím."

"Řekl: 'Jednou se vrátím do Aru.'"

"Tomu sama nevěříš."

"Mohla bych ti vyprávět, co všechno jsem slyšela," pravila, "ale bude lépe, když o tom nebudeš vědět."

"Jak si přeješ," odpověděl jsem.

"Řekl: 'Jednou se vrátím do Aru,'" opakovala s jistou úctou v hlase.

"Viděla bys ho ráda znovu na trůně?"

Zasmála se. "Jsem Arejka. A on byl Marlenus. Ubar ubarů!"

Převalil jsem se na záda, uchopil Nelu za zápěstí, přitáhl ji k sobě a políbil. O tom, že to odpoledne jsem v podloubí stadionu viděl Marlena z Aru, jsem jí raději neřekl.

Když jsem odcházel z lázní, střetl jsem se náhodou s chovatelem tarnů, s nímž jsem se poprvé setkal, když jsem sledoval partii hry před Spindiovou tavernou, kterou sehrál slepý hráč s vinařem. Byl to onen malý, drobný muž s krátce přistříženými hnědými vlasy. Měl hranatou tvář, na jeho postavu snad až příliš širokou. Povšiml jsem si, že na levém rameni nosí zelený proužek, naznačující, že je přívržencem zelených.

"Vidím, že dnes máš na sobě červený oděv bojovníka," poznamenal, "místo černého oděvu zabijáka."

Přešel jsem to mlčky.

"Přestrojení jsou užitečná věc," řekl, "na lovu." Usmál se na mě. "Líbilo se mi, jak jsi tehdy po hře dal hráči dvojitou tarnskou minci."

"Nepřijal ji," odpověděl jsem. "Pro něho to bylo černé zlato."

"A měl pravdu," přisvědčil chovatel tarnů, "na mou věru."

"Má stejnou hodnotu jako žluté zlato," odsekl jsem.

"Pravda," připustil chovatel tarnů, "to je třeba mít na paměti."

Otočil jsem se k odchodu.

"Pokud máš v úmyslu stolovat někde v této čtvrti," otázel se, "mohu se k tobě připojit?"

"Jistě," přisvědčil jsem.

"Znám jednu dobrou tavernu," řekl, "jejíž majitelé mají v oblibě zelené. Mnozí z naší frakce tam po dostizích jedí a pijí."

"Dobrá," souhlasil jsem. "Mám hlad a rád bych se napil. Doved' mě na to místo."

Taverna, stejně jako Capaciánské lázně, byla nedaleko stadionu. Jmenovala se, dost přiléhavě, U zeleného tarna a jejím majitelem byl Kliimus, bodrý, holohlavý chlapík s červeným nosem. Obsluhující otrokyně rozkoše měly na sobě zelené hedvábí, rovněž desky stolů a stěny byly obarveny na zeleno. Na zdech visely tabule se seznamy a výsledky a památné předměty, jako například sedlové kruhy a tarnské postroje opatřené cedulkami. Nechyběly ani obrazy tarnů a slavných jezdců, kteří zvítězili v barvách zelených.

Ten večer však byla taverna poměrně tichá, protože zelení neměli dobrý den. Navíc mnozí místo dostihů probírali případ dcery hinrabiánského správce, hloubali nad tím, kde se asi nachází, a přeli se, jak mohl být únos, došlo-li k němu

vůbec, proveden takřka před zraky taurentiánských gardistů. Poblíž Ústřední věže v té době nebyli spatřeni žádní tarni a podle hlášení do věže nevstoupil nikdo neznámý. Byla to záhada, kterou ihned začal přetřásat celý Ar.

Chovatel tarnů, jemuž ostatní v taverně říkali Mip, koupil jídlo - bosčí řízek se žlutým chlebem, hrachem a toriánskými olivami a k tomu dva zlatohnědé škrobovitě suly, rozkrojené napůl a pokapané taveným bosčím sýrem. Já jsem koupil pagu a několikrát jsme si nechali naplnit džbánec.

Mip byl veselý chlapík a přes příslušnost ke své kastě a krátce střižené vlasy tak trochu švihák. Jeho hnědá kožená tunika byla pošíta zelenými proužky a rovněž tarnskou čepicí zdobil zelený střípec. Chovatelé tarnů si většinou stříhají vlasy nakrátko, stejně jako kováři. Práce v tarnských kotcích a cvičení tarnů je těžká práce, při níž se člověk zapotí.

Mipovi jsem se, kdoví proč, zřejmě zamlouval. Když jsme spolu pili, rozpovídal se o frakcích, organizaci dostihů, tréninku tarnů a jezdců, nadějích zelených i jiných frakcí, o některých jezdcích a některých ptácích. Předpokládám, že málokdo v Aru toho o dostizích věděl tolik co Mip.

Když jsme pojedli a napili se, pozval mě Mip do tarnského kotce, v němž pracoval. Byl to jeden z velkých kotců zelených.

Rád jsem jeho pozvání přijal, protože jsem v kotci frakce nikdy předtím nebyl.

Kráčeli jsme temnými ulicemi Aru, a přestože některé z nich byly zřejmě nebezpečné, nikdo nás nezdržoval. Ti, co nás míjeli, tak ovšem činili s jistou obezřetností a povytaženými noži. Snad jen skutečnost, že jsem byl bojovník a u boku se mi houpalo pouzdro s mečem, odradila některé jedince, kteří by se jinak pokusili odříznout mošnu či přiložit přepadenému na hrdlo ostří, pokud by jim nehodlal vydat kořist dobrovolně. Na Goru není mnoho mužů, kteří by dali svůj život v sázku a změnili své síly s bojovníkem.

Kotec se nacházel v obrovské honosné věži. Kromě něj tu bylo ještě dalších pět kotců, mnoho kanceláří a ložnic pro ty, kdo pracovali pro zelené. V této věži zelení rovněž mají své záznamy, sklady a pokladnici, přestože ve městě vlastní celkem čtyři věže. Tarnský kotec, kde pracoval Mip, byl největší a on, jak jsem si s potěšením všiml, v něm byl nadřizený ostatním. Kotec se nacházel pod střešou věže a zabíral obrovský prostor, kam by se běžně vešla čtyři poschodí. Hradly vypadaly jako gigantická ohýbaná konstrukce z ternového dřeva, lemující kruhové zdi věže. Mnohé hradly byly prázdné, přesto se však v kotci nacházelo více než sto ptáků, připoutaných řetězy. Věděl jsem však, že každému z nich nejméně obden dopřávali pohybu. Někdy, když muži nepracovali uvnitř a velká okna ve zdech věže byla uzavřena, se mohli ptáci volně pohybovat po kotci. Voda pro ptáky přitékala potrubím do nádobek umístěných na trojúhelníkových podstavcích v blízkosti hradů, na podlaze uprostřed kotce však stál ještě velký sud, z něhož ptáci mohli pít, když byli volní. Potrava pro tarny, jež se skládá výhradně z masa, se nabodává na háky a pomocí řetězového vrátku se vyzvedává k jednotlivým hradům. Maso se nikdy nedává na háky ani na podlahu, když jsou ptáci volní. Závodní tarn má velkou cenu a chovatelé nechtějí, aby se navzájem pobili kvůli veří kýtě.

Jakmile Mip vstoupil do kotce, sňal z háčku na zdi nad malým stolkem s lampou a papíry tarnský bičík. Z jiného háčku poblíž sňal druhý bičík, který mi podal. Přijal jsem ho. Jen málokdo se odváží vkročit do tarnského kotce bez bičíku.

Bylo by to čiré bláznovství. Mip, odpovídaje na pozdravy svých lidí, prohlédl svěřené ptáky. S obratností, jíž se dá naučit jedině po letech práce v kotcích, šplhal po kládách z ternového dřeva, které někdy byly i patnáct metrů nad podlahou. Snad proto, že jsem byl mírně opilý, jsem ho následoval. Nakonec jsme dorazili až k jednomu ze čtyř velkých kulatých oken, jež vedla z kotců ven. Spatřil jsem vnější tarnské hradly, které vyčnívaly jako dlouhá břevna daleko nad ulici. Světla Aru byla nádherná. Stoupl jsem si na jeden z hradů. Vzhlédl jsem. Střecha byla sotva čtyři metry nad mou hlavou. Povšiml jsem si, že dostatečně odvážný nebo šilený člověk mohl seskočit ze střechy, zachytit se hradu a vlézt do kotce. Nádherná noční Aru mě vždy znovu a znovu uchvacovala. Musel jsem obdivovat mosty, světla, majáky i spoustu lamp v oknech nesčíslných věží. Postoupil jsem na hradu ještě dál. Cítil jsem, že Mip je rovněž na hradu, kdesi za mnou, skrytý ve stínu. Pohlédl jsem dolů a potřásl hlavou. Připadalo mi, že ulice se v hloubce pode mnou točí a houpá. Dole stáli tři muži a pohybovali svými pochodněmi. Mip přistoupil blíž.

Obrátil jsem se a usmál se na něho. Ustoupil zpět.

"Raději by ses měl vrátit dovnitř," řekl mi, rovněž s úsměvem. "Je to nebezpečné."

Pohlédl jsem vzhůru a spatřil tři oběžnice Goru, velký měsíc a dva malé, z nichž jednomu se říkalo Věžeňský měsíc, z důvodů, které jsem neznal.

Vrátil jsem se po hradu zpět na tlustý rám z ternového dřeva, na němž seděli závodní tarni.

Mip hladil jednoho z tarnů na zobáku. Byl to zřejmě starší kus. Měl červené peří a žlutý zobák s bílými skvrnami.

Hřebínek měl nyní ochablý.

"To je Zelený ubar," řekl a poškrábal ptáka na krku.

Slyšel jsem o něm. Před dvanácti lety byl v Aru velmi slavný. Vyhrál více než tisíc dostihů. Jeho jezdcem byl jeden z velkých hrdinů v tradici zelených, Melipolus z Cosu.

"Vyznáš se v tarnech?" otázal se Mip.

Na okamžik jsem se zamyslel. Někteří zabijáci jsou dobrými tarnskými jezdci.

"Ano," řekl jsem, "vyznám se v nich."

"Jsem opilý," řekl Mip a hladil ptáka po zobáku. Pták natáhl hlavu vpřed.

Přemýšlel jsem, proč tento starý tarn, který už měl svá nejlepší dostihová léta za sebou, nebyl jako obvykle utracen. Snad ho z úcty chtěli nechat dožít, protože takové jednání není mezi příslušníky frakcí neobvyklé. Ředitelé a účetní frakcí však na druhou stranu mají jen malý smysl pro takovou úctu a tarn, který nepřináší zisk, je stejně jako zbytečný otrok prodán či utracen.

"Noc je krásná," poznamenal jsem.

Mip se na mě usmál. "Dobrá," řekl a přešel po rámu z ternového dřeva k dvěma sadám dostihových sedel a postrojů.

Jednu mi hodil a ukázal na hnědého, bystrého tarnu na hradu poblíž. Závodní postroj má, podobně jako obyčejný, dva

kruhy, krční a hlavní sedlový, a šest řemenů. Základní rozdíl spočívá v napnutí otěží mezi oběma kruhy. Dostihové sedlo je však pouhým pruhem kůže, na rozdíl od sedla válečného tarna, které je poměrně velké a k jehož příslušenství patří i sedlové brašny, pouzdra na zbraně a pár otrokářských okovů. Osedlal jsem tarna a s jistými obtížemi, protože pták cítil mé nejisté pohyby, mu nasadil postroj. Mip a já jsme potom tarnům sňali pouta z nohou a vyskočili do sedel. Mip seděl na Zeleném ubarovi. V odřené sedle vypadal skvěle. Otěže držel nakrátko.

Privázali jsme se k sedlům bezpečnostními řemeny.

Dostihové sedlo má místo obvyklého jednoho velkého řemenu dva tenčí řemeny. Jezdec se oběma řemeny přiváže k sedlu tak, aby se vlastně zajišťovaly navzájem. Teorie má za to, že dva slabší řemeny se sice mohou snáze přetrhnout, avšak pravděpodobnost, že se přetrhnou oba najednou, je velmi malá. Dva řemeny si navíc mezi sebou rozdělují tah a tím se nebezpečí přetržení dále snižuje. Díky dvěma tenčím řemenům se samozřejmě ušetří hmotnost, nehledě na to, že jeden široký řemen by byl na malé sedlo příliš veliký. A protože dostihy se obvykle pořádají na stadionech opatřených sítí, nehroží při pádu takové nebezpečí jako při obvyklém letu na tarnu. Tyto řemeny tedy slouží zejména k tomu, aby udržely jezdce během dostihu v sedle, nikoli aby mu zachránily život.

"Nech tarna volně letět, dokud neopustíme kotec," upozornil mě Mip. "Chvilí potrvá, než si zvykneš na tento postroj." Pak se pousmál. "Nesedíš na válečném tarnu."

Mip se neznatelně dotkl prstem prvního řemenu, téměř jako by na něj jen klepl, a vznesl se s ptákem z hradu. Tarn divoce zamával křídly a přistál na venkovním břevně, kde zůstal sedět. Hlavou bystře pohyboval sem tam a zlé černé oči mu ve tmě svítily. Můj pták se k němu až překvapivě rychle připojil.

V sedle tarna jsem jako obvykle pocítil mocné vzrušení. I Mip jako by ožil. Chvilí jsme setrvali na břevně a rozhlíželi se po okolních věžích, světlech a mostech. Byl chladný letní večer a vál osvěžující vánek. Noční nebe nad městem bylo jasné, plné zářících hvězd, pod nimiž obíhaly bílé gorejské měsíce.

Mip zamířil se svým tarnem mezi věže a já ho ihned následoval.

Rozhodl jsem se poprvé použít otěží, přestože jsem si uvědomoval jisté nebezpečí. Přitáhl jsem řemen příliš silně a pták změnil směr letu tak prudce, že jsem byl vržen proti dvěma úzkým bezpečnostním řemenům. Krátká, široká, rychle tlukoucí křídla umožňují dostihovému tarnu provádět obraty, které větší a těžší pták s delšími křídly nedokáže. Lehce jsem se dotkl druhého řemenu a pták se s úchvatnou rychlostí vznesl doprava do výše a ihned se srovnal s Mipovým tarnem.

Světla Aru a svítlny na mostech se míhaly kdesi pode mnou. Letěli jsme ve výši střech věží, které se vypínaly vzhůru z temných ulic hluboko dole.

Mip náhle obrátil svého tarna tak, že zakroužil ve vzduchu kolem věží a přistál s ním na velkém oblouku nad nejvyšším ochozem arejského Stadionu tarnů, kde jsem odpoledne sledoval dostihy.

Stadion byl nyní prázdný. Diváci odešli. Dlouhé zaoblené ochozy se bíle leskly ve svitu tří měsíců Goru. V hledišti se válely odpadky, které budou uklizeny druhý den ráno. Dlouhá síť, jež je během dostihů rozprostřena pod kruhy, byla nyní srolována u tyčí poblíž dělicí zdi. Obarvené dřevěné tarnské hlavy signalizující počet okruhů každého dostihu čnely osaměle ve tmě na svých tyčích. Písek stadionu se v měsíčním svitu zdál bílý, stejně jako široká dělicí zeď.

Pohlédl jsem na Mipa. Seděl v sedle svého tarna a mlčel.

"Počkej tu," řekl.

Čekal jsem nad nejvyšším ochozem stadionu a shlížel na vyprázdněnou bílou stavbu, jež se rozprostírala přede mnou.

Mip na svém Zeleném ubarovi kroužil nad bílým pískem a ochozy a jejich společný temný stín rýsoval po hledišti geometrické křivky.

Spatřil jsem, že pták usedl na první hrad.

Chvilku tam čekal. Soudcovský gong, zavěšený na tyči dělicí zdi, zůstal němý.

Na vzdálenost asi dvou set metrů jsem náhle zaslechl, jak se tarn s mohutným tlukotem křídel vznesl do vzduchu. Mip se přitiskl k jeho hřbetu a vedl ho k prvnímu "kruhu", jednomu z kovových čtverců, jež stály před kulatými "kruhy", které jsou vztyčeny v rozích a na konci dělicí zdi. S úžasem jsem sledoval, jak pták prolétl hranatými "kruhy" a zamířil k prvnímu z kulatých "kruhů". Při obrátce zdolal i druhý a třetí kulatý "kruh" a s křídly bijícími neuvěřitelnou rychlostí, se zobákem nataženým kupředu a Mipem přitisknutým k jeho hřbetu prolétl druhou trojicí hranatých "kruhů" na opačné straně dělicí zdi. Pak se prohnal jako blesk okolo dělicí zdi, jediným manévrem proklouzl třemi kulatými "kruhy" a s divokým mácháním křídly a se spáry nataženými kupředu se snesl na hrad vyhrazený vítězi.

Mip a pták tam chvilku zůstali. Potom se tarn znovu vznesl a zamířil ke mně. Za okamžik už seděl s Mipem na hřbetě vedle mě na nejvyšším ochozu stadionu.

Mip chvilí setrval a prohlížel si stadion. Pak se se svým tarnem opět vznesl a já ho tentokrát následoval. Za několik ehnů jsme byli zpět u břevna, vystrčeného z okna tarnského kotce.

Vrátili jsme ptáky na hrady a svázali jsme jim nohy. Poté jsme z nich sňali sedla a postroje a zavěsili je na svislé trámy poblíž jejich hradů.

Když jsme byli hotovi, vykročil jsem znovu na břevno, které čnělo z okna kotce vysoko nad ulicí. Chtěl jsem se ještě jednou nadýchat čerstvého vzduchu a vychutnat krásnou noc.

Mip stál těsně za mnou. Přešel jsem na konec břevna.

"Tato noc se mi velmi líbila, Mipe," řekl jsem.

"To mě těší," odvětil Mip.

"Zeptám se tě na něco," pokračoval jsem, aniž bych na něho pohlédl, "ale nemusíš mi odpovídat, pokud nechceš."

"Jen do toho," vyzval mě Mip.

"Víš, že jsem na lovu."

"Ti, co patří k černé kastě, jsou často na lovu."

"Znáš někoho ze zelených," otázal jsem se, "kdo byl letos v Ko-ro-bě v měsíci En'Var?"

"Ano," přisvědčil Mip.

Obrátil jsem se a pohlédl mu do očí.

"A kdo to je?"

"Já," odpověděl Mip, "jsem byl v Ko-ro-bě letos v měsíci En'Var."

V Mipově dlani jsem spatřil malý vrhací nůž, jaké se vyráběly v Aru. Byl menší než jižní koiva a ostří měl jen na jedné straně.

"To je zajímavý nůž," poznamenal jsem.

"Všichni chovatelé tarnů nosí nůž," pokrčil Mip rameny a pohrával si s jeho čepelí.

"Dnes odpoledne na dostizích," prohodil jsem, "jsem viděl, jak jeden z jezdců přezívá řemeny, aby mohl seskočit z padajícího ptáka."

Mip uchopil nůž za špičku. "Pravděpodobně tak učinil nožem, jako je tento."

Pocítil jsem, jak se zvedá čerstvý, chladný vítr.

"Umíš s takovým nožem dobře zacházet?" otázal jsem se.

"Ano," přisvědčil Mip. "Řekl bych, že ano. Zasáhnou oko tarna na vzdálenost třiceti kroků."

"To s ním opravdu umíš dobře zacházet," pokýval jsem uznale hlavou.

"Znáš tyto nože?" zajímal se Mip.

"Nijak zvlášť," pokrčil jsem rameny. Zdánlivě jsem se choval nenuceně, ale přitom jsem měl nervy vybičované k prasknutí. Věděl jsem, že by dokázal nůž hodit dřív, než bych na něho dosáhl, než bych vůbec mohl vytasit meč. Navíc jsem si uvědomoval, že břevno je vysoko nad ulicí. Zezdola ke mně dolehly halasné pozdravy jakýchsi mužů.

"Chtěl by sis ten nůž prohlédnout?" zeptal se Mip.

"Ano," přisvědčil jsem. Krev ve spáncích mi divoce bušila.

Mip mi hodil od pasu nůž a já ho zachytil. Srdce se mi téměř zastavilo.

Potěškal jsem nůž v dlani a prohlédl si jeho rukojeť a zkosenou čepel s jedním ostřím.

"Měl by ses raději vrátit dovnitř," podotkl Mip "je to nebezpečné."

Hodil jsem mu nůž zpátky a vrátil se po úzkém břevně do kotce. Za několik ehnů jsem opustil věž a zamířil k domu Cernů.

Kapitola čtrnáctá

Vězenkyně

Když jsem se vrátil do domu Cernů, prošel jsem kolem těžkých dveří opatřených závorou, jež vedly k luxusním celám, které mi předtím ukázal Ho-Tu a kde Cernus obvykle držel zvláštní zajatky. Překvapilo mě, že přede dveřmi stojí dva strážníci.

Elizabeth už spala zabalená do červené rypsové deky. Ležela pod otrockým kruhem, k němuž byla připoutána řetězem. V domě Cernů je pravidlem, že všichni otroci, s výjimkou těch, kteří vykonávají nějakou práci, musejí být úderem osmnácté připoutáni. Toto opatření zabezpečují dozorcí, kteří obcházejí místnosti krátce před osmnáctou. Pokud jsem se však v místnosti nacházel já, což bylo v tu denní hodinu obvyklé, považovali by mou přítomnost za dostatečnou záruku a nechali by ji být. Za takových nocí jsme opatrovali dveře dvojitou závorou a spali jeden druhému v náručí. Vstoupil jsem do bytu, zavřel jsem dveře a zajistil je.

Elizabeth se se zachřestěním řetězu posadila a protírala si oči.

Byla oděna do krátké košilky z červeného hedvábí rozkoše, jež jí předepisoval statut otrokyně červeného hedvábí a výcvik. Virginia a Phyllis měly nepochybně na sobě podobné košilky, avšak z hedvábí bílého.

Elizabeth dostala i nový kroužek, červeně emailovaný. Virginia a Phyllis však, jak mi Elizabeth řekla, měly stále prosté železné kroužky, jež jim na krk připevnil kovář před několika dny.

Rozžehl jsem lampu a povšiml si, že podlaha bytu byla umytá houbou a hadrem a skříně otřené od prachu a srovnané. Vyčištěné kožešiny ležely pečlivě složené na kamenném lůžku. Trval jsem na tom, aby Elizabeth uklízela. Snad to ani nebylo proto, že by mi vadil kus hedvábí tu a tam pohozený na zemi, jako spíše pro potěšení z toho, že rozkošná slečna Elizabeth Cardwellová, otrokyně v domě Cernů, musí pečovat o můj příbytek. Pohled na ni, jak pobíhá sem tam s vlasy svázanými do uzlu a utírá prach, coby služka v mé domácnosti, jsem si nemohl nechat ujít. Odvážila se sice navrhnout, že bychom si domácí práce mohli rozdělit, ale když jsem jí pohrozil řemenem a otrockým kruhem, pochopila, že se musí podříditi mému přání. Ten večer, kdy zjistila, že bude nucena tyto práce vykonávat sama, byla kupodivu neobvykle poddajná, vstřícná a vášnivá. Zdá se, že ženy, dokonce i tak hrdé a inteligentní jako Elizabeth Cardwellová, si tajně přejí, aby jejich muži byli silní a čas od času jim to ukázali, chovali se k nim jako k pouhým ženám a nedali jim jinou možnost než udělat přesně to, co si oni přejí.

Odvázal jsem Elizabeth z otrockého kruhu a sňal jsem jí řetěz i kroužek.

Podezíravě zavěťřila. "Tys byl zase v lázních," prohlásila.

"Ano," připustil jsem.

"V bazénu Modrých květín?" vyzvídala.

"Ano."

"Dívky jsou tam hezké?"

"Ne tak hezké jako ty."

"To je od tebe laskavé, ty zvíře," řekla. Pohlédla na mě. "Nevezmeš mě někdy do bazénu Modrých květín?"

"V Capaciánských lázních je mnoho nádherných bazénů," odušil jsem.

"Ale ty mě vezmeš do bazénu Modrých květín, že?" naléhala.

"Snad," pokrčil jsem rameny.

"Ty zvíře," usmála se na mě a políbila mě. Pak poklekla na rohož a já se posadil se zkříženými nohama proti ní.

"Zatímco ses bavil u bazénu Modrých květín," řekla, "mluvil se mnou Caprus."

Okamžitě jsem zbystřil pozornost. Až do této chvíle nám vysoký hranatý písař se zarputilým pohledem nepředal žádné informace.

"Řekl mi," pokračovala, "že se mu konečně podařilo podplatit otroka v Cernových pokojích, aby mu do nich občas umožnil přístup. Záznamy, jež hledáš, samozřejmě nejsou v Caprově kanceláři."

"To bude nesmírně nebezpečné," namítl jsem.

"Řekl, že bude možná potřebovat čas. Našel spoustu poznámek a map, ale potrvá měsíce, než je opiše a obkreslí.

Nechce příliš zanedbávat své povinnosti, aby nevzbudil podezření."

"Rozumí těm mapám?" zajímal jsem se. "Jsou poznámky v gorejštině?"

"Tvrdil, že ano," pokrčila Elizabeth rameny.

"To je zajímavé," zamyslel jsem se. Před Elizabeth jsem se o tom nezmínil, ale předpokládal jsem, že mapy budou mít tajnou legendu a poznámky budou šifrované.

"Budeme pak nějak muset dostat ty kopie do Sardaru," poznamenala Elizabeth.

"To by nemělo být složité," prohlásil jsem, "protože já smím z domu kdykoli odejít a ty, pokud nepracuješ pro Capra a nemáš zrovna výcvik, můžeš čas od času také."

"Nečekala jsem, že to bude tak snadné," podotkla.

"Ani já ne," přiznal jsem. Důvod, proč jsme s Elizabeth přišli do domu Cernů, byl ten, že Caprus se údajně nemohl dostat ke spisům, které se podle nás musely nacházet v domě. Mysleli jsme si, že já jako nájemný žoldnér domu či Elizabeth jako domácí otrokyně se ke zmíněným spisům snáze dostaneme. To bylo předtím, než zemřel thentský bojovník, který se mi podobal, což byl pro mě druhý důvod k cestě do Aru v přestrojení za zabijáka.

"Přesto se mi zdá," řekl jsem, "že budeme muset čekat velmi dlouho - celé měsíce."

"Ano," připustila, "to je dlouhá doba."

"Jiní," přemýšlel jsem, "by mezitím mohli pokračovat ve své práci a vytvořit si další základny vlivu, nové stanice, a snad i skladiště zbraní." Přikývla.

"Nejlepší bude," napadlo mě, "když budeme materiály, které opisuje Caprus, dodávat do Sardaru po dílech. Až dokončí nějakou větší část, musíme se postarat o to, aby byla odeslána. Já mám poměrnou volnost. Mohu zařídít, aby sem z Ko-ro-by dorazil Tarl Starší a pracoval jako posel mezi Arem a horami kněží-králů. Al-Ka, který tě přivezl do domu Clarků, už ho zná."

"Bohužel," zchladila mě Elizabeth, "Caprus řekl, že nepředá žádné materiály, dokud nebude úplně hotov."

"Proč ne?" vykřikl jsem vztekle.

"Obává se, že by nás někdo v domě mohl odhalit. Také se obává, že Jiní mají v Sardaru zvědy, kteří by se mohli dozvědět, že z domu Cernů jsou odesílány zprávy. Pokud by se o tu věc začal někdo z nich zajímat, nepochybně by nás objevil."

"Myslím, že to není pravděpodobné," namítl jsem.

"Jenže Caprus si myslí pravý opak."

Pokrčil jsem rameny. "Zdá se, že nám nezbyvá, než se podřídit Caprovu přání."

"Jinou možnost nemáme," přitakala.

"Až bude celá zpráva pohromadě," řekl jsem, "předpokládám, že všichni tři odcestujeme do Sardaru."

Zasmála se. "Caprus rozhodně nebude chtít, abychom ho tu nechali. Dokonce si myslím, že si dokumenty nechá u sebe i během cesty."

Usmál jsem se. "Caprus zřejmě pro jistotu nedůvěřuje nikomu."

"Hraje nebezpečnou hru, Tarle."

Přikývl jsem.

"Takže," pokrčila rameny, "musíme čekat."

"A navíc," doplnil jsem, "bych rád zjistil, kdo zabil bojovníka z Thentisu, toho, který zemřel na vysokém mostě v Ko-ro-bě poblíž Věže bojovníků."

"Vždyť jsi ho ani neznal," namítla. Pak, když jsem jí věnoval tvrdý pohled, sklopila zrak. "Promiň," řekla. "Mám o tebe strach."

Vzal jsem ji jemně za ruce. "Já vím."

"Dnes v noci," zašeptala, "mě drž v náručí. Bojím se."

Něžně jsem ji objal a políbil a ona mi položila hlavu na levé rameno.

Chvilku poté, co odbila třetí, jsem vstal a oblékl si tuniku zabijáka. Nemohl jsem spát. Stále jsem měl před sebou tvář Marlenu z Aru. Věděl jsem, že bývalý ubar, který byl i po letech, jež uplynula od dob jeho slávy, pro své následovníky ubarem ubarů, nepřišel do Aru kvůli dostihům. Navíc i Nela z Capaciánských lázní, která nepochybně vě-Dděla mnohé, odpovídala na otázky o ubarovi velmi vyhýbavě. To naznačovalo, že v Aru se připravovalo cosi, o čem jsem neměl ani tušení. Například jsem nevěděl, stejně jako většina občanů Aru, o výpravách do Voltaie, jež měly za cíl najít a zabít Marlenu a které bez výjimky skončily neúspěchem. Předpokládal jsem, že ti, kdo nyní stojí v Aru vysoko a zoufale se snažili bývalého ubara najít a zabít, k tomu měli vážný důvod.

Opustil jsem byt a procházel se zamyšleně chodbami domu Cernů. Občas jsem minul některého ze strážných, ti mi však nevěnovali pozornost, protože jsem se směl po domě volně pohybovat. Byl jsem nesmírně rozezlen a zklamán, že Caprus nechtěl předat výsledky své práce dříve, než budou kompletní, nicméně jsem chápal jeho obavy. A na druhou stranu, skutečnost, že sám dokázal najít dokumenty, jež jsme hledali, a začal je opisovat, mi přinesla velkou úlevu, protože to znamenalo, že na Elizabeth a mě zbude pouze úkol dopravit po několika měsících Capra i s jeho dokumenty do Sardaru. Předpokládal jsem, že tato část úkolu nebude příliš složitá. Mohl jsem zakoupit tarna s nosným košem a za pět dní být s Caprem i Elizabeth pohodlně v černém Sardaru a pozdravit se s Miskem, Kuskem, Al-Kou, Ba-Tou a dalšími přáteli. Udivilo mě, že mapy a dokumenty, jež Caprus překresloval a opisoval, byly v prosté a nezašifrované gorejštině. Snad se Jiní domnívali, že materiály jsou u Cerna v bezpečí. Když jsem se procházel po domě, ozvalo se odněkud zuřivě vytí jakéhosi tvora, zřejmě dost velkého a divokého. Nejspíš se jednalo o zvíře, jehož se Ho-Tu a ostatní tolik obávali. Přitom o něm věděli stejně málo jako já. Při tom zavytí mi však přeběhl mráz po zádech a cítil jsem, jak mi po celém těle naskakuje husí kůže. Zastavil jsem se, ale nic víc už jsem neslyšel, a tak jsem kráčel dál. Nebál jsem se ho, ale podobně jako Ho-Tu jsem byl rád, že zvíře je drženo v pevné kleci. Nechtěl bych se s ním setkat v pustých chodbách domu.

Zjistil jsem, že mě kroky neomylně vedou do chodby, kde se nacházely těžké dveře opatřené závorou. Těmito dveřmi se vstupovalo do předsálí cely pro zvláštní zajatky, kterou mi předtím ukázal Ho-Tu. U dveří dosud stáli čtyři strážní. Ke svému překvapení jsem se u nich nesetkal s nikým jiným než Cernem, samotným pánem domu Cernů. Pohlédl na mě svými kamennými šedými očima. Jeho výrazná ústa se však zkrivila v náznak úsměvu.

"Je pozdě, vrah," oslovil mě.

"Nemohl jsem spát," odpověděl jsem.

"Domníval jsem se, že ti z černé kasty mají nejlepší spaní ze všech mužů," prohodil Cernus.

"Něco špatného jsem snědl."

"Chápu," pokýval hlavou Cernus. "Byl tvůj lov úspěšný?"

"Dosud jsem toho muže nenašel."

"Aha."

"Napil jsem se špatné pagy."

Cernus se rozesmál. "Dobře že jsi tu. Rád bych ti něco ukázal."

"Copak?" zeptal jsem se.

"Pád domu Portů," prohlásil Cernus. "Pojď za mnou." Prošel dveřmi, jež mu strážní uctivě otevřeli. Ocitli jsme se v hale, kde se nacházelo velké jednostranné okno opatřené kovovou mřížkou.

Cernovu poznámku jsem příliš nechápal.

Znovu jsem hleděl přes sklo, které se z druhé strany jevilo jako zrcadlo, do přepychově zařízené místnosti s koberci a poduškami, truhlicemi plnými hedvábí, pohodlným divanem a zapuštěnou vanou.

Tentokrát však v této místnosti, ozdobené bohatě vyšívánými závěsy a nádhernými lustry, byla vězeňkyně.

Od jedné stěny ke druhé se tu procházela mimořádně krásná, avšak od pohledu bezcitná dívka. Vypadala jako vzteklá mladá larlice v kleci. Kápi a závoj skvěle vyšíváného roucha zahalení jí odebrali. Roucho by jí však na vysokých mostech mohly závidět všechny svobodné ženy Aru.

"Pohled' na pád domu Portů," ukázal na ni Cernus.

Uposlechl jsem. Dívka měla dlouhé černé vlnité vlasy, jež nikdy nebyly stříhány, jiskrné černé oči a oválný obličej.

Na jejích zápěstích jsem spatřil prostá ocelová želízka spojená lehkým, blyštivým řetězem, snad metr dlouhým. V pohybu jí v žádném případě nebránila.

"Chci," ozval se Cernus, "aby pocítila ocel na svých zápěstích a tíhu řetězu." Dívka se prudce otočila, zvedla ruce nad hlavu a se vzteklým výkřikem několikrát udeřila řetězem do truhlice a do divanu. Pak se předklonila a pokoušela se vykroutit jednu ruku a potom druhou z nepoddajného ocelového náramku. Dokonce se rozběhla k vaně a natřela si zápěstí olejem, avšak ocel vzdorovala všem jejím pokusům. Zaúpěla, přeběhla doprostřed místnosti a začala znovu bít řetězem do divanu. Pak poklekla na divan a bušila do něho pěstmi.

Zaslechl jsem, že k nám kdosi přichází. Otočil jsem se a spatřil otrokyni v rypsové kuchyňské tunice, ušpiněné od jídla, která nesla táč s ovocem a lahví vína. Za ní kráčel dozorce.

Otrokyně tiše zaklepala na dveře cely.

Dívka vyskočila z divanu, setřela ručníkem olej ze zápěstí, pohodila hlavou a postavila se majestátně doprostřed místnosti. "Vstupte," řekla.

Dozorce odemkl dveře a kuchyňská otrokyně vstoupila dovnitř s hlavou pokorně skloněnou. Položila táč s ovocem a vínem na nízký stůl vedle divanu. Potom, s hlavou stá-le skloněnou, pomalu ustupovala zpět ke dveřím.

"Počkej, otrokyně," přikázala jí dívka.

Otrokyně klesla na kolena.

"Kdo je tvůj pán?" tázala se dívka v řetězech.

"To ti nesmím říct, paní," odpověděla plačtivým hlasem kuchyňská otrokyně.

Dívka v řetězech k ní přistoupila a uchopila ji za kroužek. Kuchyňská otrokyně se rozplakala a pokoušela se jí vytrhnout. Dívka v řetězech se předklonila, prohlédla si její kroužek a s pohrdavým smíchem odmrštila otrokyni do kouta. Otrokyně tam zůstala ležet a bála se vstát. Dívka v okovech ji prudce nakopla do boku. "Zmiz, otrokyně," vyštěkla a kuchyňská otrokyně vyskočila a vyběhla ven. Dozorce za ní uzavřel a uzamkl dveře.

Cernus pokynul kuchyňské otrokyni, aby se nevzdalovala. Otrokyně ihned mlčky poklekla. V očích měla slzy.

Cernus mě pak vzal za loket a ukázal do cely.

Nálada vězeňkyně se zřejmě zlepšila. Z jejích pohybů byla znát nadutost. Pohlédla na táč s ovocem a vínem, zasmála

se, vzala si jeden z plodů a zakousla se do něho.

"S tou dívkou mám jisté plány," prozradil mi Cernus, pozoruje skrz sklo svou vězeňkyni. "Původně jsem měl v úmyslu dát ji nějakému otroku, aby jí užil, ale neudělám to. Dnes odpoledne, poté, co byla zajata, jsem k ní poslal otrokyně bez kroužků, aby ji učesaly a umyly. Pozoroval jsem ji přitom a zaujala mě. Proto ji předtím, než opustí tento dům, užiji sám, ale ona nebude vědět, komu posloužila, protože při mých občasných návštěvách bude mít na hlavě otrockou kuklu."

"Co s ní tedy zamýšlíš udělat?" zeptal jsem se.

"Má nádherné vlasy, že?" opáčil Cernus.

"To ano."

"Předpokládám, že je na ně náležitě pyšná."

"Nepochybně."

"Dám jí je oholit," prohlásil Cernus, "a pak ji spoutanou a s kuklou na hlavě nechám odeslat do jiného města, snad Toru, kde bude vydražena."

"Snad by mohla být prodána soukromě," napadlo mě.

"Ne," zavrtěl Cernus hlavou, "musí to být veřejná dražba."

"Co s tím má společného dům Portů?"

Cernus se při mé otázce zasmál. "Z tebe, vrahu, nikdy nebude dobrý hráč."

Pokrčil jsem rameny.

"Tato dívka," řekl mi, "se vrátí do Aru, až přijde její čas. Postarám se o to, bude-li třeba."

"Tomu nerozumím."

Cernus pokynul kuchyňské otrokyni, aby k nám přistoupila. Ihned uposlechla.

"Podívej se na její kroužek," vybídl mě Cernus.

Přečetl jsem nahlas, co na něm bylo vyryto. "Jsem majetkem domu Portů."

"Ona se vrátí do Aru," řekl Cernus, "a to bude konec domu Portů."

Pohlédl jsem na něho.

"Samozřejmě, že to je," dodal Cernus, "Claudia Tentia Hinrabia."

Kapitola patnáctá

Portus přichází do domu Cernů

Sledoval jsem Phyllis Robertsonovou, která předváděla opaskový tanec na kožešinách lásky natažených mezi stoly před zraky bojovníků a zaměstnanců domu Cernů. Ho-Tu seděl vedle mě a kostěnou lžící pojídal obilnou kaši.

Hudebníci hráli divoké melodie z delty Vosku. Opaskový tanec vymyslely a proslavily dívky z Port Karu. Cernus se jako obvykle věnoval partii hry s Caprem a měl oči jen pro hrací desku.

S ubíhajícími týdny ve mně vzrůstalo napětí a netrpělivost. Několikrát jsem Capra sám navštívil, i když to snad nebylo příliš rozumné, a naléhal na něho, aby urychlil svou práci nebo mi dovolil dopravit část opsaných materiálů do Sardaru. Vždy odmítl. Celé to zdření mě velice zneklidňovalo a také jsem to Caprovi dal patřičně najevo. Nebylo to však nic platné. Neprozradil, kde se mapy a spisy nacházejí, a já přece jen uznal, že přímý pokus odcizit je a uprchnout s nimi by neměl naděje na úspěch. Nehledě na to, že Jiní by se prostřednictvím Cerna o zmizení spisů nepochybně včas dozvěděli a pozměnili by své plány. Týdny se měnily v měsíce, a já si znovu a znovu musel připomínat, že Caprus je důvěryhodným agentem kněží-králů, že o něm příznivě hovořil sám Misk. Musel jsem tedy Caprovi důvěřovat. Přesto jsem měl zlost.

Ho-Tu ukázal lžící na Phyllis. "Není špatná," rozhodl.

Opaskový tanec se předvádí s bojovníkem. Phyllis se svíjela na kožešinách u jeho nohou, jako by byla bita bičem.

Kolem pasu měla uvázaný bílý hedvábný pásek. Za tímto páskem byl zastrčený úzký proužek z bílého hedvábí, asi půl metru dlouhý. Hrdlo jí těsně obepínal bíle emailovaný kroužek. Na levém kotníku už neměla ocelový okov.

"Skvělé," ocenil dívku Ho-Tu a odložil lžici.

Phyllis Robertsonová nyní ležela na zádech, pak na boku a nakonec se obrátila, vyzdvihla nohy do výše a zakryla si tvář dlaněmi, jako by se bránila proti úderům. Její tvář vyjadřovala bolest a strach. Hudba spustila ještě divočeji.

Tanec dostal své jméno podle toho, že dívka nesmí zvednout hlavu nad bojovníkův opasek. Na takových drobnostech však trvají pouze tvrdošíjní zastánci naprosté dokonalosti projevu. Ať je však tanec předváděn před kýmkoli, vždy platí, že dívka nesmí vstát.

Hudba nyní zahrála konečný vzdech podrobení. Dívka klečela se skloněnou hlavou a rukama se dotýkala kotníků bojovníka. Když přitiskla rty k jeho nohám, sandály se ztratily v záplavě jejích rozpuštěných vlasů.

"Sura s nimi dělá velké pokroky," prohodil Ho-Tu.

Prisvědčil jsem.

V dalších fázích tance si dívka uvědomuje, že patří bojovníkovi, a snaží se mu zalíbit. Jen s námahou ho však dokáže obměkčit a její pokusy společně s hudbou vyjadřují stupňující se naléhavost a zoufalství.

Dívka v tunice z bílého hedvábí ladně vystoupila po schůdcích k našemu stolu s velkým džbánem ředěného ka-la-nového vína. Hlavu měla pokorně skloněnou. Mírně ohnula kolena a naklonila se ke mně. Pohlédl jsem jí do krásných, hlubokých šedých očí. Ústa měla pootevřená. "Vino, pane?" nabízela Virginia Kentová.

"Ano," prisvědčil jsem, "dám si víno."

Virginia mě obsloužila, uklonila se, pozpátku sestoupila po schodech dolů a odběhla.

"Je samozřejmě bílé hedvábí," podotkl Ho-Tu.

"Já vím," řekl jsem.

Potom k nám přistoupila další dívka, která však byla oděna v červeném hedvábí.

"Vino, pane?" zeptala se Elizabeth Cardwellová.

"Znovu," vyštěkl rozzlobeně Ho-Tu.

Zmatená Elizabeth se vzdálila a podruhé přistoupila k našemu stolu. Musela si to však zopakovat ještě dvakrát, než byl Ho-Tu spokojen s jejími rty, držením těla a slovy, jež šeptala. "To je ta hloupá," prohodil Ho-Tu. Elizabeth nakvašeně sestoupila po schodech dolů a odběhla.

Sledoval jsem Virginii Kentovou, která se pohybovala mezi stoly v kratičkém hedvábném oděvu otrokyně a lehce si přidržovala džbán rukou na levém rameni. Vlasy měla nyní o několik centimetrů delší, než když jsem ji poprvé spatřil v domě Cernů. Pohybovala se s puvabem a nestoudností, jež mě rozpalovala. Její štíhlé kotníky byly krásné. Levý kotník, stejně jako u Phyllis, už nehyzdil identifikační ocelový pásek. Kolem hrdla však měla i ona těsně padnoucí, bíle emailovaný kroužek. Cejch a kroužek obě dívky zřetelně označoval jako otrokyně.

Opaskový tanec se blížil ke svému vyvrcholení a já se obrátil, abych mohl sledovat Phyllis Robertsonovou.

"Beru domovský kámen," oznamoval právě Cernus Caproví, který bezmocně rozhodil rukama a uznal porážku.

V odlesku louči jsem spatřil, že Phyllis Robertsonová je na kolenou. Bojovník stál vedle ní a držel ji za boky. Zaklonila hlavu a dlaněmi přejela po bojovníkových pažích, jako by ho chtěla odstrčit a zároveň přitáhnout blíž k sobě. Pak se dotkla hlavou kožešin a její tělo se napjalo jako bezmocný luk v bojovníkových rukou. Ještě jednou se mu zdánlivě pokusila vytrhnout, avšak nakonec spočinula celým tělem, kromě hlavy a pat, na jeho rukou, spojených za jejími zády. Pažemi, nataženými za hlavou, se dotýkala kožešin. V tom okamžiku zazněl cimbál a oba tanečníci znehybněli. Po krátkém tichu zahrála hudba poslední tón, cimbál hlasitě brínkl a bojovník dívku položil na kožešiny. Objímala ho oběma rukama a její rty dychtivě hledaly jeho. Pak se oba tanečníci od sebe oddělili a muž ustoupil stranou. Phyllis zůstala na kožešinách sama, zpocená, prudce odychkující, s hlavou skloněnou.

Všiml jsem si, že několik metrů za stoly stojí Sura. Nejedla ovšem se zaměstnanci, neboť byla otrokyně. Nevěděl jsem, zda zhlédla celé představení.

Protože Cernus už dohrál svou partii, přihlížel závěru tance. Pak si vyměnil pohled s Ho-Tuem, který souhlasně přikývl.

"Dejte jí pečivo," řekl Cernus.

Jeden z mužů u stolu hodil Phyllis pár kousků pečiva. Chytila je, zůstala chvilku stát na místě a v očích se jí náhle objevily slzy. Potom se otočila a vyběhla z místnosti.

Ho-Tu se obrátil k Suře. "Jde jí to docela dobře," řekl uznale.

Sura pohodila hlavou. "Zítra," prohlásila, "na tom budeme dále pracovat." Po těch slovech se otočila a odešla také.

Zhluboka jsem se napil ředěného ka-la-nového vína, jež mi přinesli.

Posledních několik měsíců jsem strávil různě. V sezóně jsem hojně navštěvoval dostihy, příležitostně se stýkal s malým chovatelem tarnů Mípem a večerel s ním. Několikrát jsme si z kotců vypůjčili tarny a Míp mi na prázdném stadionu ukázal jisté závodnické triky, o nichž toho věděl spoustu, nepochybně díky spojení se zelenými. Naučil jsem se ovlivňovat rychlost tarnu, správně nalétávat do kruhů, vyhýbat se soupeřům a blokovat jiné tak, aby narazili do kruhu nebo ho minuli.

Dostihy byly často stejně nebezpečné a kruté jako hry na Stadionu mečů, kde bojovali muži proti mužům, někdy i zvířatům, často na život a na smrt. Při dostizích proti sobě jezdcí nezřídka používali bičiky nebo se pokoušeli přetrhnout jeden druhému bezpečnostní řemínky. Občas se stávalo, že byl jezdec usmrcen, zejména při průletu několika ptáků najednou rohovými kruhy. Také jsem chodil za Nelou do Capaciánských lázní, někdy i po dostizích. Oblíbil jsem si tu podsaditou plavkyni a myslím, že i ona mě. Ta dívka navíc věděla o všem, co se v Aru dělo. Sezóna na Stadionu mečů končila v měsíci Se'Kara, čtyři týdny po dostihové sezóně. Hry jsem navštívil pouze jednou a přesvědčil jsem se, že mě příliš nezajímají. Mužům z Aru je dlužno přičíst ke cti, že dostihy sledují daleko více.

Nechci se pouštět do sáhodlouhého popisu her, ale přesto bych se rád zmínil o několika věcech. Hry nejsou příliš pěkné na pohled a teče při nich spousta krve. Utkávají se při nich buď ozbrojení jednotlivci, nebo skupiny. Těchto soubojů se obvykle neúčastní bojovníci, ale muži z nízkých kast, otroci či odsouzení zločinci. Někteří z nich však se svou zbraní umějí velice dobře zacházet a bezpochyby se mnohým bojovníkům vyrovnají. Diváci rádi sledují souboje různých zbraní i stylů boje. Nejčastěji se používá malý kulatý štít a krátký meč, ale na Goru snad neexistuje zbraň, jež by na Stadionu mečů nebyla vidána. Oblíbené jsou, podobně jako v římských ludi, i síť a trojzubec. Nejlépe s nimi dovedou zacházet muži z pobřeží a ostrůvků daleké, třípytlivé Thassy, gorejského moře, kde se toto umění nepochybně vyvinulo mezi rybáři. Někdy muži zápolí v železných maskách, aby neviděli svého protivníka. Často se zápasí tak dlouho, dokud jeden ze soupeřů nepadne mrtev, nebo se používají rukavice s hroty. Někdy se v aréně předvádí pěstní souboj otrokyň, které mají prsty opatřené ocelovými cvočky, jindy skupina různě ozbrojených dívek bojuje proti jednomu muži nebo několika mužům. Dívky, které přežijí, se samozřejmě stávají majetkem těch, proti nimž bojovaly. Porážení muži bývají zabiti. Oblíbená jsou i zvířata a souboje dvou šelem, vyhladovělých a vydrážděných bitím žhavými železy a biči, nejsou výjimkou. Zvířata, která proti sobě bojují, jsou někdy stejného druhu, jindy jde o dva rozdílné druhy. Někdy se proti zvířatům postaví různě vyzbrojení muži či skupina otrokyň. Pro zábavu diváků bývají šelmám občas předhozeni otroci a zločinci. Výcvik otroků a zločinců a chov zvířat pro tyto zápasy je v Aru výnosným podnikáním. Existují tréninkové školy pro muže a komplexy, kde jsou zvířata, odchycená na výpravách do různých částí Goru, chována a připravována zabíjet v nepřírodném prostředí stadionu plného diváků. Čas od času je aréna zaplavena, aby v ní mohla být svedena námořní bitva. Během mého pobytu se tak stalo jednou, počátkem měsíce Se'Kara. Do vody je pro tyto účely vpuštěna nejrůznější havěť, jako jsou vodní tharlarioni, želvy z řeky Vosk a gorejší žraloci s devíti žábami. Ti se pro tuto příležitost do Aru dopravují ve velkých cisternách proti proudu Vosku a pak jsou

na obřích vozech převáženi přes hraniční pustinu.

Hry i dostihy jsou v Aru velmi oblíbené, ale, jak už jsem se zmínil, průměrný arejský muž se daleko více zajímá o dostihy. Do her nezasahují žádné frakce. Jak se dá předpokládat, ti, kdo dávají přednost hrám, zpravidla nechodí na dostihy - a naopak. Příznivci jednoho či druhého druhu zábavy jsou sice stejně fanatičtí, avšak nejsou to titíž muži. Toho dne, kdy jsem navštívil hry, jsem měl to štěstí vidět při boji Murmillia. Byl to učiněný obr a skvělý šermíř. Murmillius bojoval vždy sám, nikdy ne ve skupině bojovníků. Absolvoval více než sto patnáct utkání, často i tři až čtyři za odpoledne, a nikdy nebyl poražen. Nikdo nevěděl, zda byl původně otrokem, či nikoli, ale pokud ano, jistě si už nejméně tucetkrát vydobyl svobodu. Znovu a znovu vstupoval do arény s ocelí v ruce a přilbou na hlavě, snad kvůli zlatu pro vítěze či ovacím nadšených diváků. Přesto zůstával Murmillius pro Ar záhadou a vědělo se toho o něm jen málo. Pro diváky her se choval nepochopitelně. Například nikdy nezabíjel své protivníky, a to ani tehdy, když už nemohli dál bojovat.

To odpoledne, kdy jsem ho viděl, diváci žádali smrt jeho poraženého soupeře, který ležel zkrvavený v písku pod Murmilliovými nohama a žádal o milost. Murmillius pozvedl meč, jako kdyby se chystal muže zabít. Diváci bouřili, avšak Murmillius jen se smíchem pohodil hlavou, zasunul meč do pochvy a odkráčel z arény. Diváci byli ohromeni a poté dali najevo své rozhořčení, avšak když se Murmillius v železné bráně otočil, stáli všichni na nohou a skandovali jeho jméno, přestože se k nim zachoval pohrdavě. Vůle celého přeplněného stadionu pro něho neznamenal nic a diváci ho za to zbožňovali. Murmillius se pak odebral do šaten pod stadionem. Dokonce ani Murmilliova tvář nebyla známá, neboť nikdy, ani když hlediště bouřilo, nesnímal velkou přilbu s ocelovými lícnicemi, jež zakrývaly jeho rysy. Murmillius, alespoň dokud sám nebude ležet zakrvácený v bílém písku arény, k sobě bude poutat příznivce her a s nimi možná i celé město.

Claudia Tentia Hinrabia byla už třetí měsíc držena v cele pro zvláštní zajatky. Hlavu jí několikrát oholili, směla však nosit přepychové roucho zahalení, až na kápi a závoj. Zápěstí měla neustále spoutaná náramky s řetězem, které ji snímali pouze při mytí a oblékání. V tom případě jí však nasazovali na levý kotník ocelový okov, aby její tělo nebylo ani na okamžik zbaveno otrockých pout. Tento okov musela nosit i při koupeli. Každý večer k ní do cely přicházelo pět rozkošných dlouhovlasých služebných otrokyň, které ji vykouply, navoněly a připravily na chvíle lásky. Tyto dívky se k ní podle Cernových pokynů chovaly uctivě, až na to, že se neustále bavily na její účet a tropily si posměšky z její oholené hlavy. Čtyřikrát se Claudia Tentia Hinrabia pokusila některou z nich zabít, avšak ostatní dívky ji snadno přemohly a násilím Hinrabiánku vykouply a naparfěmovaly. Dívky poté uzamkly její oděv do skříně a přetáhly ji přes hlavu kuklu. Hinrabiánka musela čekat nahá, navoněná a v řetězech na toho, pro něhož ji připravovaly.

Po dvou měsících, snad proto, že ho její tělo už nudilo, nebo proto, že cítil, že její nenávist a utrpení dostoupily vrcholu, a je tudíž připravena, Cernus nařídil, aby byla poslána do Toru, kde ji prý ocejšovali, opatřili kroužkem a prodali na veřejné dražbě ve dnech deváté přechodné ruky, jež předchází zimnímu slunovratu. Do Aru se měla vrátit do dvou měsíců. Kolem jejího projevu se nedělaly žádné tajnosti a bylo pravděpodobné, že se jí podaří přesvědčit svého pána, že pochází z vysoce postavené rodiny Aru a může přinést bohaté výkupné. Pokud by pán jejímu příběhu neuvěřil, jeden z Cernových agentů by předstíral, že je o její totožnosti přesvědčen, nabídl by za ni slušné peníze a spěšně by se s ní vrátil do Aru. Bylo však samozřejmě žádoucí, aby se tohoto úkolu zhostil její pán, který o těchto úkladech neměl nejmenší tušení.

Zdálo se mi, že čas běží neuvěřitelně pomalu. Ar leží na severní polokouli Goru v mírném pásmu. Vytrvalé a studené zimní deště, šero a občasná sněhová nadílka, jež se v ulicích měnila v černou břečku, mě ubíjely. Každým dnem jsem byl stále podrážděnější. Znovu jsem promluvil s Caprem, avšak ten popuzeně trval na svém a odmítl se se mnou bavit. Někdy, abych zabil čas, jsem pozoroval dívky při výcviku.

Suřina výcviková místnost se nacházela hned vedle jejího soukromého bytu, který vypadal jako komnata svobodné ženy, až na to, že se zamykal pouze zvenčí a s úderem osmnácté se stával její celou.

Cvičební místnost měla dřevěnou podlahu, vyztuženou úhlopříčnými trámy. V jedné části místnosti byla mělká jáma vysypaná pískem. U stěny stálo několik skříní s oblečením, kosmetikou a pouty, protože dívky se musí naučit nosit řetězy s ladností a půvabem. Provádějí se v nich i některé tance. U protější stěny se nacházely rohože pro hudebníky, kteří byli téměř neustále přítomni, neboť i rozcvička dívek se provádí na hudbu. V další zdi byly zapuštěny čtyři rovnoběžné žerdě, podobné těm, jež používají k tréninku baletky. Poblíž skříní s oděvy ležely naskládané rohože a kožešiny lásky. Celou jednu stěnu místnosti tvořilo velké zrcadlo. Toto zrcadlo bylo z druhé strany samozřejmě průhledné a někteří zaměstnanci domu tak mohli pozorovat výcvik, aniž by byli spatřeni. I já jsem ho občas využíval, avšak obvykle jsem vešel do místnosti a usadil se vzadu u stěny, sám či společně s jinými. Sura přítomnost mužů vítala, protože chtěla, aby si dívky uvědomovaly jejich zájem. A přestože jsem to Elizabeth nikdy neřekl, byla její vystoupení v přítomnosti mužů vždy lepší než ta, při nichž nevěděla, že je pozorována.

Mimo mě navštěvovalo výcvik více méně pravidelně ještě několik mužů. Poslední dva měsíce jsem si povšiml zejména dvou mladých bojovníků, jež nedávno najali jako strážce. Jmenovali se Relius a Ho-Sorl. Byli to příjemní a bystří chlapíci, kteří se mi docela zamlouvali, na rozdíl od většiny mužů pracujících u otrokáře Cerna. Snad se nechali zlákat zlatem, protože otrokáři platí za meče bojovníků velmi dobře. Počet zaměstnanců byl zvýšen minulý měsíc, zejména kvůli rostoucímu počtu otroků, kteří prošli domem, ale možná také proto, že se blížilo jaro, jež je pro ulici Cejchů nejrušnějším ročním obdobím. S koncem zimy znovu vzrůstá počet otrokářských nájezdů a zákazníci chtějí oslavit nový rok počínající jarní rovnodenností tím, že si domů přikoupí jedno nebo i několik nových děvčat. Nejlepší doba na prodej otrokyň však přichází pozdě v létě ve dnech páté přechodné ruky, které se souhrnně nazývají Slavnost lásky. Vzpomněl jsem si na dívku, již jsem kdysi znal. Jmenovala se Sana a byla prodána v Aru právě během těchto slavností. Později se stala chotí Kazraka, správce Aru. Věděl jsem, že i Cernus hodlá prodat Elizabeth a druhé dvě dívky při Slavnosti lásky. Koupě dívky právě v tuto dobu údajně přináší štěstí, a ceny jsou proto vysoké. Já však doufal, že do

té doby budeme s Elizabeth a Caprem dávno pryč.

Výcvik otrokyně, podobně jako výcvik zvířete, bývá namáhavý a vyžaduje trpělivost, čas, dobrý úsudek a tvrdost. Zejména té poslední vlastnosti bylo Suře dáno vrchovatou měrou. Elizabeth se často večer vracela se slzami v očích a tělem bolavým od ran otrokářského bičíku, zmatená, přesvědčená, že s ní přísná paní nebude nikdy spokojena. Pak se jí podařilo udělat nějaký malý pokrok, za který se jí dostalo vlídného slova, jež přijímala s radostí. Používané postupy byly poměrně průhledné, podobně jako když byly Virginia a Phyllis drženy v kotcích, a dívky si samozřejmě uvědomovaly, o co jde, přesto si však nemohly pomoci a reagovaly ke své nelibosti tak, jak se od nich čekalo.

"Bojím se bičíku," řekla mi jednou v noci Elizabeth. "Mám z něho strach. Vím, že je to dětinské, ale mám strach. Udělám vše, co mi ta žena poručí, jen když mě nebude bít tím bičíkem. Nenávídím ji. Vím, co dělá, a přesto si nemohu pomoci. Zoufale se snažím jí zavděčit."

"Na strachu z bičíku není nic divného," odpověděl jsem. Jednou jsem dostal ránu tarnským bičíkem, a uměl jsem si tedy docela dobře představit, jak ji to musí bolet. Navíc i sprška žlutých jisker, sama o sobě zřejmě neškodná, byla ve spojení s náhlou bolestí děsivá.

"Cvičí mě jako nějaké zvíře," posteskla si Elizabeth a opřela si hlavu o mé rameno.

Přitiskl jsem ji k sobě. Co říkala, bylo do značné míry pravdivé, protože si zvykla reagovat na bolest a pochvaly. Někdy byly dívky dokonce nuceny spolu soupeřit o sladkosti a každá z nich ke své hrůze zjistila, že se ze všech sil snaží překonat druhé dvě, aby to byla právě ona, již Sura hodí kuličku máčenou v cukru. Sura někdy nechávala rozhodnout přihlížející muže, která z dívek si pamlskek zaslouží, aby se naučily získávat jejich přízeň.

Příprava byla jemná i drsná a spočívala nejen v prosté kombinaci týrání a odměn, ale učila dívky také poznávat svůj vzhled i sebe samy. Ve své nejprimitivnější podobě to začalo už v prvních dvou týdnech jejich výcviku. V prvním týdnu dívky kupodivu nedělaly nic, jenom klečely několik ahnů denně před velkým zrcadlem v poloze otrokyně rozkoše. Měly na sobě pouze kroužky, Virginia a Phyllis navíc ještě okovy na levých kotnicích. Smyslem tohoto cvičení bylo, jak jsme se s Elizabeth domýšleli, aby si dívky zvykly pohlížet na sebe jako na otrokyně. Druhý týden rovněž klečely před zrcadlem ve stejné poloze, navíc však musely neustále nahlas opakovat rituální frázi „Jsem otrokyně, jsem otrokyně, jsem otrokyně“. Virginia a Phyllis to ovšem říkaly anglicky, zatímco Elizabeth gorejsky. Třetí týden začala výuka poněkud volněji, dívky navštívil Flaminius a probíral s nimi, nejprve anglicky a potom gorejsky, jistě pohledy na dějiny, přirozené právo, uspořádání společnosti a vztah mezi pohlavími. Z těchto pojednání vyplýval závěr, že to, co se s nimi stalo, je z hlediska jistých zákonů přírody, soutěže uvnitř druhů, konfliktu a dominance správné. Ony byly ženy slabých mužů, kteří je nedokázali ochránit. Takoví muži mohli být kdykoli poraženi a jejich ženy patřily vítězům. Staly se otrokyněmi a tak to mělo zůstat, protože to bylo správné a spravedlivé. Jako otrokyně se tudíž musely vzdát svého snažení a žít pro potěšení svých pánů. Flaminius přidal i přednášku o mužské nadřazenosti a několik argumentů na podporu běžného gorejského náhledu, že ženy jsou od přírody otrokyně a pouze v tom mohou dojít svého naplnění. Flaminius zpočátku trpělivě přijímal protiargumenty dívek, jako by čekal, až jejich prosté myslí pochopí celou pravdu jeho slov. Phyllis, jak jsem se dozvěděl od Elizabeth, se na Flaminia obzvlášť obořila, neboť bývala na Zemi horlivou feministkou a muže nenáviděla a pohrdala jimi. Virginia byla naopak stydlivá dívka, která se mužů bála. Není třeba říkat, že obě představovaly pro Suru osobitý problém, s nímž se u gorejských dívek setkávala jen zřídka.

V těchto týdnech mi Elizabeth po návratu do bytu někdy s pobavením líčila břitké výměny názorů mezi Phyllis a Flaminie. Podle jejího, pravděpodobně správného, pohledu byly argumenty obou z nich kombinací pravd a polopravd. Phyllis nahlížela na muže a ženy jako na bezpohlavní živočichy, zatímco Flaminius byl toho názoru, že na ženy se dá sotva pohlížet jako na příslušnice lidského druhu. Předpokládám, že oba, a zejména Flaminius, věděli o pochybenosti svých názorů, avšak ani jednomu z nich nešlo o pravdu. Oba toužili pouze po vítězství ve slovním souboji a sebeuspokojení. V každém případě, k mé radosti a k Elizabethině nelibosti, měl Flaminius v těchto výměnách obvykle navrch, neboť snášel neobvykle ostré a zevrubné argumenty, citoval údajně objektivní výzkumy prováděné kastou lékařů, statistiky, výsledky testů, zkrátka cokoli. Phyllis, která se nechtěla nechat přesvědčit, se často omezila na slzy a navzájem si odporující námitky. Flaminius byl v podobných diskusích samozřejmě zběhlý a nepůsobilo mu velké problémy Phyllis nachytat a zaplést do skvěle spředených sítí logiky a údajných faktů. Virginia obvykle zůstávala tichá, občas však přispěla faktem či příkladem, který potvrdil Flaminiový názor, což Phyllis nesmírně hněvalo. Elizabeth se vcelku rozumně rozhodla s Flaminie nediskutovat. Měla na celou věc svůj názor. Na Goru zjistila, že ženy jsou skvělé, ale že nejsou muži, a ani by jimi neměly být. Že jsou samy sebou. Že jsou nezávislé a skvostné bytosti. Že lidská rasa se skládá ze dvou pohlaví, přičemž každé z nich je jedinečné.

Po dvou týdnech podobných diskusí, jež mi připadaly jako ztráta času, se Virginia Kentová, která se bála mužů, začala vážně přiklánět k Flaminiovým teoriím. Phyllis je naopak odmítala jako nenávislné urážky. Elizabeth na ně pohlížela jako na zábavnou a povzbuzující směsici sofistiky, skutečnosti, nesmyslů a polopravd. Poslední týden se všechny tři dívky učily běžně odpovídat na obvyklé otázky, jež jim kladl Flaminius, ať už se s nimi ztotožňovaly či nikoli. Tyto otázky, na něž existovaly jednoduché, předem dané a nazpaměť naučené odpovědi, jim byly kladeny znovu a znovu, dokud na ně všechny včetně Phyllis neodpovídaly bez přemýšlení. Povaha podobných otázek a odpovědí se dá shrnout přibližně následovně:

Otázka: Co jsi?

Odpověď: Jsem otrokyně.

Otázka: Co je to otrokyně?

Odpověď: Dívka, kterou někdo vlastní.

Otázka: Proč nosíš značku?

Odpověď: Abych ukázala, že mě někdo vlastní.

Otázka: Proč nosíš kroužek?

Odpověď: Aby muži věděli, kdo mě vlastní.

Otázka: Po čem otrokyně především touží?

Odpověď: Aby potěšila muže.

Otázka: Co jsi?

Odpověď: Jsem otrokyně.

Otázka: Po čem především toužíš?

Odpověď: Abych potěšila muže.

Kromě těchto otázek a odpovědí existuje ještě celý soubor dalších, mnohem podrobnějších, jež se týkají jednoduchých příkladů z historie a psychologie.

Skutečně hrozivý rys této části výcviku jsem nepostřehl ani já, ani Elizabeth, dokud nepřišel další týden, který dívky už bez Flaminia znovu celý strávily před zrcadlem, viděly samy sebe jako otrokyně a nahlas donekonečna opakovaly zmíněné otázky a odpovědi, jako by je kladly samy sobě. Nejlehčí to pravděpodobně bylo pro Elizabeth, která věděla, že jediné, co musí udělat, je nevypadnout z role, a dříve či později se dostane do bezpečí. Přesto se i Elizabeth několikrát probudila ze sna, vyděšeně se ke mně tiskla a křičela: "Ne, ne, ne." Šestý týden strávily dívky, stejně jako několik předchozích, před zrcadlem, tentokrát však musely nahlas opakovat větu: "Jsem ráda, že jsem otrokyně. Jsem ráda, že jsem otrokyně."

Konečně po tomto nekonečném a bezduchém drilu, který využíval jednoduchých psychologických principů s cílem vložit do psychiky dívek ztotožnění se s postavením otrokyně rozkoše, přešly ke cvičením, jež měla trvat několik příštích měsíců. Během těchto týdnů a měsíců se jen málokdy vracely k Flaminiovým lekcím, pokud se ovšem Sura pro vlastní pobavení občas neobořila na některou z dívek s napráženým bičíkem a otázkou: "Po čem především toužíš?" Každá z dívek na tuto otázku ke svému úžasu a ponížení vždy bojácně vykřikla: "Abych potěšila muže!" Sura pak obvykle dodala: "Věnuj tedy pozornost tomu, co tě právě učím." Načež dívka, obávající se bičíku, odpovídala: "Ano, paní!"

V hodinách, kdy Virginia s Phyllis necvičily, učily se, zejména zpočátku, intenzivně gorejsky. Elizabeth naopak obvykle pomáhala Caprovi v jeho kanceláři. Později, když dívky ovládly základy gorejštiny, mohly se volně pohybovat po domě. S úderem osmnácté však musely být uzamčené ve svých celách. Postupně se měnila i jejich strava, která byla stále chutnější a pestřejší. Někdy dostávaly k večeři kalíšek ka-la-nového vína. Všechny musely jíst totéž, a každá z nich se velice snažila, aby dosáhla další úrovně, protože jinak strava zůstávala stejná. Po dvanácti týdnech už měly dobré jídlo, koncem patnáctého dokonce velmi dobré. Jednalo se o nízkokalorickou stravu s vysokým obsahem proteinů. Jejich jídelníček byl pod přísným dohledem, stejně jako tomu je u dostihových tarnů či loveckých sleenů. Elizabeth jako jediná měla vlastní byt s dveřmi, které se daly zavírat, a tři dívky k nám často chodily trávit chvilky soukromí. Hovořily spolu pokud možno gorejsky a Elizabeth je naučila mnoho nových výrazů. Nikdy jim nedala najevo, že mluví anglicky. Když přišly, většinou jsem byl opouštěl, několikrát jsem však zůstal. Elizabeth je přesvědčila, aby se mě nebály. Uvěřily jí, že mi posloužila tak dobře, až jsem v ní našel zalíbení. Myslím, že si ani neuvědomovala, jak jsou její slova pravdivá.

Zpočátku bylo dívkám dovoleno nosit pouze cvičební úbor, asi třicet centimetrů dlouhý hedvábný proužek, který se zastrkával za šňůrku uvázanou kolem pasu. Virginia a Phyllis odmítaly opustit své cely, dokud pro ně nepřišla Elizabeth, sama takto oděná, a nevyzvala je, aby vyšly ven. Phyllis byla rozrušená až k slzám, že se musí takto ukazovat, Virginia zase vyděšená. Elizabeth se podařilo je přemluvit a nakonec ji následovaly, sice s obavami, ale s rovnými rameny a zvednutou hlavou. Prohlídka domu se jim velice líbila. Dosud z něho viděly jen kotce, cvičební místnost a vlastní cely. Obě byly ženy a Elizabeth je naučila, že je to přípustné.

"Tito muži jsou otrokáři," ujist'ovala je. "A ženy už jistě viděly."

Později, v osmnáctém týdnu výcviku, dostaly krátký otrocký oděv z hedvábí, který se zavazoval na kličku na levém rameni. Virginia a Phyllis obdržely bílý úbor, Elizabeth červený. Virginii a Phyllis tehdy také sňali identifikační pásek na levém kotníku a na hrdlo jim nasadili bíle emailovaný kroužek. Elizabeth na počátku výcviku pouze vyměnila žlutý kroužek za červený. Už předtím byla otrokyní s kroužkem.

Ve dvacátém týdnu výcviku dívky hovořily obstojně gorejsky a Virginia s Phyllis se dále zlepšovaly. Elizabeth jazyk této planety ovládala dokonale. Zajímavé ovšem je, že jí zůstal tučucký přízvuk, zatímco Phyllis a Virginia si osvojily arejský. Povšiml jsem si však, že Sura dbá na to, aby dívky svůj přízvuk příliš nezdůrazňovaly, protože měly zůstat typickými barbarkami. Virginii a Phyllis dokonce jejich učitelé doporučovali některé hlásky komolit, protože to prý bylo u otrokyň roztomilé. Sura, která sama žádné hlásky nekomolila, to však od dívek nevyžadovala, a ony si tento zvyk tudíž neosvojily. Nezávisle na tom jsem se od Ho-Tua dozvěděl, že řečová vada už stejně není u zákazníků v oblibě. Snad proto nebyla Sura v tomto ohledu tak přísná.

Jednou, když se dívky znovu sešly v našem bytě, na mě Virginia plaše pohlédla a zeptala se, zda neznám jméno světlovlasého strážného s modrýma očima, který občas přihlížel výcviku.

"Relius," odvětil jsem.

"Aha," přikývla a sklonila hlavu.

"Ten druhý, co je obvykle s ním," dodal jsem "je Ho-Sorl."

"Ten ošklivý?" opáčila Phyllis. "S černými vlasy a jizvou na tváři?"

"Neřekl bych, že je ošklivý," namítl jsem, "ale zřejmě mluvíme oba o témž muži. Skutečně má černé vlasy a na tváři jizvu."

"Znám ho," řekla Phyllis. "Pořád se na mě dívá. Nesnáším ho."

"Myslela jsem," prohodila Elizabeth, "že to pro něho jsi tančila dnes dopoledne."

"To sotva!" odsekla Phyllis.

"A včera," zasmála se Elizabeth a pobaveně zatleskala, "když ho Sura požádala, aby nám pomohl při nácviu prvního polibku zajaté otrokyně, byla jsi první na nohou."

"Nikdy jsem neviděla, že by někdo vstal tak rychle," přisadila si Virginia.

"To není pravda!" křičela Phyllis. "To není pravda!"

"Třeba si tě koupí," nadhodila Elizabeth.

"Ne!" křičela Phyllis.

"Myslíš, že budeme prodány v Curuleánském domě?" zeptala se mě Virginia.

"Takový je Cernův záměr," odpověděl jsem.

"Zajímalo by mě," řekla Virginia, "zda si mě koupí někdo jako Relius."

"Možná ano," pokrčila rameny Elizabeth.

"O tom pochybuji," podotkla Phyllis. "Jsi moc hubená a máš pihy na tváři."

"Nejsem ošklivá," namítla Virginia. "A nemohu za to, že nemám postavu jako ty."

Phyllis povýšeně pohodila hlavou.

"Předtím jsem se mužů bála," sklonila hlavu Virginia, "ale teď mě začali zajímat. Nevěděla jsem, co mám v jejich přítomnosti dělat, jak se mám chovat. Ale nyní jsem otrokyně a učím se to. Ukazují mi, co mám dělat. Teď už se mužů tolik nebojím." Pohlédla na Phyllis. "Chci muže," řekla.

"Otrokyně!" posmívala se jí Phyllis.

"Ty nechceš muže?" podivila se Virginia se slzami v očích.

"Nechci mít s muži nic společného," odsekla Phyllis.

"Ale budeš mít, otrokyně rozkoše," ujistila ji Elizabeth, "budeš mít."

Phyllis jí věnovala zdrcující pohled.

"Jsem zvědavá, jaké to bude v náručí muže," přemýšlela Virginia.

"Třeba Relia?" zeptala se Elizabeth.

"Ano!" přisvědčila Virginia.

Phyllis se zasmála.

Virginia sklopila oči. "Jsem ošklivá," řekla. "Nejsem hodná být prodána v Curuleánském domě."

"Jsi otrokyně!" smála se Phyllis. "Pouhá otrokyně! Virginia, malá otrokyně!"

"Jsem otrokyně," přiznala Virginia a dodala: "Ty ovšem také!"

"Já nejsem otrokyně!" rozkřikla se Phyllis.

"Hezká malá otrokyně!" smála se Virginia a ukazovala si na ni prstem.

"Takhle mi nikdy neříkej!" ječela Phyllis a vyskočila.

"Hezká malá otrokyně!" opakovala Virginia.

Phyllis se na ni vrhla a obě dívky se do sebe ihned s jekotem pustily.

"Odtrhni je od sebe!" křičela Elizabeth.

"Svobodní muži se málokdy míchají do hašteření otrokyň," řekl jsem klidně.

Dívky se přestaly prát. Phyllis povstala a prudce oddychovala. Rovněž Virginia povstala, ustoupila o několik kroků a přejela si vlasy pravou rukou. Obě na mě hleděly.

"Děkuji ti," řekla Virginia.

"Měly byste se vrátit do svých cel, otrokyně," vyzval jsem je.

Virginia se usmála. Phyllis se beze slova obrátila a vykročila ke dveřím. U nich se však zastavila a čekala na Virginii.

Přitom mě po očku pozorovala.

Virginia se na mě podívala. "Ty jsi muž," řekla, "Připadá pánovi Virginia ošklivá?"

"Ne," potřásl jsem hlavou, "otrokyně Virginia není ošklivá. Otrokyně Virginia je krásná."

Do očí jí vstoupily slzy. "Myslíš, že takový muž jako Relius," pokračovala, "by si mohl přát takovou otrokyni, jako je Virginia?"

"Nepochybně," odpověděl jsem zdánlivě podrážděně, "nebýt toho, že otrokyně Virginia je bílé hedvábí, Relius by o ni už dávno požádal." Vděčně na mě pohlédla.

K smluvním požitkům zaměstnanců otrokářských domů skutečně patří možnost požádat o jakoukoli dívku v červeném hedvábí a obvykle je jim také dovoleno ji užít. Elizabeth se však o to příliš starat nemusela, neboť se všeobecně uznávalo, že pokud jsem v domě, patří mně.

"A kdyby otrokyně Phyllis nebyla bílé hedvábí," zvýšil jsem hlas a podíval se na Phyllis, "často a dobře by ji užíval Ho-Sorl."

Phyllis se vztekle obrátila a opustila místnost. Přestože měla zlost, kráčela nádhernou houpavou chůzí.

"Otrokyně Phyllis," dodal jsem ještě o něco hlasitěji, "se od paní Sury naučila mnoho."

Phyllis, jež už byla v chodbě, unikl přidušený výkřik. Zaťala pěsti a zastavila se. Pak se s pláčem rozběhla po chodbě pryč.

Elizabeth se smála a pobaveně tleskala.

Podíval jsem se na Virginii, která dosud neopustila místnost. "Odejdi do své cely, otrokyně," vybídl jsem ji.

Virginia s úsměvem sklonila hlavu.

"Ano, pane," řekla a odkráčela. I její chůze byla nádherná.

"Je až k nevíře," prohodila Elizabeth, "že kdysi učila klasiky a dějiny starověku na vysoké škole."

"Ano," přisvědčil jsem, "to je."

"Na Zemi," pokračovala Elizabeth, "by se žena asi neodvážila kráčet tak nádherně."

"Ne," řekl jsem, "myslím, že ne."

Výcvik otrokyň pokračoval dál. Po období věnovaném výhradně cvičení se dívky začaly učit různé drobnosti, například jak mají stát, chodit, klečet, naklánět se, jíst, pít. Ladnost a krása podle Sury, a já bych se sotva chtěl přit s takovou odbornicí, spočívala zejména ve výrazu, a to jak tváře, tak těla. Dívky se mi týden po týdnu měnily před očima, dokonce i Elizabeth. Některé věci, které se učily, mi připadaly hloupé, nicméně jsem jen sotva mohl něco namítat.

Vzpomínám si, že jednou z takových věcí byl trik, kdy dívka podává pánovi hrozny, jež drží mezi zuby. Může nebo nemusí mít přitom zápěstí spoutaná za zády. Jednu nohu má složenou pod sebou, zatímco druhou nataženou za sebou s vypnutou špičkou. V této poloze pozvedne hlavu a podá hrozny k pánovým ústům. Dlouho jsme se tomu sice s Elizabeth smáli, ale myslím, že trik to byl opravdu účinný, protože jsme se nikdy nedostali dál než k třetímu hroznu.

"Předvedu ti dvanáctý způsob vstupu do místnosti," řekla jednou k mému pobavení Elizabeth v soukromí našeho bytu. Sledoval jsem ji. Nebylo to špatné. Přesto se mi více líbil desátý způsob, kdy dívka vcházela natočena bokem s dlaněmi na zárubni dveří s hlavou vztyčenou, rty lehce pootevřenými a očima upřenými vpravo.

"Kolik způsobů se dá vstoupit do místnosti?" otázal jsem se. Seděl jsem se zkříženými nohama uprostřed místnosti na kamenném lůžku.

"Záleží na městě," vysvětlovala Elizabeth. "Ar je nejlepší, máme tu nejvíc způsobů, jak vstoupit do místnosti. Celkem sto čtyři."

Hvízdl jsem.

"A co když prostě vejdeš přímo dovnitř?" zajímal jsem se.

Pohlédla na mě. "Vidíš," řekla, "sto pět!"

Velká pozornost se při výcviku otrokyň věnovala domácím záležitostem, což bylo pro mou prostoduchou mysl trochu překvapivé. Například otrokyně rozkoše, pokud projde výcvikem v dobrém domě, musí rovněž ovládat práce, jež obvykle obstarává kuchyňská otrokyně. Stejně tak musí umět stříhat a šít oděvy, prát, čistit různé druhy materiálů a povrchů a připravovat velké množství pokrmů od strohých jídel bojovníků po směsi tak exotické, až jsou téměř nepoživatelné. Elizabeth často přenášela své snažení i do našeho bytu a já nejeden večer zatoužil po prostém jídle z Cernova stolu, dokonce i po misce Ho-Tuovy kaše. Jeden z pokrmů se skládal z úhořích jazýčků posypaných ochucenými afrodisiaky, jež se však u mě minuly účinkem, neboť jsem noc k Elizabethině zděšení strávil vleže na boku s velkými bolestmi břicha. Elizabeth se však k mé spokojenosti naučila i spoustu věcí, které se podle mého názoru spíše hodily pro výcvik otrokyň, včetně mnoha tanců, písní a neuvěřitelného množství polibků a laskání. Popis celého jejího rejstříku, který ji umožňoval poskytovat dokonalou rozkoš komukoli od ubara až po rolníka, by byl příliš dlouhý a složitý. Myslím si však, že na žádný z nich nezapomenu. Ocenil jsem, že se Elizabeth zeptala Sury na tanec, jenž začala, ale nedokázala dokončit onoho prvního dne, kdy jsem vstoupil do domu Cernů. Jednalo se o tanec doprovázený zpěvem tučucké otrokářské písně. Sura, která znala snad vše, ji naučila zbytek, včetně písně. Nádvkem ještě dívkám předvedla další tanec, jemuž se někdy říká píseň tučucké otrokyně, který jsem jednou zhlédl při hostině v Turii.

"Uvědomte si, že jste krásné," řekla jim jednou Sura. "Nyní vás naučím tančit."

Během těchto měsíců jsem neměl v domě Cernů příliš mnoho povinností. Někdy jsem doprovázel Cerna na jeho nepříliš častých vycházkách mimo dům jako příslušník jeho gardy. Při cestách do města používal Cernus nosítka podpíraná osmi muži. Nosítka byla krytá a pod žlutomodrým hedvábím se navíc nacházely kovové pláty.

Té noci, kdy Phyllis Robertsonová předvedla ve světle pochodní při večeři opaskový tanec, byl poslední den jedenácté přechodné ruky a do gorejského Nového roku, který připadá na jarní rovnodennost, první den měsíce En'Kara, zbýval jeden měsíc. Výcvik dívek byl téměř završen a do dvanácté přechodné ruky měl být ukončen. Mnoho domů by je nepochybně dalo na trh počátkem měsíce En'Kara, avšak Cernus, jak jsem se doslechl, je šetřil na Slavnost lásky, oněch pět dní páté přechodné ruky, které připadaly na pozdní léto. Pro odložení prodeje měl několik důvodů. Bylo nasnadě, že při Slavnosti lásky za ně mohl dostat lepší cenu. Navíc nechal po městě rozšířit pověsti o poptávce po cvičených barbarkách, jež měl ve svém domě. Jednalo se o dívky unesené na Gor ze Země, stejně jako Virginia a Phyllis. Některé byly do domu dopraveny dříve, velký počet dalších později při následných výpravách do Voltaie, kam je přinášela černá loď. Někdy jsem Cerna na těchto výpravách doprovázel i já. Pokud vím, černá loď dorazila k místu setkání ještě nejméně sedmkrát. Dům Cernů nyní připravoval více než sto padesát barberek pod dohledem několika zkušených otrokyň. Domýšlel jsem se, že hlášení Sury a Ho-Tua o pokroku první skupiny, jež se skládala z Elizabeth, Virginie a Phyllis, vyzněla velice povzbudivě. Posunutím prodeje do Slavnosti lásky Cernus rovněž získal čas, aby mohl dokončit výcvik většího počtu barbarských dívek. Cernus navíc nepochybně počítal s tím, že jeho opatrně šířené zvěsti o poptávce po barbarkách potřebují čas, aby mohly obíhat a podněcovat představivost a zájem případných kupců. Jeho plány byly zřejmě úspěšné, protože prodeje v prvních několika měsících nového roku byly v Aru o něco nižší než obvykle, jako by si kupci šetřili své zlato na Slavnost lásky.

Té noci, kdy Phyllis předváděla opaskový tanec, došlo k jisté významné události.

Bylo už poměrně pozdě, avšak Cernus dosud setrval u stolu a hrál s písařem Caprem partii za partii.

V jednu chvíli zvedl hlavu a naslouchal. Zvenčí k nám dolehl tlukot tarnských křídel. Cernus se usmál a vrátil se ke hře. Později jsme z ulice zaslechli dusot běžících mužů a řinčení jejich zbraní. Cernus opět na okamžik zvedl hlavu, pak se však znovu zabral do hry. Chvilí nato jsme uslyšeli křik. Na ulici se cosi dělo. Cernus s úsměvem vzhlédl a potom opět obrátil svou pozornost k hernímu plánu.

Já sám jsem byl zvědav, co se děje, přesto jsem však zůstal u stolu. Pravidelně jsem sedával vedle Ho-Tua, přicházel jsem s ním i odcházel, a Ho-Tu se zatím nechystal odejít. Dojedl svou kaši, avšak zůstal v sále a naslouchal otrokyni, jež seděla na kožešinách mezi stoly a hrála na kaliku. Některí strážníci a další zaměstnanci už dávno odešli spát. Dokonce i dívky, které bývaly přivázány ke kruhům u zdi, se vrátily do svých cel. Rovněž Phyllis, Virginia a Elizabeth už dávno

opustily sál.

Ho-Tu měl rád hudbu kaliky, šestistrunného nástroje s kulatou ozvučnou skříní a dlouhým hmatníkem. Věděl jsem, že Sura ten nástroj ovládala. Elizabeth, Virginia a Phyllis se naučily základům hry, neočekávalo se však od nich, že budou hrát dokonale, ani jim k tomu nebyl dopřán dostatek času. Pokud později jejich pán bude chtít, aby se naučily této dovednosti, jež zřídka bývá součástí výcviku otrokyň, může jim zaplatit hodiny. Dívky byly i bez toho, aby věnovaly jednu hodinu denně hudbě, poměrně dost vytíženy. Otrokyně seděla na kožešinách, protože na kaliku se hraje buď vsedě, nebo vestoje, a skláněla se nad svým nástrojem, zabrána do něžné, pomalé a poněkud smutné melodie. Tu píseň jsem asi před dvěma lety slyšel zpívat řiční lodníky na řece Cartius, přítoku Vosku daleko na jihozápad od Aru. Ho-Tu měl oči zavžené. Jeho kostěná lžice ležela vedle misky. Dívka začala nyní pobrukovat onu melodii a slyšel jsem, že Ho-Tu téměř neslyšně pobrukuje s sebou.

Dveře do sálu se náhle rozletěly a dovnitř vběhli dva strážní následováni dvojicí dalších. První dva strážní vlekli velkého brchatého muže s vyděšeným pohledem, který napřáhoval ruce k Cernovi. Ačkoli byl oděn jako kovář, k této kastě nepatřil.

"Portus!" zašeptal Ho-Tu.

I já toho muže samozřejmě poznal.

"Kastovní azyl!" dožadoval se Portus, vytrhl se strážným, připotácel se pod dřevěný stupínek, na němž stál Cernův stůl, a padl na kolena.

Cernus ani nevzhlédl od hry.

"Kastovní azyl!" zaječel Portus.

Přestože otrokáři patří ke kastě kupců, jejich zboží, zvyky i oblečení se od ostatních kupců liší. Pokud některý z nich potřebuje vyhledat kastovní azyl, určitě se obrátí na jiného otrokáře, a nikoli na prostého kupce. Mnozí otrokáři se dokonce považují za samostatnou kastu. Gorejské právo je však za samostatnou kastu nepovažuje. Průměrný Gorejec na nejednoduše pohlíží jako na otrokáře, avšak je-li tázán, bez váhání je přiřadí ke kastě kupců. Mnohé kasty se ovšem dělí do celé řady podkast. Například právníci a učenci, stejně jako zapisovatelé, učitelé, úředníci, dějepisci a účetní patří všichni ke kastě písařů.

"Kastovní azyl!" žádal znovu Portus, klečící na kolenou před Cernovým stolem. Dívka s kalikou se rychle zvedla ze svého místa mezi stoly a utekla pryč.

"Neruš nás při hře," napomenul Caprus Porta.

Připadalo mi neuvěřitelné, že Portus se uchýlil do domu Cernů, přestože mezi oběma rody bylo mnoho zlé krve. Toto místo, dům jeho nepřítele, se zřejmě v běhu strašlivých událostí stalo jeho posledním útočištěm a on se chtěl nechtě musel vydat na milost a nemilost Cerna a žádat od něho kastovní azyl.

"Vzali mi všechnu majetek!" křičel Portus. "Už ti nemohu nijak uškodit. Nemám s sebou žádné muže! Nemám žádné zlato! Luza je mi v patách! Tarnští jezdcí! Vojáci! Muži z ulice s pochodněmi a provazy! Sotva jsem vyvázl životem. Můj dům zabavil stát! Nejsem nic! Nejsem nic!"

Cernus rozvažoval svůj příští tah s bradou položenou na pěstích, složených přes sebe.

"Kastovní azyl!" kvílel Portus. "Kastovní azyl od tebe žádám! Prosim tě!"

Cernus pozvedl ruku, jako by se chystal táhnout svým ubarem, ale pak ji opět stáhl. Caprus se nedočkavě naklonil vpřed.

"Ty jediný z celého Aru mě můžeš ochránit," křičel Portus. "Dám ti celý arejský trh! Žádám jen svůj život! Kastovní azyl! Kastovní azyl!"

Cernus se usmál na Capra a pak, jako by si ho chtěl dobírat, přesunul prvního tarnského jezdce na druhé pole písaře ubarovny.

Caprus si chvilku prohlížel hrací desku, poté se popuzeně zasmál a převrhl vlastního ubara, čímž ukončil hru.

Zatímco Caprus skládal figurky, Cernus pohlédl na Porta.

"Býval jsem tvým nepřítelem," řekl Portus. "Ale teď nejsem ničím. Jen tvým kastovním bratrem, ničím jiným. Žádám tě o kastovní azyl."

Caprus vzhlédl od figurek a podíval se na Porta. "Jaký je tvůj zločin?" otázal se.

Portus zalomil rukama a divoce potřásl hlavou. "Nevím," zvolal. "Nevím!" Pak zoufale pozvedl ruce k Cernovi, pánovi domu Cernů. "Kastovní azyl!" prosil.

"Nasaďte mu pouta," přikázal Cernus, "a odved'te ho do věže Mina Tentia Hinrabia."

Portus volal o milost, avšak dva strážní, následováni dvojicí dalších, ho vlekli pryč.

Cernus vstal od stolu a chystal se k odchodu. Pohlédl na mě a usmál se. "Do konce měsíce En'Var, vrahu," oznámil mi, "se stanu ubarem Aru."

Pak odkráčel pryč.

Ho-Tu a já jsme na sebe překvapeně pohlédli.